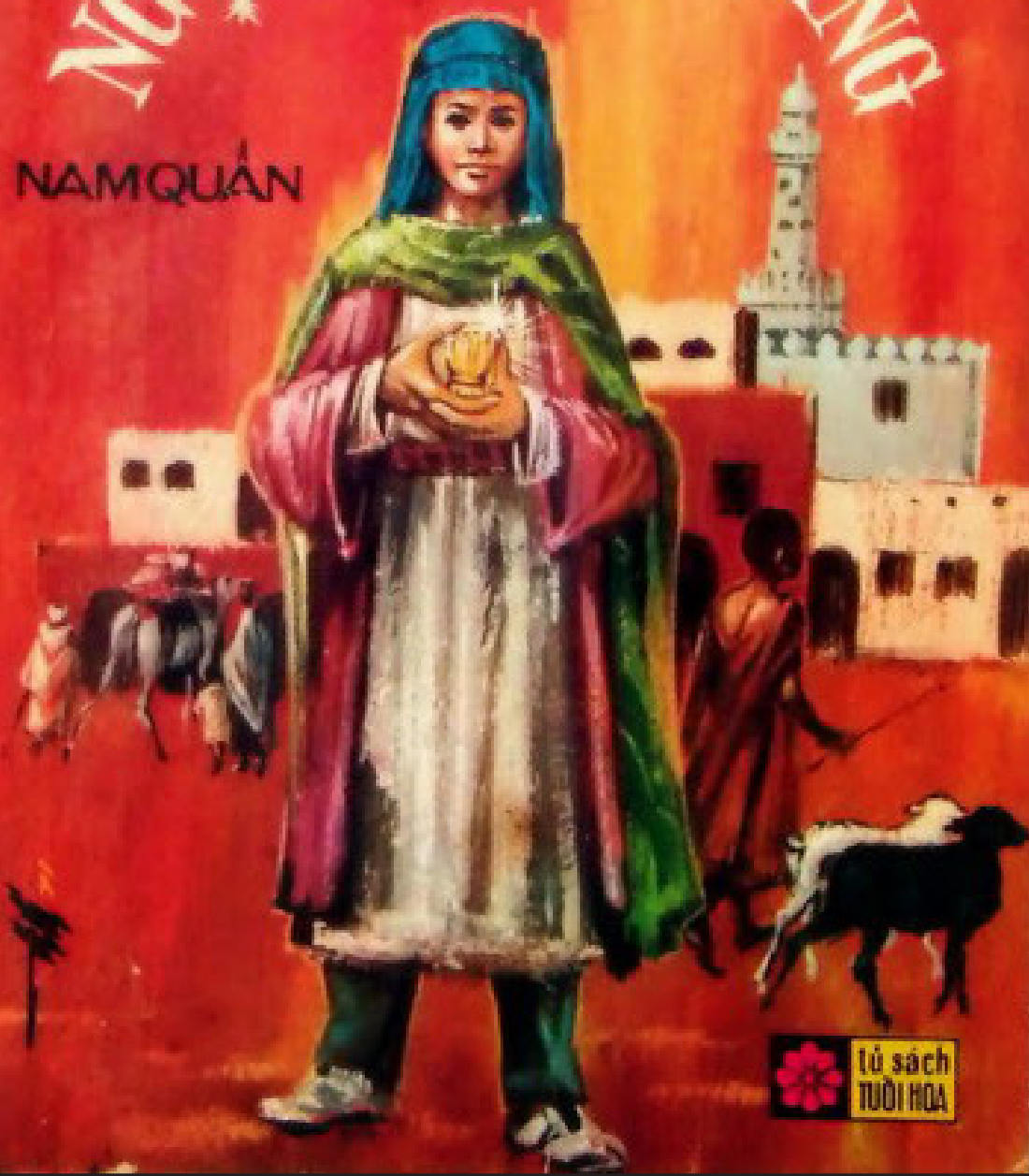

NGỌC BÀU NGÀI VÀNG

NAM QUẢN

tủ sách
TUỔI HÒA

NGỌC BÁU NGAI VÀNG

NAM QUÂN

@TIEULUN 2024

CHƯƠNG I

CHỈ THỊ BÍ MẬT

Mùa hạ năm 1970. Trần Đình Chiêm, vị phụ tá Giám Đốc hăng Trinh Thám Tư « Sê Tê Hai » cảm thấy ngày giờ sao mà vô vị quá ¹.

Nghỉ hè, ngoảnh đi ngoảnh lại đã được hai tuần rồi đấy. Ba má Chiêm thì lại có vẻ mừng ra mặt. Các cụ thường khề bảo nhau :

- « Trời nóng bức thế này, cho con nó được nghỉ ngơi mát mẻ, đỡ bêu nắng mặt se mảy xém, đen nhem... để hết hè lấy sức mà học lớp trên chứ ».

Loanh quanh mãi trong nhà, biết làm gì cho qua thời giờ đây ? Không lẽ lại giở sách ra học. Và Chiêm bật phì cười với ý nghĩ : « nghỉ hè » chứ đâu phải « học hè»!

Mà nghỉ hè thì, đó, mười lăm ngày lặng lẽ buồn trôi, hết ăn lại ngủ. Đọc sách giải trí mãi cũng nhức cả đầu.

Cái khu vực Cổng xe lửa số 6 này cứ êm như ru ấy thôi. Mà hể hơi động có vụ gì rắc rối thú vị một chút, hăng CT2 định xía vào là y như các ông Cảnh Sát đã lanh tay « lượm » hết.

1 Xin coi «ĐỒNG TIỀN GIẢ» cùng một tác giả

5 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Thành thử chẳng có việc gì làm.

Giám đốc hãng cũng như nhân viên hết quanh ra lại quanh vào, buồn rút...

Nhưng, hình như Trời cũng chiều lòng các chú học trò đã giỏi mà lại ngoan. Trong lớp, bao giờ cũng « chẳng nhất thì nhì, kẹt lắm mới chịu ba, bốn » về đến nhà thì ba má « chưa nói hết câu, đã đầu vào đấy », nên vào cuối tháng bảy, đột nhiên xảy ra một việc gay cấn vô cùng. Hãng CT2 lập tức nhảy ra « lãnh đám », nghĩa là bắt tay vào việc và đạt được một thành quả có một tầm mức quan trọng đến nỗi các vị phụ huynh tại địa phương không còn dám nửa đùa nửa thật gọi Chiêm, Trí là hai tay thám tử con nít nữa.

Sự việc gay cấn đó, người kể xin nhường lời lại cho thám tử Chiêm, người trong cuộc kể lại cho câu chuyện được nhiều phần sống động hơn.

Một buổi sáng thứ Bảy, tôi theo má tới nhà bà Huỳnh Lan Anh. Bà Lan Anh và má tôi nguyên là Trưởng và Phó Ban Xã Hội trong tổ chức Hồng Thập Tự phụ nữ Đô Thành. Hai bà đã hẹn gặp nhau sáng nay để thảo luận về chương trình kế hoạch tổ chức chợ phiên lấy tiền cúng vào quỹ Cứu Tế Cô Nhi quả phụ.

Bữa đó, tôi diện oai lẫm để má được hãnh diện và cũng có ý đáp lại thịnh tình của bà Lan Anh đã chu đáo sai tài xế đánh xe đến đón hai má con tận nhà. Bác tài tên Phôi là một người ít học, chất phác. Nhưng tôi quý bác lắm, coi bác là một người tử tế hiền lành nhất trong những người lớn tuổi mà tôi biết, mặc dầu cử chỉ và thái độ của bác nhiều khi hơi có vẻ kỳ quái. Còn cái xe hơi ! Ồi chà ! Thật đúng là chiếc long xa lộng lẫy của một bà hoàng. Nó to, rộng như một cái nhà. Xe hiệu Rolls Royce, nước sơn màu cà phê sữa bóng loáng như gương. Những nẹp kim khí mạ kền ở khung kính chắn gió, viền hai bên hông, khung những ngọn đèn vĩ đại hai bên và giữa mũi xe, óng ánh sáng lóe dưới ánh mặt trời.

Hai mẹ con vừa ở đằng bà Lan Anh về tới nhà thì đã nghe chuông điện thoại reo vang. Hồi này ba tôi đã có điện thoại riêng. Ông chung vốn với một người bạn buôn gỗ rừng chở từ Định Quán về Saigon bán, lời lãi kha khá, nên đã sắm thêm được một cái tủ lạnh. Rồi một hôm, trong bữa cơm, ông đưa ra ý kiến xin sắm một máy điện thoại riêng để tiện việc liên lạc giao dịch buôn bán. Tôi sốt sắng tán thành ý kiến của ba và đề nghị với ba xin góp một số tiền nhỏ vào việc chi phí sắm điện thoại riêng tại nhà. Lý do : phương tiện liên lạc mau chóng này sẽ giúp được tôi đứng làm trung gian giữa các thân chủ muốn đăng quảng cáo với các

7 | Ngọc Báu Ngai Vàng

tòa soạn nhật báo tại Thủ đô. Anh Trung, Thơ ký tòa soạn Nhật báo Chuông Vàng hứa sẽ điều đình với các tờ báo khác để cho tôi được hưởng 30% mỗi mục quảng cáo bắt mỗi được.

Ba vừa nhắc máy, đã nghe tiếng nói ong óng vang lên trong ống nghe. Ông tròn mắt ngạc nhiên. Cái gì lại : « Đàn cá sấu cần phải tắm một cái ! » Vậy là thế nào ?

Ba tôi không hiểu, nhưng tôi thì đã hiểu rõ Trí, « sếp » CT1 của tôi bí mật chỉ thị cho vị phụ tá CT3 đến « tổng hành dinh » tức khắc. Tổng hành dinh ? Nói cho rõ hơn, tức là CT2, trụ sở hăng trình thám tư « Sê Tê Hai » của Chiêm và Trí vậy.

Gác ống nghe, tôi chạy bay vào phòng thay quần áo, treo lên mắc bộ đồ « lớn » gọn ghẽ đầu đó, tôi lại thẳng bộ quần áo thường ngày, mà tôi và Trí vẫn gọi là bộ đồ « làm việc » gồm một áo sơ mi trắng cộc tay, quần tây xanh và một đôi giày vải cao cổ hai màu đen trắng các anh lớn thường mang khi chơi bóng rổ hoặc bóng chuyền đó. Rồi chạy bay xuống phòng khách, xem mẹ có sai làm việc vặt gì không, nếu không, tôi xin phép được đi chơi một lát.

- Được, má cho phép con đi chơi... ! À, hãy chạy ù ra ngoài cổng coi xem có thơ từ gì không đã, nghe ! Có, thì đem vào cho má, rồi đi chơi thì đi.

Trong số bốn cái thơ, có một cái phong bì ghi rõ tên tôi. Tôi vui mừng không thể tả khi nhận ra nét chữ của cậu Hải Minh.

Cậu Hải Minh, em ruột má tôi là một thanh niên rất đặc biệt, thần tượng của các chú nhỏ choai choai 14,15 tuổi cỡ tôi và Trí. Sau một thời gian năm năm trong quân ngũ, hiện nay cậu là phi công lái máy bay cho tư nhân và đã đặt chân lên hầu hết khắp nơi trên thế giới.

Giờ đây cậu Hải Minh đang sinh sống tại Ca-sa-bi-ba, một tiểu quốc miền Trung Đông, có nhiều giếng dầu hỏa. Cậu lái phi cơ riêng cho quốc vương Ca-sa-bi-ba. Mới đây vị vương này băng hà. Cậu lại tiếp tục làm việc với vị ... vua mới.

Ấy, đại khái những nét chính về cuộc đời và sự nghiệp cậu Hải Minh yêu quý của tôi là thế đó, khỏi nói thì các anh chị em trong gia đình Tuổi Hoa cũng đã biết là những lá thơ của cậu gửi về luôn khiến tôi vui mừng tới mức nào. Vì một lẽ thật dễ hiểu : cậu là người duy nhất trong đám người lớn tuổi, biết coi trọng hoạt động của hãng thám tử tư CT2 Chiêm Trí. Nay nhận được thơ cậu, tôi mừng quá, run tay nhét vội vào túi quần, để dành sau mới đọc. Và tôi vội vàng đem mấy bức thơ còn lại vào cho mẹ :

- Má ơi, còn phải làm gì nữa không, má ?

9 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Miệng hỏi mà lòng tôi thầm mong việc vặt hết rồi, khỏi phải làm gì nữa. May quá, như ý sở cầu, má tôi âu yếm nhìn con trai :

- Thôi, hết rồi con à ! Con có thể đi chơi một lúc đi !

Và bà mỉm một nụ cười ranh mãnh :

- À... ! Nhớ đem theo cục xà-bông thơm đi đừng tắm cho cá sấu, nghe !

Anh em chúng ta thấy chưa ! Má tôi tuy không nói ra miệng, nhưng bà biết rõ như hai với hai là bốn, mọi hoạt động của hãng CT2 và nhất là của chú thám tử hạt tiêu, tên Chiêm, bí danh CT3, đưa con trai yêu quý của bà.

Được má cho phép, tôi vui sướng nhẹ bước xuống nhà kho lấy xe đạp nhảy phóc lên đạp một mạch tới « trụ sở » tức là « phòng thí nghiệm » trên gác căn kho chứa dụng cụ làm vườn nhà Trí. Chiếc thang gỗ nhẹ tự động tụt xuống sau câu mật khẩu : « Lũ khỉ ở Sở Thú Saigon không có đuôi ! » Tôi đã đứng trước mặt « sếp » CT1.

Trí ngồi nghiêm chỉnh sau bàn làm việc, hai bàn tay chồng bắt chéo lên nhau. Phía trên đôi bàn tay ấy là cặp mắt tròn nâu đang nhìn tôi đăm đăm. Cái nhìn ấy, tia mắt ấy luôn luôn khiến tôi nhột nhột vì nó soi mói, sắc

ngọt như lưỡi dao bổ cau. Đối diện với Trí lúc nào tôi cũng có cảm giác là anh có thể biết được trong đầu tôi đang nghĩ gì như người nhìn vào trang giấy có chữ vậy.

Mãi một lúc sau tôi mới cất được tiếng :

- Sao ? Sếp CT1 ? Có gì gấp thế ? Chỉ thị bí mật bảo tôi đến ngay ! Có việc gì vậy ?

Mớ tóc đen nhánh, bông bênh, gọn sóng tự nhiên rung lên nhẹ nhẹ vì cái lắc đầu :

- Không có ! Không có gì hết ! Trống rỗng ! Hoàn toàn trống rỗng !

Tôi cảm thấy mặt hơi nóng nóng :

- Ủa ! Thế sao lại...

« Sếp » tôi đột ngột cắt ngang :

- À... chỉ có cái là mình muốn hăng CT2 của chúng ta mở rộng thêm phạm vi hoạt động.

- Mở rộng thêm phạm vi hoạt động ?... Nhưng đã mấy tuần nay có việc quái gì đâu mà mở rộng với mở hẹp kia chứ ?

Trí thở nhàn :

- Chiêm nói đúng ! Vì vậy tôi mới nói là phải mở rộng

11 | Ngọc Báu Ngai Vàng

phạm vi, nghĩa là... moi ra việc từ một nơi khác đem về mà « mần ». Khu « cổng xe lửa số 6 », hay dùng cái thành ngữ khác nghe hay hơn mà vẫn cùng một nghĩa là « Khu nhà thờ Ba Chuông » ... và tiến bộ hơn nữa, gọi quách là « Khu Ba chuông » cho gọn. Đúng rồi, khu « Ba chuông » của tụi mình nhỏ bé quá, chẳng có việc quái gì mà làm. Rồi ngay đến cả... toàn vùng Đô thành Saigon nữa. Hở ra một cái gì là mấy ông cảnh sát « chìm », « nổi » lượm hết trội, tụi mình còn gì nữa đâu mà hoạt động. Chỉ còn một cách là trông chờ ở sự mở rộng phạm vi tới mức... quốc tế thôi.

Tôi gật đầu đồng ý :

- Có thể !

Nét mặt Trí đăm chiêu :

- ... Quốc tế ? Ừ phải đấy !... Nhưng làm cách nào, ừ, làm sao mà moi được một công việc có tính cách quốc tế trong cái khu Ba Chuông quá quen thuộc, nhỏ như chiếc khăn mùi soa của chúng ta này kia chứ ?

Đưa tay kéo một chiếc ghế dựa lại gần, tôi buông mình ngồi phịch xuống. Chiếc ghế nhỏ rít lên một tiếng « két ». Tôi tưởng chừng như đó là tiếng cười thảng trợn vừa vang dội trong lòng. Và rồi tiếng cười thắm kín ấy xuất hiện thành một cái cười thật, rộng ngoác đến gần

mang tai : « lần này có lẽ sếp CT1 phải bại với tôi ». Đôi mắt đăm đăm nhìn thẳng mặt « sếp », ngoài miệng tôi cười thật tươi và trong lòng như có trăm hoa đua nở. Lý do : « Sếp » bản khoán không biết làm cách nào moi ra việc làm cho hăng. Nhưng tôi thì không, tôi chẳng bản khoán chút nào. Linh tính hình như ngầm báo cho biết là tôi đã nắm được một việc rất quan trọng, có tính cách quốc tế. Và cái việc quốc tế quan trọng ấy đang nằm trong người tôi... ở túi quần sau.

CHƯƠNG II

LÁ THƯ QUỐC TẾ

Rồi với nét mặt hân hoan, tôi đưa tay lôi lá thư của cậu Hải Minh mới nhận được hồi sáng, bóc phong bì.

Cất giọng trang nghiêm, tôi hỏi Trí :

- Lá thư này từ tiểu quốc Ca-sa-bi-ba bên Trung Đông gửi về. Như vậy gọi là « quốc tế » được chưa ?

« Sếp » tôi vẫn thản nhiên :

- Được chứ ! Được chứ ! Chắc thư cậu Hải Minh của Chiêm hả ? Nhưng chắc gì đã đem lại cho hăng tụi mình một công việc gì để làm.

Trí làm ra bộ dửng dưng bình tĩnh như không, nhưng tôi biết rõ là óc hiếu kỳ của anh đã bị kích động. Và lại, từ xưa đến nay anh vẫn hết sức kính phục cậu Hải Minh tôi, coi cậu là thần tượng.

Tôi cầm đầu chăm chú đọc lá thư. Mới hết đoạn đầu, niềm hân hoan đã như một giòng nước mát chạy luôn dọc theo xương sống lưng. Tia nhìn bắt dính vào những dòng chữ tiếp theo, khi đọc hết, tôi nhìn Trí mỉm nụ cười chiến thắng. Tôi hắng giọng trình trọng bảo bạn :

- Chà ! Chúng mình nắm trong tay một vụ áp-phe quốc tế quan trọng lắm Trí ơi ! Nghe đây này !

Và tôi đọc :

Cháu Chiêm yêu quý của cậu.

Từ nơi sa mạc xa xôi nóng bỏng cậu viết những giòng này gửi về thăm cháu. Nóng bỏng ? Đúng đó, nóng bỏng! Đọc hết lá thư này cháu sẽ hiểu được cái hình dung từ « nóng bỏng » cậu viết đây theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Đúng như thế. Ở đây sa mạc nóng bỏng, mà hiện thời không khí cũng đang nóng bỏng luôn.

À, thế nào chàng Thám Tử Tài « Trí » của chúng ta ra làm sao ? Mạnh khỏe không ? Ông giám đốc hãng « Sê Tê Hai » có bị vò đầu bứt tai vì công việc bề bộn nữa không đó. Cậu mong rằng « quý hãng » hồi này được rảnh việc đôi chút, hai anh em Chiêm, Trí được khỏe khoắn vài phần. Vì cậu đang có một việc khẩn cấp cần phải có sự tiếp tay của hai anh em đây.

Nơi cậu ở hiện đang có nhiều sự việc kỳ quái lắm Chiêm à. Cũng chưa nói được đích thực là biến cố gì sẽ xảy ra nhưng cậu chắc chắn là hiện có nhiều sự việc ghê gớm đang âm thầm nẩy nở, sửa soạn tại tiểu quốc Ca-sa-bi-ba này đây.

15 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Mà theo ý cậu nghĩ thì phần lớn những việc khó hiểu đó, những bài toán đố hóc búa đó, lại có thể tìm ra lời giải đáp tại... Saigon, trong hiện tại mà có thể trong cả tương lai nữa. Vậy việc cần là, cậu cháu mình phải lẹ tay lên một chút vì thời gian cấp bách lắm rồi...

Chợt đưa mắt, tôi thấy Trí liếc nhanh lên mặt đồng hồ tay. Tôi lại đọc tiếp :

Đây, câu chuyện đầu đuôi như thế này : Qua các báo chí, cậu chắc hai anh em cũng đã biết được sơ qua tin tức, nhưng chắc không ai để ý.

Để cậu thuật lại tường tận cho rõ ràng gốc ngọn :

Khi vị tiểu vương nhân đức Hà Kim băng hà, (cái chết đột ngột của nhà vua hiện đang bị dư luận xì xào bán tán dữ lắm) người anh em cùng cha khác mẹ của vua Hà Kim tên Rả Bầy, nguyên là một vị tướng lãnh trong quân đội, đã đem quân về kinh thành. Nói là để dự tang lễ vương huynh, nhưng thực ra, chưa đầy nửa ngày, Rả Bầy đã ngang nhiên chiếm đoạt ngai vàng. Và dùng những biện pháp sắt máu để tiêu diệt bất cứ tổ chức nào, bất cứ ai, ra mặt hay ngầm ngầm chống đối ông ta. Thế rồi, bao nhiêu binh quyền, bao nhiêu kho tàng nơi cung điện, Rả Bầy thu tóm lấy hết. Đồng thời ban bố một chính sách cai trị con dân bằng một bàn tay hung bạo, bất nhân, tàn nhẫn chẳng biết nhân đạo là gì.

Đông cung Hoàng Thái Tử chính thật tên là Hà Lam, con trai duy nhất của vị minh quân Hà Kim thì hiện tại lại đang theo học đại học Luật Khoa tại Anh quốc, để bảo toàn an ninh cho Thái tử, tránh con mắt dòm ngó của bè lũ tặc thần. Khi vua cha băng hà một cách rất bí mật, Thái Tử Hà Lam cũng biết tin, nhờ sự liên lạc của người trung tín, nhưng không thể nào lên đường về kế vị được. Tội phiến loạn Rả Bầy đã chặn hết các ngã. Nhiều vị trung thần đã tìm hết cách để đưa Thái Tử hồi loan, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là công dã tràng xe cát.

Hiện nay cậu lại phải tiếp tục lái phi cơ riêng cho tên bạo chúa Rả Bầy. Không nói thì Chiêm Trí cũng dư hiểu là cậu Hải Minh chỉ « bằng mặt chó chẳng bằng lòng ». Rả Bầy có vẻ tin dùng cậu lắm và cất nhắc cậu lên một chức vụ khá cao. Ở chức này cậu xét thấy có thể phò tá Thái Tử Hà Lam một cách hữu hiệu để lấy lại ngai vàng cho hợp với lòng trời và đúng với nguyện vọng của muôn người dân lương thiện của tiểu quốc hiền hoà Ca-sa-bi-ba.

Lễ đăng quang, ngày chính thức bước lên ngôi báu của tân vương tàn bạo Rả Bầy sắp tới nơi rồi. Có lẽ Chiêm và Trí cũng biết đại khái lễ đăng quang, bất cứ ở đâu, là một ngày trọng đại như thế nào. Xem chừng thì địa vị Rả Bầy có mời vững chắc lắm rồi. Và cậu nghĩ rằng Thái Tử Hà Lam khó có hy vọng giành giật, đòi

17 | Ngọc Báu Ngai Vàng

lại được ngôi báu từ tay tên bạo chúa. Muộn mất rồi...

Đột nhiên « sếp » CT1 giơ tay ra ý bảo tôi tạm ngưng đọc. Hai cánh tay anh đưa lên đỡ lấy vàng trán rộng :

- Chiêm à ! Nếu mình nhớ không lầm thì vua Hà Kim mới mất được đâu chừng gần năm tháng thì phải. Và theo đúng tục lệ tại các tiểu vương quốc xứ Ả Rập, thì kể từ ngày vua cũ băng hà đến ngày đăng quang kế vị ngai vàng của vua mới phải chờ một thời gian là sáu tháng. Đúng rồi ! Sáu tháng để con dân của cả nước để quốc tang. Rồi, đúng rồi... ! Đọc tiếp đi, Chiêm !

Trước khi đọc tiếp tôi nhắm tính lệ trong đầu thì thấy rằng chỉ còn ba, cùng lắm là bốn tuần lễ nữa là tới ngày đăng quang. Liếc nhanh nét mặt Trí, tôi biết là anh cũng đã nhận ra như thế rồi. Yên chí, tôi lại cất cao giọng :

... Thế rồi, vì lý do an ninh của bản thân Thái Tử Hà Lam và cũng theo lời di ngôn của phụ vương, các vị trung thần đã quyết định cho Thái Tử rời khỏi Anh quốc để qua... Saigon tiếp tục việc học tại Văn Khoa Đại Học, chờ thời cơ thuận lợi sẽ ngự giá hồi loan đòi lại ngai vàng từ tay tên vua bạo ngược...

Tôi thoáng thấy Trí nhướng cao đôi chân mày, và đoán ra lý do của cử chỉ đó : Đại Học Văn Khoa Saigon ! Nơi ông Bích Tâm, ba Trí đang dạy học.

Theo tin tức nhận được từ Anh Quốc, cậu cho rằng Thái Tử Hà Lam đã tới Saigon cùng thời gian với lá thư này. Nhưng mối lo của cậu không phải là ở chỗ đó. Mà là ở cái điều này : Hai nhân vật thân tín, bè đảng của Rả Bầy cũng vừa mới rời khỏi vương quốc. Một vị quan đại thần trong triều, rất thân với cậu, ngầm cho cậu biết là hai tên đó có giấy thông hành qua Việt Nam. Còn qua để làm gì và ở tại đâu thì chưa biết. Có thể là Saigon, mà cũng có thể là ở Cần Thơ, Huế, Đà Nẵng, biết đâu, phải không, Chiêm ? Nhưng có một điểm cậu cháu mình có thể tin chắc được là bè lũ Rả Bầy, dù có dò ra tung tích Thái Tử Hà Lam thì cũng không dám ra tay hạ độc thủ đâu. Chúng nó chỉ nhằm làm sao triệt lộ của người, ngăn cản không cho Thái Tử về được Ca-Sa quốc vào ngày Rả Bầy làm lễ đăng quang mà thôi.

Và việc quan trọng cậu trông nhờ ở hai anh em là điều này : hãy mở to mắt, nhìn cho tinh, lắng tai nghe thật kỹ để làm sao biết được sự hiện diện của hai tên lạ mặt đó tại Saigon. Biết được rồi, cấp tốc tìm biết công việc của tụi nó là làm cái gì ở đó. Một đứa tên là Kha Bử, gầy cao, tướng đi lom khom, cái đầu chề bè ra như cái bánh tráng, mặt dài kiểu lưỡi cày và nhất là hàm răng thì giống hệt hàm răng ngựa. Hắn ưa mặc một bộ đồ đen.

19 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Tên thứ hai thấp lùn, mập, bụng bự lấm, tên là Du Đả. Mặt y tròn như cái bánh Trung Thu cậu cháu mình vẫn ăn đó, và có điểm này đặc biệt dễ nhận này, Chiêm! Bộ râu hình tay lái xe đạp trông dị hợm không thể tả mà nó lại lấy làm hãnh diện vô cùng, hay đưa tay lên vuốt vuốt hoài đó.

Nhớ nghe ! Hai anh em phải thính tai, tinh mắt để ý nghe ! Cho cậu biết tin ngay nếu bắt chợt được điểm gì liên hệ tới hai tên Kha Bỉ, Du Đả đó nghe ! Chớ đại dốt mà chường mặt ra đương đầu với chúng nó nghe. Chỉ nhận xét và nghe ngóng thôi nhé !

Chúc hai anh em may mắn !

Thân yêu, cậu Hải Minh !

Dứt lời, tôi làm ra vẻ trịnh trọng, cẩn thận gấp lá thư của cậu Hải Minh cho vào phong bì, nét mặt nghiêm nghiêm ra cái điều ta đây đã đem lại cho hăng một mối hàng quan trọng vào bức nhất, từ xưa tới nay chưa từng có. Và có ý chờ đợi « sếp » nồng nhiệt ban lời khen tặng hay ít nhất cũng là một vài cái vỗ vai thân mật, coi vị phụ tá của mình như một nhân vật ngang tài, mặc dầu tôi biết cái lối diễn tả tư tưởng một cách âm ỉ ra mặt như thế vốn không phải là sở trường của Trí.

Nhưng ác quá, thay vì thế, Trí lại quay lưng từ từ cởi bỏ chiếc áo choàng trắng anh thường mặc mỗi khi làm việc trong phòng thí nghiệm. Rồi tiến lại phía cửa sổ, anh im lặng đứng suy nghĩ cái gì đó một lúc khá lâu. Tôi cay đắng trong lòng mà nhớ ra rằng những giây phút đó, Trí rất ghét những người khác quấy rộn. Mỗi sau, « sếp » mới quay lại, giọng anh nghiêm trọng :

- CT3 ! Nếu hai tên tay sai của Rả Bậy đã đặt chân lên đất nước Việt Nam rồi thì thể nào chúng cũng phải mò tới thăm đồng bào của chúng tại đây.

- Chắc phải thế chứ ! À, nhưng nội Đô Thành Saigon
- Chợ Lớn này làm gì có ngoại kiều quê quán ở Ca-sa-bi-ba !

CT1 hỏi vặn :

- Lầm ! Chiêm lầm rồi Chiêm ơi ! Vậy theo ý Chiêm thì tay đầu bếp nhà bà Lan Anh là người gì vậy ?

- Anh muốn nói cái tay nấu bếp người Chà Và đó hả ?

- Tay nấu bếp đó không phải là người Chà Và ! Hẳn là người Ả-rập quê quán ở Ca-Sa quốc đấy. Bà Huỳnh Lan Anh nghiện món ăn Ả-rập nên đã đem hẳn từ Ca-sa-bi-ba sang đây đó !

21 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Bất giác toàn thân tôi nhè nhẹ run lên. Vậy ra tay nhà bếp nhà bà Lan Anh quê quán ở Ca-sa quốc. Cái tên to lớn như ông hộ pháp đã một lần làm tôi hoảng sợ hết hồn. Chân tay tôi lại càng run khi nghe « sếp » thản nhiên nói tiếp :

- Này CT3 ! Chúng ta sẽ tới nhà bà Lan Anh để... tăng thêm tình giao hảo với con dân Ca-sa-bỉ-ba quốc nghe !

CHƯƠNG III

CHIẾC XE HƠI... « MA »

Trí cho rằng việc tới thăm tay đầu bếp nhà bà Lan Anh là một điều tự nhiên chẳng có gì lạ. Đúng lắm ! Nhưng riêng tôi, tôi lại nghĩ khác. Và càng nghĩ tôi lại càng thấy ớn xương sống. Lý do như sau :

Có một hôm má tôi sai đem đến nhà bà Lan Anh một ôm nặng lá và bông dừa để bà trưng bày cắm hoa làm cảnh gì đó không biết.

Tôi khệ nệ vác bó lá hoa nặng trĩu xông xộc đi thẳng vào bếp nhà bà. Trên mặt một cái bàn rộng ai đã để sẵn một mớ cành và lá tươi gì đó. Tôi định ninh chắc cũng là đồ dùng vào việc trang hoàng nhà cửa của bà Anh. Lòng mừng khắp khởi vì trút được gánh nặng trên vai, tôi đặt phịch bó lá dừa lên trên đồng lá nọ. Ngay lúc đó, người nấu bếp đang cúi húi làm một món « sốt » chợt trong thấy tôi đặt bó lá lên bàn. Đột nhiên y hét lên và nói líu tíu cái gì đó mà tôi không hiểu một tiếng nào. Còn đang ngây người kinh ngạc, đã thấy tay đầu bếp quơ nhanh tay lên tường vớ một con dao phay to tướng và y chồm lại phía tôi...

23 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Không nói chắc các bạn cũng thừa biết là tôi co cẳng chạy như thế nào, về đến nhà, mặt cắt không còn giọt máu, tim đập như trống làng. Ít ngày sau tôi mới biết là bà chủ nhà đã lẫn ra mà cười khi được người nhà kể lại câu chuyện khôi hài xảy ra trong căn bếp nhà bà. Thì ra, đám lá để sẵn trên bàn trong bếp bữa đó là một mớ lá nho. Chẳng hiểu tên đầu bếp cần dùng để nấu một món ăn gì đặc biệt lắm. Rồi khi thấy một chú nhỏ ở đâu xồng xộc chạy vào, liệng mớ lá dừa nặng đè lên đám « rau quý » của hắn, hắn không chém tôi một dao bữa đó là may mắn lắm.

Nhưng dù sao đi nữa cái hình ảnh một tên hộ pháp phần nộ hùng hục đuổi theo sau lưng, con dao to tướng cầm lăm lăm trong tay vẫn ám ảnh tôi hoài. Nghĩ đến việc bây giờ lại tới gặp mặt y nữa tôi lại muốn xỉu đi luôn. Rồi, nếu y vẫn còn nhớ mặt tôi ? Eo ơi... !

Nhưng với sếp CT1 thì khỏi nói ! Lệnh là lệnh ! Một khi anh đã quyết định đến nhà bà Huỳnh Lan Anh là phải đến. Không trệch đi đâu được ! Thây kệ vị phụ tá CT3 muốn nói sao thì nói. Giản dị chỉ có thế.

Đúng 12 giờ trưa hai đứa tôi lên ra khỏi căn gác nhà kho « phòng thí nghiệm » của Trí, nhảy một bước tới cái bụi cây chỗ giấu xe đạp, trong khi Trí bước vào nhà lòi xe của anh ra.

Đột nhiên một tiếng nói lạnh lạnh khiến chúng tôi giật thót mình đứng chết trân tại chỗ. Nhưng chưa đầy năm giây đồng hồ, tôi bỗng mừng thầm : lệnh của «sếp» có mời bị huỷ bỏ.

Quả nhiên, giọng the thé của bà Năm Răng, bà dì của Trí kiêm nữ quản gia như còi Cảnh Sát :

- Chính ! (người nhà Trí chỉ gọi anh bằng tên thật : Chính) Lại sắp sửa đi đâu đấy, hả ? Ở nhà ăn cơm đã ! Ăn cho người ta rửa dọn rồi đi đâu hãy đi !

Trí nheo mũi làm mặt xấu ngó tôi, khẽ lắc đầu nhún vai thất vọng. Không bao giờ anh dám trái ý bà Năm. Anh đành gượng cười « ngoại giao » :

- Dạ, dạ ! Vâng, dì Năm ! Thế nào cháu cũng phải ăn cơm đã chứ. Món của dì nấu ăn nóng mới ngon, đại gì lại đi đâu để lúc về phải ăn nguội hả, dì Năm. Cháu định chỉ chạy đi chùng...

Bà Năm trừng mắt chặn lời « sếp ». Cắt ngang lời Trí, từ trước tới nay tôi mới thấy có bà Năm là một :

- Này, thôi đừng khéo nói nữa. Vào sửa soạn ăn cơm đi !...

Bà Năm khôn lăm, không bao giờ mắc mưu của «sếp» tôi hết. Nhưng qua ánh mắt bà nhìn đứa cháu trai tôi đã

25 | Ngọc Báu Ngai Vàng

thoáng thấy có đôi phần trù mến và giọng nói đã có vẻ dịu đi một chút :

- ... Chừng năm phút nữa là có cơm đó !

Đoạn bà tắt tả đi vào trong nhà.

Ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên nhưng trong lòng tôi vui như Tết. Tuy nhiên, « sếp » tôi đã lại nói ngay :

- Thôi được ! Nếu vậy để tôi ăn cơm xong rồi tội mình sẽ tới đó. Mình ăn lẹ lắm, chừng mười lăm phút hà !

Chợt nhớ ra một lý do để tránh né công tác, tôi đồng dục bảo Trí :

- Không được rồi ! Tôi còn phải đi đưa báo này !

Chắc các bạn vẫn chưa quên là trong vụ nghỉ hè tôi vẫn lãnh nhật báo Chuông Vàng đi phân phối cho các gia đình mua báo tháng. Vừa được đạp xe đi lòng vòng lên Thủ Đức chơi mát vừa kiếm thêm tiền tiêu vặt đỡ phải xin mãi ba má.

Cặp chân mày « sếp » chợt hơi cau lại và anh ngó đồng hồ tay :

- Vậy là phải mất hai tiếng đồng hồ Chiêm mới chạy xong tua đưa báo... Thôi được. Vậy thì đúng ba giờ chiều, chúng mình sẽ gặp nhau tại nhà bà Lan Anh nghe

Chiêm !

Rồi, không để tôi kịp nói thêm gì nữa, Trí dắt xe tiến vào trong nhà, chớp mắt đã biến mất.

Thế là hồi hai giờ ba mươi chiều hôm đó, ngồi trên xe đạp êm êm tôi đạp đều dọc theo đường Trần Quốc Toàn hướng về Phú Lâm. Nửa giờ sau xe và người đã bon bon trên đường Lục Tỉnh, sắp sửa quẹo vào đường Phú Định, bên tay trái. Biệt thự của bà Huỳnh Lan Anh ở tại đường Phú Định. Một toà nhà đồ sộ, đất rộng, bên trong có cả vườn rau, ao thả cá. Trên bờ ao, hàng dâm bụt xanh tốt điểm đầy hoa đẹp đỏ tươi. Từ đầu đường Phú Định vào chừng hai trăm thước có một con đường dốc khá cao. Vượt hết dốc, khoảng gần 100 thước nữa là tới nơi. Vừa đến chân dốc, tôi chợt thấy chiếc xe hơi Rolls Royce màu cà phê sữa của bà Lan Anh xinh xinh lao xuống. Không kịp nghĩ ngợi, tôi nhảy xuống xe nép sát lề đường chờ xe hơi chạy qua. Mặt đường rộng lắm, nhưng chiếc xe đâu có nhỏ bé gì. Cẩn thận một chút vẫn hơn.

Ngày thường gặp tôi, thế nào bác tài Phối cũng đậu xe lại để « ba hoa chích choè » một lúc cho vui. Bác hay nói câu « ba hoa chích choè » ý muốn chỉ những câu chuyện vui vui mà bác và tôi thường hay trao đổi. Tôi vốn vẫn ưa thích bác Phối vì cái tính hiền lành tử tế và cái nét kính già yêu trẻ của bác. Ấy thế mà khi lái chiếc

27 | Ngọc Báu Ngai Vàng

xe lộng lẫy của bà chủ coi bộ bác cũng oai vệ lắm chứ không nhâng nhâng nháo nháo như mấy tay tài xế trẻ, xấu tính xấu nết, vừa lái xe vừa cười giỡn, hút thuốc nhả khói tùm lum.

Vì thế, khi chiếc xe Rolls bóng loáng sắp sửa tới gần, tôi đã giơ sẵn một tay lên để chào bác Phối... Đột nhiên, tim tôi như ngưng đập, tái xanh tái xám cả người đi : chiếc xe trống rỗng... đúng thế... trống rỗng ! Trong xe không một bóng người, ngay cả chỗ... tài xế !

Miệng há hốc, chân tay cứng ngắc như bị chuột rút, đồng thời tôi kinh hoảng đến tột độ : chiếc xe to tướng đang lao thẳng vào chỗ tôi đứng. Chưa kịp nhảy nhanh một cái xéo lui sâu vào trong bờ cỏ, đã cảm thấy một luồng gió mạnh phả vào mặt. Chớp mắt, chiếc xe đã vút qua, lao như tên bắn ra ngã ba đường Phú Định - Lục Tỉnh. Bất giác buông tay dúi chiếc xe đạp đổ rạp xuống lề cỏ, tôi tung chân chạy đuổi theo, miệng gào lên như gặp đám nhà cháy. Tôi run với ý nghĩ : « cứ đà này chiếc xe sẽ băng qua đường Lục Tỉnh lao xuống cái hố ở bên đó ».

Ừa, kỳ quái ! Tới ngã ba, đột nhiên chiếc xe Rolls chạy chậm lại, từ từ rẽ về tay phải, ôm « cua » rất sát. Thế rồi tôi chỉ còn nghe tiếng máy xe nhỏ dần, nhỏ dần, đoạn chiếc xe mất hút trên con đường hướng về Saigon.

Vẫn biết xe Rolls, loại kiểu mới, có thể nói là loại xe hạng nhất rồi, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một vật vô tri ! Vậy thì tại sao, tại sao nó lại tự chạy, tự lái được như thế chứ ? Eo ơi ! Hay là chiếc xe đó... có ma ?

CHƯƠNG IV

DẤU VẾT ĐẦU TIÊN

Tôi và Trí, từ trước đến giờ gặp phải những điều bí mật cũng không ít, nhưng tới cái này thì thật quả là trên sức tưởng tượng. Một cái xe hơi không người lái, sao lại có thể queo « cua » rồi bon bon lăn bánh trên mặt đường một cách ngon lành quá như vậy. Điều khiển bằng vô tuyến điện tử chẳng ? Không, không thể nào lại như thế được.

Tiếc rằng Trí không có mặt tại đây. Nếu có, chắc hẳn thế nào anh cũng giải thích được. Anh chỉ chậm chân một chút thành thử để tôi lính quỳnh ngây người không biết tính sao nữa.

Đang ngẩn ngơ đứng chết sững như trời trồng, thốt nhiên tôi giật nảy mình : có tiếng động lạ. Ngẩng phắt đầu lên : bác Phối đang từ trên đầu con dốc lao xuống, ngồi vắt vẻo trên chiếc xe đạp ghi-đông chề bè như tay cầm của một chiếc xe « ba gác », chiếc xe đạp cổ lỗ sĩ của bà Huỳnh Lan Anh.

Nếu không bị cái xe hơi « ma » vừa rồi làm điếng hồn chắc tôi đã nằm bò ra cỏ mà cười bằng thích. Hình ảnh bác tài Phối mặc bộ đồ lớn chỉnh tề, cầm cổ, mím môi, mím lợi, đạp chiếc xe đạp « cò kéc, cò kéc » trông buồn

cười không thể tả được. Xe đạp đổ dốc, lao vun vút ra đầu đường Lục Tỉnh. Tôi thấy rõ ràng bác Phôi định quẹo phía tay phải, nhưng đà xe băng mạnh bị quật tay lái gắt quá, mất thăng bằng lật nghiêng, hất bác tài ngã lao đầu xuống hố bên lề đường.

Tôi chạy vội tới, miệng gọi tíu tít : Bác Phôi ! Bác Phôi ơi ! Bác Phôi ! Bác tài nằm im như một khúc cây mới bị người ta đốn ngã. Nắm vai áo bác, tôi lay thật mạnh, định ninh là bác ít nhất cũng bị gãy cổ rồi. May quá, đột nhiên bác rên lên một tiếng, cái đầu khế lắc lắc, đôi mắt từ từ mở ra, tia nhìn ngây dại. Tôi thở ra một hơi thật dài, nhẹ nhõm : bác Phôi chỉ lịm người đi vì... sợ. Không một vết thương, chẳng một vết trầy trụa. Tôi sốc nách đỡ bác đứng lên và trèo ra khỏi hố. Tới mặt đường, bác vội đưa nhanh tay phủi bụi đất bám trên bộ đồ... lớn. Đưa đôi mắt háy ngó tôi, bác Phôi run giọng :

- Xe của bà chủ chạy lồi nào thế ?

Thật đúng là một nghĩa bộc ! Mới ngã suýt gãy cổ, chẳng nghĩ gì đến mình đã vội hỏi ngay xe của chủ. Từ hời hời hiểu biết một chút đến bây giờ, tôi mới thấy người đầy tớ trung thành như bác là một.

Tôi vẫn còn thắc mắc :

- Bác Phôi ! Ngã đau không ? Hả bác ?

31 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Chẳng hiểu bác tài xế có nghe rõ câu tôi hỏi không mà chỉ thấy bác cứ đều giọng :

- Khô quá ! Cái xe Rolls Royce kia mà ! Chú em ! Anh hỏi chú em cái xe Rolls Royce của bà chủ kia mà ! Phải đuổi theo ngay mới được !

Tôi trợn mắt :

- Đuổi theo ? Bằng xe đạp ?

Bác Phôi nhăn mặt, nghiêng răng :

- Xe đạp thì xe đạp ! Cứ đuổi gấp cái đã ! Nó chạy hướng nào ?

Tôi đưa tay chỉ ra hướng đầu đường giờ đây vắng hoe:

- Nó chạy hướng này.

Bác Phôi tắt tả chạy vớ chiếc xe đạp. Tài quá ! Cái xe không suy xuyễn, lăn bánh ngon lành. Tôi chạy nói với theo :

- Chắc cái xe Rolls Royce không chạy xa được đâu. Làm gì có người lái.

Bác Phôi không tin lời tôi nói :

- Sao lại thế được ? Anh cho nó đậu sát lề đường trước cửa nhà, thắng tay gài chặt chẽ lăm mà, chú em !

- Biết đâu thắng tay lại chẳng tụt ra, à... hay là thắng bị cũ, lâu ngày... hư, rồi đứt để xe trôi tụt xuống dốc.

Vừa nghe dứt, bác Phối đã nhảy dựng lên như người vừa bị rắn mổ trúng mắt cá chân. Bác rít qua kẽ răng :

- Chú em nói gì lạ quá ! Thế ra chú chẳng biết quái gì về loại xe Rolls Royce kiểu mới nhất này cả. Chú nên nhớ rằng : Chính ông Rolls đã tuyên bố là xe của hãng ông chế tạo nếu cái nào hơi có một chút sơ xuất là tay đứng gác cửa bắt quay vào ngay không cho ra khỏi hãng kia, nói cho chú em biết như vậy đó !

Tôi vội càng nói khoả lấp điều nhận xét sai lầm về cái xe yêu quý của bác. Nhưng nhận thấy bác tài hiền lành vẫn còn ầm ức ra mặt. Lý do : tôi đã dám cả gan nghi ngờ đưa « con cưng » Rolls Royce của bác. Rồi bác trịnh trọng tuyên bố :

- Thôi ! Anh phải đi tìm kiếm cho bằng được nó bây giờ đây !

Dứt lời bác Phối nhảy phóc lên yên xe đạp. Tôi hét lên :

- Chờ tôi đi với, bác Phối !

33 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Bác tài và tôi vừa mới lao đi được chừng ba bốn trăm thước đã nghe tiếng gọi nheo nhéo phía sau lưng. Quay nhanh đầu ngó lại, đã thấy ngay mái tóc bông bênh của Trí. Anh cầm cổ đạp, tay khua lên vẫy vung vít. Bác Phối và tôi vẫn giữ nguyên tốc độ, nhưng tôi vừa đạp vừa ngoắc tay cho « sếp » ra hiệu : « lẹ lên ».

Rồi cả ba anh em cứ thế cầm đầu cầm cổ đạp... có tới trên năm cây số. Đến một chỗ vòng rộng, đột nhiên bác Phối thắng « két » một cái. Chút xíu nữa là tôi chồm cả người lẫn xe lên bác. Thì ra, chiếc xe Rolls Royce lộng lẫy kia rồi, đang đậu sát lề bên tay mặt. Không nói một lời, cả ba nhảy xuống, dắt xe đạp chạy ủa lại.

Chẳng hiểu bác Phối và Trí nghĩ sao khi trông thấy cái xe đó, riêng tôi, thì tôi ngấm ngấm thu hết can đảm để sắp sửa đối diện với một chiếc xe... »ma ». Sắp tới gần... Kỳ thật ! Cái ô tô Rolls Royce vẫn trống không, không một bóng người. Cả bên trong lẫn bên ngoài xe như bao phủ một tấm màn bí mật... rờn rợn.

Trong khi bác Phối đưa hai bàn tay vuốt ve chiếc xe yêu quý không khác một bà mẹ triu mến đưa con cưng bị lạc nay lại tìm thấy được thì tôi quay ra rí vào tai «sếp » sự tình chi tiết từ đầu tới cuối.

Nghe dứt câu chuyện, Trí trừng mắt nhìn tôi :

- Chiêm nói sao ? Không người lái... ? Hừ ! Vô lý !

Tôi cáu quá :

- Vô lý hay không, không cần biết ! Chỉ biết rằng sự thực là thế đó. Anh tính sao thì tính đi ! CT1 từ xưa đến nay vẫn « số dách » mà !

Tia nhìn của anh loáng lên mặt tôi gọn sắc như một thanh cật nữa :

- Thôi được... hạ hồi phân giải ! Giờ đây nói chuyện với bác Phôi một lúc đã !

Bác tài đưa tay xoa xoa liên hồi lên cái trán hói. Miệng thì cứ lẩm bẩm :

- Quái thật, quái thật !... Chẳng hiểu ai đã mượn nó, và mượn để làm gì đây chứ ?

Tôi liếc nhanh nhìn Trí thì thấy rõ rằng anh vừa nghe được tiếng « mượn » từ miệng bác Phôi nói ra, và giây phút này đây chắc anh đang đặt nhiều câu hỏi về những cái tôi đã tai nghe mắt thấy. Kệ, anh nghi ngờ gì cứ việc nghi, còn tôi, tôi nhất quyết là khi chiếc xe Rolls Royce lướt qua trước mắt, bên trong không một người ngồi, đồng thời cũng không cả người... cầm lái.

Tiếng Trí bảo bác Phôi :

35 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Tại sao cái xe lại tới được đây và kẻ nào đã trộm nó đem tới chỗ này... Hừ ! Khoan nói đến vội, nghe bác Phôi ! Theo ý tôi, điều quan trọng nhất chúng ta cần biết, ngay từ bây giờ, như sau : tên trộm xe là đầu mối nhiều sự việc dây chuyền, sẽ xảy ra sau này và xin nói rõ, sự việc có tính chất... quốc tế kia đó !

Bác Phôi nhướng cao đôi chân mày, tròn mắt kinh ngạc :

- Cái gì... quốc tế ?

- Đúng thế ! Nay bác Phôi ! Cho tôi biết rõ cái này một chút đi. Mấy ngày gần đây bác có thấy người nào lạ mặt lảng vảng gần nhà bà Lan Anh không ?

- Người lạ mặt ? ... Không ! Không thấy !... Không có đâu chú em !

Trí gật đầu nhẹ nhẹ, hừ nhạt một tiếng :

- Phải ! Nhất định là phải thế chứ ! Tụi gian thế nào cũng phải khôn khéo giấu mặt để khỏi lộ hình tích chứ ! Dễ gì mà thấy được nó !

Rồi đột nhiên, anh hỏi bác Phôi một câu chẳng đâu vào đâu cả :

- Hàng ngày bác vẫn đi chợ mua đồ ăn cho cả nhà đấy chứ, phải không bác Phôi ?

- Đúng vậy !

- Thế thì bác cố nhớ lại cho tôi cái này nghe ! Mấy bữa nay, anh bếp có bảo bác mua thêm một món đồ ăn gì lạ, khác ngày thường không ?

Tôi đưa nhanh tia mắt nhìn Trí, tưởng chừng như anh bắt đầu mắc bệnh... dở hơi. Bác tài Phôi lại vẫn điềm đạm trả lời :

- À, cái đó thì có ! Chú em nhắc đến tôi mới chợt nhớ ra. Phải, cái món ăn đó khác thường lắm. Ngay ngày hôm qua và cả sáng nay nữa, Khâu Rỉ, tay đầu bếp đã dặn tôi mua nửa lít sữa dê chua đây này.

« Sếp » tôi nhắc lại :

- Nửa lít sữa dê chua ! Hôm qua và sáng nay, vị chi là một lít hai ngày. Chà ! Nhiều dữ !

Bác tài hơi nhăn mặt :

- Đúng, nhiều quá xá... ! Thức ăn gì mà quái lạ ! Tôi cứ nghĩ phải là lợm giọng ngay...

Trí nhìn tôi nói nhanh :

- Chúng mình cứ nhằm mục tiêu chính mà điều tra nghe...

37 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Quái ! Một lít sữa dê chua với việc đến thăm tay đầu bếp tên Khâu Rỉ thì ăn nhằm quái gì mới được chứ ? Nhưng về phần Trí thì coi bộ anh có vẻ chắc ăn lắm và hình như anh đã « đánh hơi » thấy được một cái gì rồi thì phải.

Riêng tôi thì tôi vẫn mơ mơ màng màng chẳng nhận ra cái gì đặc biệt hết. Chỉ đành lắc đầu nhẹ một cái rồi quay ra lấy chiếc xe đạp dựng gần đó.

Đột nhiên, loáng tia mắt trên mặt đất, tôi ngạc nhiên khi thấy rất nhiều cánh hoa bứt nát vút bừa bãi ngay bên chiếc xe hơi. Những cánh hoa thược dược đỏ thắm, còn tươi, rõ ràng mới hái từ buổi sáng sớm.

Vừa cúi xuống lượm những bông hoa đẹp, tôi vừa nói lớn :

- Này này ! Hoa ở đâu mà vút đầy ra đây vậy ?

Trí chạy tới :

- Chiêm nhật ở đâu vậy ?

- Ngay bên chiếc xe Rolls Royce đó !

Tiếng bác Phôi :

- Chú em đưa tôi coi thử !

Tôi đưa bác Phối mớ hoa đã được bó gọn. Bác cầm lấy, cẩn thận xem xét như lúc bác xem xét chiếc xe hơi cùng của bác :

- À ! Lạ nhỉ ! Thế này thì lạ thật ! Đúng là hoa tôi mới hái hồi sớm mai này để cắm vào bình trong xe bà chủ đây mà ! Đúng rồi ! Các chú em chưa biết hả ? Trong xe của bà chủ, phía trong hai cánh cửa phía sau ấy có gài hai cánh bình bằng bạc thiệt, đẹp lắm, để cắm bông đó. Bà chủ vốn thích hoa lắm. Nếu vậy thì có kẻ đã nẫng hai chiếc bình bạc đó mất rồi... hừ !

Kỳ quái thật ! Kẻ nào đó lái trộm chiếc xe Rolls Royce lộng lẫy ra đây chỉ để lấy trộm chiếc bình bông bằng bạc ?

Trí mở cửa xe leo lên băng sau. Hai chiếc bình bạc vẫn y nguyên. Anh đưa tay nhắc một cái đưa bác Phối, còn cái kia anh cầm tay đưa lên xem xét. Chiếc bình xinh thật ! Đúng là một tác phẩm mỹ thuật. Cái miệng tròn loe bằng mặt chiếc đồng hồ tay, cổ thuôn dài lóng muọt sờ mịn cả tay.

Bác Phối lẩm bẩm :

- Ồ, phải, cái bình của bà chủ đây mà !... Tưởng là kẻ nào đã... À, nhưng sao trông nó có vẻ bóng quá thế nhỉ?

Đột nhiên « sếp » tôi trầm trầm cất tiếng :

39 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Bác Phôi ạ ! Tôi nghi hai cái bình này không phải đích thực là hai cái của bà chủ ! Đây, bác để ý vết khía này coi... Sao ? Hối này bà Lan Anh có túng tiền lắm không hả bác Phôi ?

Giọng bác tài gần như la lên, bức bối :

- Đâu có !

- Vậy thì tại sao bà ấy lại để hai bình bông cà tàng, mạ bạc, vào cái xe Rolls Royce lộng lẫy nhất nước Việt Nam thế này ?

Bác Phôi vẫn còn ức lắm. Bác lịm người đứng im không nói một tiếng.

Trí vẫn thản nhiên tiếp. Giọng nói anh thật lạnh lùng, thật tàn nhẫn :

- Đây nhé ! Nếu là bạc thật thì dù có rạch khía làm trầy mặt bên ngoài, bên trong vẫn phải là màu bạc trắng chứ. Đằng này, bác coi đây, dưới lớp bạc mạ là một thứ kim khí gì xám xịt như đồng vậy. Tôi quả quyết cặp bình này không phải bằng bạc thật, chỉ mạ thôi.

Tôi rụt rè lên tiếng hỏi :

- Như thế có nghĩa là...

Tiếng Trí :

- ... Có nghĩa là một kẻ nào đó đã lọt vào chiếc xe này lục lạo để tìm một cái gì đó ! Và « cái gì đó » ấy tụi chúng cần đến ghê lắm. Không có không được.

Rồi anh liếc nhanh mắt cho tôi, vị phụ tá của giám đốc hãng « Sê Tê Hai » hiểu ngay là « sếp » muốn nói : việc quan trọng lắm chớ không phải tầm thường, nghe !

CHƯƠNG V

NGƯỜI LÁI XE... ẦU

Sáng hôm sau, nhằm ngày Chúa Nhật, tôi nóng ruột chờ có dịp là lên đến nhà Trí.

Hôm qua, lúc ở Phú Định về, tôi chỉ chờ « sắp » giải thích cho mấy điểm chưa hiểu. Ác quá ! Anh cứ im thin thít như thịt nấu đông. Tôi hỏi dồn mãi Trí vẫn một mực: « thì về đến Phòng thí nghiệm » đã nào ! Về tới Phòng thí nghiệm thì bà Năm Rằng lại cho biết ba tôi gọi điện thoại bảo về có việc gấp.

Nhảy lên xe đạp, đạp về, tôi bị má tôi xung công chạy đi mua đồ lặt vặt hết cái nọ đến cái kia. Và Trí có gọi tôi hai lần, nhưng ba tôi bắt phải ở nhà. Giọng ông nghiêm trầm nghe « sợ » lắm :

- Chiêm ! Chiều nào con cũng đạp xe chạy nhăng hoai ! Hôm nay ở nhà một bữa, ba coi thử !

Nhân tiện Chiêm xin giới thiệu ba với các bạn một chút. Ông là một người cha gương mẫu, rất thương con, tính tình hồn nhiên cởi mở lắm. Nhưng có điều một khi ba tôi đã nói « một » là một, nói « hai » là hai, ngay cả đến má tôi cũng không thể... trái lệnh được. Huống chi là tôi. Vậy thì chỉ còn một việc là... tuân lệnh. Cũng như buổi sáng Chúa Nhật đó; tôi phải theo hai cụ đi lễ về rồi

mới được ba cho phép chạy nhăng một lúc.

Đạp xe trong chớp mắt, tới nhà Trí, đã thấy anh ngồi đợi trong phòng thí nghiệm trên gác nhà kho. Vừa thấy mặt tôi, chưa kịp ngẩng lên, anh đã làm một thôi :

- CT3 ! Có nhiều việc kỳ quái lắm nghe ! Và mình tin chắc rằng sẽ còn nhiều cái lạ lắm.

Tôi e ngại :

- Ủ ! Tôi cũng nghi nghi như thế đấy ! À, mà thực ra thì là cái gì kia chứ ?

- Từ bây giờ tới chiều tối là phải lần mò cho ra đường dây liên hệ của mọi việc bí mật. Nhiều hy vọng lắm... Nghĩa là chúng mình phải tới nhà bà Huỳnh Lan Anh. Nhất định nơi đó phải cho hăng mình biết được nhiều cái hay lắm.

Nghe cái lối nói úp mở của Trí tôi bực mình quá, gần như hét lên :

- « Sếp » CT1, nghe đây này ! Tôi sẽ không đi đâu hết á, sẽ không rời khỏi chỗ này một bước nào nếu anh không chịu giải thích cho tôi mấy điểm sau đây.

« Sếp » tôi điềm nhiên :

- Thì CT3 cứ hỏi đi !

43 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Được, đây câu thứ nhất : tại sao chiếc xe Rolls Royce tôi tận lại phom phom chạy từ nhà bà Lan Anh ra mà... không có ai cầm lái cả ?

- Hạ hồi phân giải !

Tôi cáu lắm nhưng vẫn cố nén, rít qua kẽ răng :

- Vậy thì câu thứ hai : lít sữa dê chua tay đầu bếp Khâu Rỉ nhờ bác Phối mua đó là nghĩa làm sao ?

- Cũng... hạ hồi phân giải nốt. Trên đường đi tới mục tiêu, chúng ta sẽ xét. Hai việc đó thuộc thành phần bí mật.

Coi bộ Trí có vẻ cương quyết từ chối không chịu giải thích cho biết, tôi vẫn dai như đĩa đói :

- Vậy thì anh cho tôi biết sơ qua về cái bí mật đó. Từng phần của nó là những cái gì và chúng liên hệ với nhau ra làm sao ?

Trí gật gù :

- Hà ! Câu hỏi khá thông minh đấy. Có lời khen nghe CT3. Đây nhé. Thoạt kỳ thủy là bức thơ của cậu Hải Minh, đúng không ? Và rồi để bắt đầu vào cuộc điều tra, chúng ta hẹn nhau cùng đến nhà bà Lan Anh. Phải chưa ?... - Tôi nhanh mắt đưa tay quơ một cái ghế dựa, ngồi phịch lên cho... đỡ mỏi vì bài thuyết trình của «

sếp » ngó bộ không vắn tắt mấy - ... Rồi có ba sự việc xảy ra. Thứ nhất : có kẻ lại trộm chiếc xe Rolls Royce, thứ hai : chúng ta biết được món sữa chua mua thêm trong thực đơn hằng ngày tại nhà bà Lan Anh. Cuối cùng là... gì ? Sự việc thứ ba là gì... CT3 ?

Trí ngó tôi, chờ tôi trả lời. Còn tôi thì tôi lại chăm chú nhìn anh chờ... giải thích. Trí nguyệt tôi một cái rồi nói nhanh :

- Điều thứ ba là chúng ta tìm thấy chiếc xe Rolls Royce nơi ngoài lộ. Tia mắt sắc sảo của Chiêm phát giác được những cánh hoa thực được. Nhờ những cánh hoa rơi vãi đó chúng ta mới nảy ra ý kiến xem xét đôi bình đựng hoa ở trong xe hơi. Đôi bình, nơi mà những cánh hoa thực được được cắm trong đó, ít phút trước khi tụi mình mò tới.

Tôi cắt lời « sếp » :

- Anh nói sao ? Ít phút ? Sao lại ít phút ?

- Cho bộ óc làm việc chút xíu coi nào, CT3 !... Từ lúc Chiêm chợt thấy chiếc xe Rolls Royce đồ dốc đến lúc tụi mình tìm lại được nó thì chỉ chừng mười lăm, hai mươi phút thôi chứ bao nhiêu, phải không ? Nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi 15, 20 phút đó cũng đã đủ để cho tụi gian nằng đôi bình bằng bạc thật để thay

45 | Ngọc Báu Ngai Vàng

vào bằng một đôi bình giả, mạ bạc, bán ê hề ở chợ Bến Thành kia kia...

Tôi bất giác mừng rơn đỉnh ninh « sếp » đã nhận xét sai lầm. Và tôi hét lên như một lời reo chiến thắng :

- Ha ! Ha ! Anh nói cái gì kỳ vậy ? Thay thế ! Anh bảo tụi gian thay thế đôi bình cũ bằng hai chiếc bình mới? Nhưng xin hỏi « sếp » một điều : căn cứ vào đâu mà anh dám chắc đôi bình cũ không phải là đồ... sắt hay đồ đồng mạ bạc ?

Nét mặt Trí vẫn lạnh tanh, đôi mắt anh xoáy sâu vào... sống mũi tôi khiến bất giác tôi cảm thấy nhồn nhột :

- À à, CT3 định « quay » tôi đó hả ! Nhưng xin nói để Chiêm nhớ cho rằng không khi nào người ta lại nở trang hoàng một cái xe hơi lộng lẫy, tối tân, đẹp nhất nhì nước Việt Nam này bằng một đôi bình thổ tả chỉ đáng vứt đi ấy đâu nhé. Cũng tỉ như chị An của Chiêm là một người thích hoa ghê gớm. Và rồi chị cũng cắm đại những bông hoa đẹp cắt ở vườn vào những chiếc bình tồi tàn mua ở tiệm lạc soong của Sáu Gòong đó chắc ! ²

- Thôi được ! Chịu anh !... Nhưng theo anh thì tụi gian lái trộm chiếc xe đắt tiền bằng cả cái nhà của tụi

2 Cõi «Đồng tiền giả» cùng một tác giả

mình ra tận đây là chỉ để nâng đôi bình bằng bạc thôi đó ?

Tiếng « sếp » nghe như nhát búa gõ xuống mặt bàn :

- Đúng !

Tôi lại thầm cảm thấy sắp sửa « quay » được « sếp » bí :

- À vậy thì tại sao tụi nó lại không lên vào lúc xe đậu tại chỗ mà nâng nhẹ cho rồi, có phải giản tiện bao nhiêu không. Sao lại mất công bệ cả cái xe kèn càng như cái nhà để rồi sau đó còn tốn công vớt bỏ lại ?

Giọng Trí vui mừng thành thật, reo lên :

- Khá lắm ! Vị phụ tá của tôi ơi ! Khá lắm ! Nhận xét của Chiêm hồi này thông minh tiến bộ thật ! Nhưng tôi vẫn giữ nguyên ý kiến là : « Đúng ! Tụi gian phi lái trộm xe ra chỗ khác chỉ có mục đích là nâng đôi bình bằng bạc... Nhưng, chưa hết ! Tôi biết chắc là tụi nó còn muốn lục lọi khắp mọi góc kẹt trong chiếc xe hơi đó nữa. Rồi, vì Chiêm và Bác Phôi đuổi gấp quá khiến chúng chỉ đủ thời giờ tráo được đôi bình mà thôi. »

- Kỳ nhỉ ! Chúng lấy đôi bình bằng bạc đó làm cái gì chứ ?

- Mình chỉ có thể đặt một giả thuyết : vật mà chúng

47 | Ngọc Báu Ngai Vàng

muốn tìm có hình dáng như đôi bình bông đó ! Nói cho đúng hơn, là... giống như một cái bình đó.

Tôi bâng khuâng, và vẫn thắc mắc :

- Vật chúng muốn tìm là cái bình bông ? Lạ nhỉ ! Sao lại chỉ là cái bình bông ?

- Thì đó, tất cả bí mật là ở chỗ đó. Khi nào chúng mình biết được tại sao cái báu vật tụi gian đang đi tìm lại chỉ là một cái bình bông thôi thì đã vén được màn bí mật rồi còn gì. Chiêm thấy không ? Việc này lại khiến mình nhớ lại vụ « đồng tiền giả » hồi năm trước. Hồi đó tụi mình biết được cái mình đang cần tìm nhưng không biết được chỗ để mà truy tầm ra. Đằng này, chúng ta biết được chỗ tìm rồi... mà lại không biết cái vật cần tìm ấy là cái gì chớ. Hề, hề... oái oăm thật !... Nhưng chỉ oái oăm bây giờ thôi. Hề, hề !

Tôi đã hơi hiểu được lờ mờ sự việc, vừa ngẫm nghĩ vừa nhè nhẹ gật đầu thì « sếp » đã đứng phất lên :

- Thây kệ ! bất chấp vật đó là cái gì thì chỗ tìm cũng không phải là ở đây ! Đi !

Tôi vẫn không quên điều thắc mắc :

- Nhưng anh vẫn chưa giải thích cho tôi biết tại sao chiếc xe không người lái mà chạy được và lít sữa chua

ở nhà bà Lan Anh !

Trí buông gọn :

- Hạ hồi phân giải !

Gớm thật ! Hồi này « sếp » hay xài cái thành ngữ « hạ hồi phân giải » ghê.

Hai anh em nhảy lên xe đạp, đạp băng băng về phía đường Phú Định hướng biệt thự của bà Huỳnh Lan Anh.

Đến một ngã tư, tôi chợt thấy cái xe Rolls Royce màu cà phê sữa, nhạt, sáng lấp lánh đang từ từ lăn bánh phía trước mặt. Xe hơi chạy chậm lắm, như là có ý đợi ai đó. Tôi đạp dần lên, miệng gọi Trí :

- Lẹ lên, Trí ! Bác Phôi lái xe Rolls Royce đây này. Đạp mau lên nói chuyện với bác ấy chút, đi !

Trí lắc đầu :

- Chuyện gì ? Chỉ « ba hoa chích choè » ! Ngược gió mệt quá trời đây nè.

Tôi gắt lên :

- Thì cứ đạp cho kịp xe bác ấy đã nào. Kia, đèn đỏ rồi! Bác ấy sẽ phải ngưng lại, bắt kịp đấy... ! Á ! Ủa ! Kỳ vậy ! Bác Phôi điên rồi chắc ? Sao lại thế kia ?

49 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Quả thật sự việc xảy ra trước mắt kỳ quái vô cùng !

Thay vì chạy chậm chậm để ngưng lại bên đèn đỏ, chiếc xe Rolls Royce lộng lẫy lại đột nhiên tăng tốc lực, lăn bánh thật mau.

Sự cầu thả đó nhất định không phải là thói quen hành động của bác Phối, một con người từ xưa tới nay vốn có đức tính rất cẩn thận.

Ừ, mà tại sao bữa nay bác lại lao vút đi, bất chấp cả đèn đỏ ?

À kìa, chiếc Rolls Royce quẹo « cua », bánh rít lên ken két. Một khách bộ hành, yên chí ngó đèn xanh, băng qua lộ. « Bình ! » Chết rồi. Về bên phải xe hích trúng hông khiến ông khách té lăn cù xuống đường mương. Chưa hết ! Chiếc xe Rolls Royce bóng loáng thay vì phải dừng bánh, lại lao vút đi... biến mất nơi đầu ngã tư gần đó.

Trí và tôi dừng ngây người, miệng há hốc ! Quãng đường nơi xảy ra tai nạn vắng hoe. Hai anh em lật đật băng qua lộ để đỡ người bị thương đang nằm dài trên mặt đường nhựa. Trí và tôi cúi xuống. « Sếp » tôi nói nhanh :

- Dừng đừng vào ông ta, Chiêm ! Chớ làm sai chỗ đi đó. Chưa biết ông ta bị thương nặng nhẹ ra sao, mó

máy không được đâu. chạy đi kêu điện thoại cho Cảnh sát đi đã.

Nhảy ba bước tôi đã sộc vào phòng điện thoại công cộng ở đầu phố.

- « Tai nạn xe hơi, có người bị thương, ngã ba Cao Thắng Trần Quốc Toàn. Vâng ! Mau lên, các ông ! Vâng, bị thương, một người đàn ông. Chưa biết nặng nhẹ ! Vâng, chào ông !»

Gác ông nghe, vừa đẩy cửa bước ra đã nghe còi hú vang nơi đầu đường.

Ba phút sau, một chiếc xe Jeep hai màu xanh trắng Cảnh sát dẫn đầu một xe tải thương đã đậu tại chỗ tôi và Trí. Một nam y tá, áo blouse trắng, bước xuống cúi nhìn nạn nhân. Ông ta nói với nhân viên Cảnh sát :

- Cho khiêng vào nhà thương ngay. Tuy nhiên không bị gì nặng lắm đâu. Sợ quá xỉu đi thôi !

Chiếc xe tải thương hú còi lăn bánh đem theo nạn nhân. Một ông Cảnh sát tiến lại gần chúng tôi. Tôi nhận ra Phó Thảm sát viên Minh Khánh, thuộc viên của Thảm sát viên Báu, rất bồi bịch với hãng CT2³.

- Thế nào ? Các chú em ! Chú chúng kiến tai nạn từ

3 Cõi «Đồng tiền giả» cùng một tác giả

51 | Ngọc Báu Ngai Vàng

lúc đầu hả ? - Minh Khánh rút sổ tay.

- Vâng !

- Các em thấy rõ cái xe gây tai nạn rồi bỏ chạy không?

Tiếng Trí :

- Dạ thầy !

- Ghi kịp số, hiệu và kiểu xe không ?

Trí thản nhiên :

- Khỏi cần, ông Minh Khánh à !

Tôi nắm vội khuỷu tay anh giật, nhưng không kịp. Trí vẫn cứ thao thao nói tiếp trước đôi mắt ngạc nhiên của Phó thẩm sát viên Khánh :

- Chiếc xe Rolls Royce của bà Huỳnh Lan Anh, Phó Hội Trưởng Hội Hồng Thập Tự Đô Thành đây.

Ông Khánh lại hỏi :

- Rồi nó chạy hướng nào ?

Trí chỉ phía đầu ngã tư gần đó. Phó Thẩm sát viên Khánh gật đầu cảm ơn, nhảy lên xe Jeep, bảo tài xế lao vút đi.

- Cảm ơn hai em Trí, Chiêm ! Khi nào cần hỏi thêm tụi anh sẽ tìm đến các em sau nhé !

Tôi trông rõ chiếc xe Cảnh sát trực chỉ phía biệt thự của bà Lan Anh ở đường Phú Định.

Trí quay lại ngó tôi. Tôi lại ngó đi chỗ khác. Nhưng chắc cả hai đứa cùng chung một ý nghĩ : hai anh em vô tình vừa mới tố cáo bác tài Phôi.

Nhưng còn biết làm cách gì khác nữa kia chứ ?

CHƯƠNG VI

NẠN NHÂN THỰC SỰ

Tôi và Trí phải vất vả lắm mới len ra khỏi đám đông vây kín chung quanh xem tai nạn lưu thông. Lúc sau hai đứa đã phom phom đạp xe hướng về Phú Định, biệt thự Lan Anh. Đến ngã tư Minh Phụng, đột nhiên Trí đậu lại dưới một tàn cây trứng cá :

- Ê, Chiêm ! Tụi mình thảo luận một lúc đã !

- Thảo luận gì ? Đến ngay biệt thự hỏi bác Phôi xem tại sao bác ta lại kỳ quặc như thế chứ ! « Đốt cháy » ngã tư đèn đỏ rồi lại « chuôm êm » sau khi gây tai nạn cho người đi đường ? Có phải còn hơn là dừng lại la cà ở đây thảo luận với bàn cãi cái gì nữa ?

- Chiêm có lý một phần. Nhưng cũng phải sắp xếp lại câu chuyện cho có thứ tự một chút đã. Nào, thử nhớ đích xác lại coi xem chúng ta đã thấy những cái gì nào. Đúng đó, điểm rất quan trọng của vấn đề, Chiêm đã đề ý tới rồi đó. Phải lắm ! Thắc mắc của Chiêm rất chính đáng : xưa nay bác Phôi vốn là con người rất cẩn thận chu đáo, sao lại có thể « đốt cháy » đèn đỏ, rồi lái xe đụng phải người ta xong lại bỏ mặc vọt đi tuốt luốt như vậy.

Tôi buột miệng lảm bảm một mình :

- À, ừ, không có lý nào bác Phôi lại bê bối như thế được !

- Quả có thể... Nhưng lúc nầy, có đích thực mắt Chiêm thấy rõ bác Phôi cầm lái xe không đã ?

Tôi đáp nhanh :

- Chẳng bác Phôi cầm lái thì còn ai vào đây !

- Nhớ lại kỹ coi ! Nhớ lại kỹ coi, CT3 !... Ngày hôm qua bác ấy cùng tụi mình đạp xe đạp bỏ hơi tai đó, nhớ không ? Rõ ràng là bác không lái chiếc xe Rolls Royce của bà chủ mà xe vẫn chạy băng băng đó.

Tôi cãi ngay :

- Lúc đó lại khác ! Lúc đó chiếc xe chạy, nhưng... không có người lái mà !

Trí nhãn mặt :

-Thôi đừng cãi chày cãi cối nữa đi Chiêm ! Chuyện xe chạy không người lái đó, tôi đã nói với Chiêm là tôi biết tại sao rồi mà.

Tôi lại thấy bức mình, liền hờn mát :

- Phải, anh có nói là anh biết tại sao nhưng anh có

thèm giảng giải cho tôi hiểu đâu kia chứ !

- Biết rồi, biết rồi, cần nhần hoài ! Bây giờ chưa phải lúc để nói chuyện đó. Nào nghĩ kỹ lại đi Chiêm ! Có đích thực bác Phôi lái hồi nầy không nào ? Cô nhớ kỹ lại coi, nghe « ông » ! Câu trả lời quan trọng lắm đấy, đừng coi thường !

Nghe giọng nghiêm nghị của « sếp » tôi ngẩn người, nhú mày cố suy nghĩ, nhớ lại cho thật đúng. Một lúc sau tôi mới trả lời :

- À, ừ ! Chính ra thì mình cũng không ngó tận mắt người cầm lái. Vì lúc đó còn đang sững sốt lấy làm lạ là tại sao bác Phôi, hay nói cho đúng hơn, người mà tụi mình tưởng lầm là bác Phôi, sao lại có thể hành động kỳ quái như vậy được chứ, nên quên bẵng mất không ngó ngay mặt người lái xe.

Trí reo khê :

- Có thể chứ ! Đúng như tôi nghĩ đó Chiêm ! Lúc đó hai đứa mình, không ai chú ý nhìn ngay mặt người lái xe hết. Do đó, không thể cả quyết được là chính bác Phôi ngồi ở ghế tài xế, đúng chưa ?

Tôi biết là Trí đang nghĩ đến việc bác tài Phôi có thể bị truy tố ra Toà. Bất giác toàn thân tôi run lên nhè nhẹ. Lý do : lái xe cán người rồi vọt bỏ chạy luôn không phải

là chuyện giỡn, tội này bị pháp luật trừng phạt nặng lắm.

Té ra tôi làm, Trí lại đang nghĩ đến chuyện khác vì tôi thấy anh làm bầm cái gì đó, rồi đột nhiên :

- CT3 ! vậy thì người lái xe Rolls Royce gây tai nạn đó... là một người khác !

Tôi giật nảy người :

- Anh nói sao ?

- Rõ rệt lắm rồi ! Hừ !

Đôi mắt anh sáng lên như đã nhìn thấy một cái gì rồi :

- Có thể chứ ! Có thể chứ ! Đúng rồi ! Thái độ và cử chỉ của « tên » lái xe trái ngược rõ rệt hẳn với tính tình của bác Phôi, Chiêm thấy không ? Rồi lại còn... người bị xe đụng nữa ! Chiêm có nhận thấy điều gì lạ về phía nạn nhân không ?

- A ! Phải rồi ! Ủ, lúc đó tôi có cảm giác rõ rệt là cái ông khách bộ hành đó cố ý... nhảy chồm vào xe hơi thì phải. A, như vậy thì ra...

- Thì ra... bác Phôi mới đích thực là nạn nhân của vụ tai nạn xe hơi đã tính từ trước này. Một cuộc âm mưu làm hại bác.

57 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Nhưng có cách nào để chứng minh ?

- Thật tình thì chưa có bằng cứ nào để chứng minh. Vậy muốn cứu bác Phối, chỉ còn một cách là khám phá ra nguyên do của tất cả mấy sự việc đó.

- Vậy theo anh thì chắc là có một sự liên lạc chặt chẽ giữa việc xảy ra hôm qua (xe ma), tai nạn đụng xe bữa nay và cái thơ của cậu Hải Minh ?

- Tôi bảo là đúng như thế chứ còn chắc là, chắc là gì nữa. Giờ đây, chúng ta chỉ việc đi tìm cái mối dây nó cột dính mấy sự việc đó. Nhưng phải làm việc cho có thứ tự mới được. À, còn một cái này nữa về phía người đụng xe mà Chiêm không để ý vì lúc đó Chiêm chạy đi gọi điện thoại cho Cảnh sát. À mà thôi, khoan nói đến vội, sau sẽ hay (anh quên không dùng câu « hạ hồi phân giải », may quá !). Mình cần phải trở lại Phòng Thí Nghiệm gấp đã. Vậy Chiêm tới biệt thự một mình. Cố gắng dò xét được càng nhiều càng tốt, nghe ! Nhất là tìm được cách bắt chuyện với tay đầu bếp Khâu Rỉ dò hỏi xem anh ta cần dùng làm gì mà gỏi mua lăm sữa dê chua như vậy.

Khi tới biệt thự Lan Anh, tôi trông thấy ngay chiếc xe Rolls Royce lộng lẫy đậu ở sân. Kế bên nó là một chiếc xe Jeep cảnh sát. Một cái thì đẹp quá, lộng lẫy quá, một cái thì nhỏ xíu lăm lăm bụi đường. Chưa kịp bật cười về

sự so sánh ngộ nghĩnh giữa cô công chúa và con lọ lem, tôi chợt ngó xuống nền gạch bông vàng bao quanh bồn cỏ xanh mịn, thấy cái mũ kết của bác Phôi. Chẳng hiểu tại sao mũ của bác tài lại rớt nằm vương vất tại đây, ngay trên nền gạch vàng ? Cúi xuống lượm tôi tiện tay bỏ ngay vào túi vải ở bánh sau xe đạp. Sau đó, tôi quên bẵng đi không trả lại cho bác Phôi nữa. Vì ngay lúc ấy tôi thấy bác cũng đang mắc bận tiếp khách : Phó thám sát viên Minh Khánh. Ông Cảnh sát này nói với bác tài, giọng điềm đạm :

- Vậy bây giờ ông phải theo tôi về Ty, nghe !

Bác Phôi cất tiếng thăm não :

- Thưa ông ! Tôi xin nói lại một lần nữa để ông hiểu giùm cho rằng : có hai tiếng đồng hồ rồi tôi chưa bước chân ra khỏi nhà. Ông chẳng chịu tin, thật là khổ hết sức vậy đó !

Phó Thám sát viên Minh Khánh vẫn ôn tồn :

- Ông cũng chẳng chịu nghe tôi nói gì hết, ông Phôi! Bao nhiêu người đã trông thấy rõ ràng chiếc xe Rolls Royce này của bà chủ ông đựng ngã một khách bộ hành rồi bỏ chạy luôn mà.

Chợt ngược mặt trông thấy tôi, ông Minh Khánh chỉ tay :

59 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Đó, cả chú nhỏ kia cũng thấy nữa mà ! - Quay sang tôi - Phải vậy không hả chú Chiêm ?

Tôi chợt thấy như có ai thò tay vào bao tử mà bóp một cái đau điếng, trong khi đầu cứ gật gật... tán thành câu nói của Phó Thẩm sát viên Khánh. Tia nhìn lái ngay xuống đất khi trông thấy ánh mắt khổ sở của bác Phôi nhìn tôi như một lời cầu cứu. Tiếng của ông Cảnh sát vẫn đều đều :

- Rồi đến khi sự vô tội của ông được dẫn chứng cụ thể ông sẽ lại được trả tự do kia mà, lo gì ? Hiện giờ tôi bắt buộc phải mời ông về Ty theo lệnh thượng cấp của tôi chứ. Chắc ông cũng không lạ tội cán người bỏ chạy là một vi phạm nghiêm trọng như thế nào rồi. Nhưng tôi chắc bà Huỳnh Lan Anh sẽ đóng tiền thế chân bảo đảm cho ông và rồi người ta sẽ thả ông ra cấp kỳ.

Bác Phôi tái mặt, la lên :

- Thả... thả tôi ra ! Ông nói « thả ra » ? Như vậy có nghĩa là dù thế nào, tôi cũng bị bỏ tù cái đã ? Trời ơi ! Chú Chiêm ! Giùm anh chút đi em ! Nói với ông Phó thẩm sát viên đây là không phải anh đã lái chiếc xe Rolls Royce hồi nãy đâu đi. Nói đi em ! Nếu em đã được chứng kiến tai nạn từ đầu chí cuối, chắc hẳn em cũng thấy rõ người lái xe không phải là anh chứ !

Buồn quá ! Mãi tới bây giờ, khi kể lại câu chuyện này, tôi vẫn hồi tiếc mãi. Nếu hôm ấy, tôi chỉ việc nói thẳng là « Không ! Người lái xe gây tai nạn không phải là ông Phôi ! » thì bác tài hiền lành đáng thương này đâu đến nỗi bị rắc rối. Không hiểu tại sao bữa đó tôi lại cứ lúng ta lúng túng, vừa nói vừa run đề đến nỗi vô tình dón ngay bác Phôi vào ngõ bí. Tôi còn nhớ rất rõ nét mặt bác tài hiền lành, lúc đó, khắc khoải chờ đợi tôi trả lời, mà tôi thì lại ngó Phó Thẩm sát viên Khánh mà... lú cả lưỡi :

- ... A... a... Tôi... a... a... khi tai nạn xảy ra, sợ hãi quá. Rồi lại thấy cái xe Rolls Royce « đốt cháy » đèn đỏ lao vút đi...

Phó Thẩm sát viên Khánh la lên :

- Ấy ! Em nói sao ? Cái xe Rolls Royce đốt cháy đèn đỏ ở ngã tư... A, hà ! Lại một vi phạm nặng nữa !

Tiếng tôi lí nhí :

- Vâng !

Ông cảnh sát ghi vội mấy chữ vào sổ tay :

- Thế rồi sao nữa ? Em có thấy rõ ông Phôi ngồi ở ghế cầm lái không ? Có hay không ? Chỉ một tiếng thôi, nói lẹ đi !

61 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Lúc đó tôi cuống quít quá thành thử không ngó người lái xe nữa.

- Thôi được ! Ông Phối ! Theo tôi về Ty ! Thôi đi, mệt nhiều thì giờ quá rồi !

Chân bước lên xe của Cảnh sát, bác tài Phối còn quay lại nhìn tôi. Ôi chao ! Cái nhìn gì mà buồn thảm, rầu rĩ, ai oán như một lời trách móc. Tôi khổ tâm không để đâu hết. Đến nỗi rằng quên luôn cả công tác sắp CT1 đã giao cho, nghĩa là đi tìm gặp để gọi chuyện với anh chàng Khâu Rỉ.

Tôi thờ thẩn quay ra, nhảy lên xe đạp, thả từ từ xuống con dốc dẫn ra đường Lục Tỉnh. Chiều đã tà tà, mặt trời xế chiều về hướng Tây. Con đường nhỏ chỉ còn sáng lơ mờ từng quãng nhỏ, ánh sáng thoi thóp chiếu qua bóng lá cây xanh rậm bên đường.

Đột nhiên, một tiếng « kịch » vang lên. Tôi giật mình ngẩng phắt đầu : một hòn đá to bằng hai hòn gạch thẻ, chẳng hiểu ở đâu văng ra, lăn lông lốc ngay trước mặt rồi lao tới nằm chặn ngang bánh trước xe đạp của tôi, chỉ cách độ mười phân mét. Do phản ứng tự nhiên, hai bàn tay tôi tự động bóp mạnh thắng. Nhờ vậy bánh xe đụng nhằm hòn đá không mạnh lắm, nhưng cũng đã đủ hất tôi ngã lộn qua tay lái, người văng vào bờ cỏ bên đường.

Sợ quá, thở chẳng ra hơi, chưa kịp trỗi dậy, mới ngóc đầu lên, tôi đã thấy ngay một bóng người đàn ông nhô ra từ bụi cây rậm. Người ấy lao nhanh tới cái xe đạp của tôi, mở nắp túi vải, thò tay rút lẹ cái mũ « kết » của bác tài Phối.

Vùng nhanh đứng dậy, hơi giận bưng lên, tôi xông tới. Cái mũ kết thì đâu có gì đáng giá. Nhưng thấy tên nọ chú trọng tới nó quá xá, đột nhiên tôi cương quyết lấy lại cho bằng được.

Gã đàn ông nắm cái mũ trong tay, tung chân chạy thật lẹ, nhằm phía khu rừng lau sậy gần đó. Tôi lao theo sát nút. À thì ra bây giờ mới biết cái môn thể thao đá banh là có lợi. Chớp mắt tôi đã theo kịp gã trộm mũ. Nghiền răng nghiền lợi, tôi đưa nhanh bàn chân mang giày « ba-ta » gạt trúng gót chân phải tên gian. Thế là hai cẳng dài nghệu của hắn khoặc vào nhau làm thân người mất thăng bằng, tên gian té lăn cù. Tôi vội chộp cứng hai cổ chân hắn ta giữ thật chặt. Nhưng hắn co lại rồi đạp rất mạnh, gỡ ra dễ dàng. Đoạn, đứng dậy thật lẹ, tên gian lao vút vào phía lau sậy um tùm. Tôi vẫn đứng nguyên tại chỗ, để hắn chạy thoát. Lý do : hắn lớn tuổi, cao to và khoẻ mạnh hơn tôi nhiều quá... cái mũ kết của bác Phối vẫn nằm kia. Trong khi giằng co giày đạp, chắc tên trộm mũ đã để rớt ra đấy. Cúi xuống lượm cầm lên tay, tôi giương đôi mắt ngạc nhiên nhìn chăm chú. Bên

63 | Ngọc Báu Ngai Vàng

trong cũng chẳng có gì lạ. nhưng có một chi tiết hơi khác thường : miếng da ôm chung quanh đầu có dính chất gì đỏ đỏ.

Chất gì đỏ ? Hay là... máu ?

Nhét nhanh cái mũ vào túi vải sau xe, tôi nhảy vọt lên, nhắm hướng khu Ba Chuông, cầm đầu đập như một tay đua xe đạp.

CHƯƠNG VII

NÉT MẶT TƯỜNG TƯỢNG

Khi về tới Phòng Thí Nghiệm trời đã bắt đầu tối. Trí đang cầm cúi trên bàn chăm chú vẽ một cái gì đó. Tôi nóng ruột kể cho anh nghe sự việc mới xảy ra. Nhưng Trí không để tôi kịp mở miệng. Anh liếc thoáng :

- Ê, Chiêm ! Mình mới khám phá ra cái này quan trọng lắm. Chờ Chiêm về để hỏi ý kiến đây ! Chút xíu nữa mình đưa Chiêm coi. Coi kỹ và suy nghĩ thật cẩn thận rồi cho mình biết Chiêm nghĩ sao nghe !

Rồi Trí đặt vào cái ống nhòm do anh chế biến lấy, một tấm kính vuông vức bằng quyển vở học sinh. Trên tấm kính anh đã vẽ sẵn một khuôn mặt đàn ông. Một khuôn mặt đàn ông tròn vành vạnh như cái đĩa tây, nung núc đầy thịt. Anh bấm một ngón đèn soi sáng tấm kính. Tôi ngơ ngác ngó cái mặt bánh Trung Thu chẳng hiểu gì hết.

Anh quay lại ngó tôi, tia mắt dò hỏi. Tôi nhún vai, nhếch nhẹ viền môi ý muốn nói : « Chịu ! Tôi chẳng biết gì hết ! » Trí đưa nhanh tay rút tấm kính, vớ cây cọ quét hai ba nhát. Cái mặt béo tròn đã được trang điểm thêm một bộ râu cá chốt thật đẹp, đen nhánh. Trí lại bật

65 | Ngọc Báu Ngai Vàng

đèn soi rõ tấm kính, quay lại :

- Rồi ! Ngắm kỹ chút đi, Chiêm ! Cứ thông thả mà ngắm, nghe !

Tôi đưa mắt nhìn, tiến sát gần, chán rồi lại lui ra sau... mà vẫn chẳng nhận ra là « sếp » muốn cái gì đây.

Đột nhiên Trí cất tiếng hỏi :

- CT3 có thấy cái bộ mặt này ở đâu không ? Hoặc là đã đọc hay nghe ai mô tả bao giờ chưa ?

Bây giờ thì tôi mới hiểu : Đúng rồi ! Thì ra đây là khuôn mặt đã được mô tả kỹ trong lá thư của cậu Hải Minh : khuôn mặt tên Du Đả. A, phải rồi ! Đúng cái mặt tròn nung núc những thịt điểm thêm một bộ râu ghi-đông xe đạp... Bộ mặt lợn ỉ của tên Du Đả. Tên Du Đả người Ả Rập. Tên Du Đả mới rời Ca-sa-bỉ-ba quốc cùng một chuyến với tên Kha Bỉ.

Nghe tôi buột miệng nói lên hai chữ Du Đả, Trí mỉm cười vui vẻ ra mặt. Anh reo lên :

- Ha ! Đúng đó ! CT3 ! Đúng lắm rồi ! Và bây giờ, CT3 cho tôi biết : Mới đây CT3 đã gặp người có khuôn mặt này ở đâu, hay nói cho đúng hơn, chỉ cách đây mấy tiếng đồng hồ thôi, CT3 ! Nhớ kỹ lại thử coi ! Nào, gặp ở đâu nào ?

Tới đây tôi lại bí mất rồi. Cách đây mấy tiếng đồng hồ tôi có gặp một người nào như thế này đâu. Nếu gặp, chắc chắn bộ râu ghi-đông đặc biệt kia ắt phải khiến tôi chú ý và nhớ được chứ ! Tiếng Trí :

- Lúc hai đứa mình dừng xe đạp dưới bóng cây trướng cá bên đường Minh Phụng đó, mình có bảo với Chiêm rằng nhìn nhận thấy một điều lạ mà Chiêm không để ý không ?

Đôi mắt « sếp » long lanh. Anh nhìn tôi chăm chú như chờ đợi một cái gì rất lạ. Tôi gật gù chưa quyết, Trí đã nói như reo mừng :

- Chiêm có nhìn kỹ mặt người bị xe đụng trước khi xe cứu thương đem hẳn đi không ?

- Nhìn chứ ! Nhưng đâu phải là Du Đa ? Người bị xe đụng làm gì có râu !

Trí mừng quỳnh, la lên thật lớn :

- A, ha ! Vậy thì đúng Chiêm chỉ nhìn thoáng thôi ! Còn mình, thì mình coi kỹ kia !

Tôi cầu nhàu :

- Nhìn thoáng ! Coi kỹ ! Thì cũng rứa cả ! Khác gì nhau đâu nào ?

67 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Trí đốp chát ngay :

- Khác chứ ! Khác lắm chứ ! - Và anh lại « thuyết trình » một thôi một hồi về sự khác biệt rõ rệt giữa hai công việc « nhìn thoáng » và « coi kỹ » y như giáo sư quốc văn giảng bài trong lớp. Tôi cắn môi, kiên nhẫn ngồi nghe, chỉ chờ anh chấm dứt là vắn lại ngay :

- Rồi, rồi, hiểu rồi ! Nhưng chuyện đó ăn nhậu quái gì đến người bị xe đụng chứ ?

- Ăn nhậu quá xá chứ sao không ! Chiêm nghe kỹ nghe ! Khi Chiêm hồi hả quay điện thoại cho Cảnh Sát thì tôi đã cúi nhìn kỹ mặt nạn nhân. Và tôi nhận thấy rõ ràng phía trên môi trên của y có bôi kem da mặt... ! Để chi vậy ?

Tôi chưa kịp nói gì, mà quả thực cũng chẳng biết gì mà nói, thì Trí đã tiếp :

- Dễ hiểu lắm, lướt kem bôi da mặt đó chứng tỏ là người đó mới... cạo râu xong. Cạo râu nhẵn thín xong rồi hẳn ta phải bôi một lượt kem nâu lên che lấp chỗ da xanh lợt lợt trên làn da mặt rám nắng... mặt trời nóng bỏng của Ca-sa-bi-ba quốc chứ !

Tôi ngây người :

- Vậy thì nạn nhân bị chiếc xe Rolls Royce của bà

Huỳnh Lan Anh đùng đó là ... Du Đà ?

- Đích thị ! ...Một tên Du Đà đã ... hạ bộ râu cá chốt đi cho khỏi bị đề ý.

Tôi lăm bằm như ông thầy bói khấn quẻ :

- A, a... Như vậy thì ra bác Phổi mới đích thực là nạn nhân của một cuộc âm mưu làm hại bác. Và cái người lái xe Rolls Royce của bà Lan Anh gây tai nạn, đốt cháy đèn đỏ, lao xe vọt chạy đó chính là ... Kha Bỉ ?

Giọng « sếp » chắc nịch :

- Đúng như thế ! Nhưng cần phải moi ra bằng có đã.

Nhìn mặt Trí, tôi biết là « sếp' » không còn gì để thuyết trình nữa. Không báo cáo công tác còn đợi lúc nào nữa.

Trí chăm chú lắng tai nghe tôi kể lại sự việc xảy ra. Nghe dứt, anh cầm lấy cái mũ « kết ».

Tôi nói thêm :

- Lúc đó tôi áy náy quá về việc bác Phổi bị bắt giam nên khi dắt xe đạp ra nhảy lên, lao xuống dốc, mà chẳng còn đề ý được gì cả. Do đó, người đàn ông lạ mặt mới chơi được một vỏ bất ngờ, liệng đá làm tôi ngã suýt nữa gãy cổ để cướp chiếc mũ của bác Phổi. Anh thử ngó

69 | Ngọc Báu Ngai Vàng

miếng da bên trong coi : hình như là máu ấy, hả ?

- Không ! Chưa chắc đã là máu đâu Chiêm à ! Để chắc ăn, tụi mình phải phân tích thật kỹ cái đã. Yên chí đi Chiêm. Kết quả cuộc phân tích này chắc chắn sẽ gỡ được tội cho bác Phối. Để mình làm ngay coi.

Hai anh em đứng lên sửa soạn đồ nghề bắt tay vào việc. Nhưng chưa kịp đã nghe tiếng di Năm của Trí choe chõe bên tai gọi anh xuống ăn cơm. Liếc nhìn nhanh đồng hồ tay tôi giật mình khi thấy cũng đã đến giờ phải về.

Sáng hôm sau, vừa thức dậy, rửa mặt đánh răng xong đã nghe tiếng Trí gọi tới báo tin cho biết là anh sẽ tiếp tục làm việc trong Phòng Thí Nghiệm. Và tôi thì anh giao cho công tác : tới tòa báo Chuông Vàng gặp anh Trung để hỏi thăm tin tức về bác tài Phối.

Anh Trung là Tổng thư ký nhật báo Chuông Vàng. Anh quý tôi và phục tài Trí rất nhiều sau vụ khám phá « Đồng tiền giả ». Vì thế, mỗi khi có việc gì cần, là anh tận tình giúp đỡ ngay. Chợt thấy bóng tôi bước qua cửa ban Biên tập, anh đã reo to :

- Này ! Chiêm ! Đi đâu thế em ? Thế nào, hăng CT2 tốt chứ ?

Tôi xán gần bàn anh Trung rí khẽ vào tai :

- Tụi em đang « lãnh đám » một áp-phe lớn lắm, anh Trung !

Đôi mắt anh sáng lên sau cặp kính trắng trong : anh Trung là một người rất hiếm có trong đám người lớn, biết coi trọng hoạt động của hăng tôi.

- Vụ gì thế, Chiêm ?

Tôi khẽ lắc đầu :

- Rất tiếc là em chưa được phép tiết lộ gì cả, anh Trung !

Anh gạt đầu thông cảm và mỉm cười thật tươi :

- Nhưng các chú phải hứa với anh là sẽ dành riêng cho Chuông Vàng thiên phóng sự đặc biệt đó nghe.

- Anh Trung yên chí cái khoản đó đi ! Hãng CT2 ân oán phân minh lắm mà, anh !... Rồi, nghe ! Bây giờ thì em cần một ít tin tức đây. Anh có biết gì về vụ bác tài xế Đinh Văn Phối lái xe cho bà Huỳnh Lan Anh ở đường Phú Định, cái xe Rolls Royce màu cà phê sữa đẹp nhất Saigon này đó mà, anh Trung ?

Anh Trung reo lên :

- Biết, biết chứ ! Tôi phụ trách cái mục đó mà Chiêm! Bác tài Phối là một người tử tế, cẩn thận chu đáo vô cùng. Ai ngại cho bác, vụ cán người bỏ chạy này là một vi phạm bị pháp luật trừng phạt nặng lắm. Mà bác lại không thể chứng minh là bác có mặt ở nhà lúc tai nạn xảy ra. Bác cho biết lúc đó bác ở nhà có mỗi một mình nên không ai làm chứng cho bác được cả. Rồi khi Phó Thăm sát viên Minh Khánh tìm đến biệt thự thì chiếc Rolls Royce đã đậu chình ình trước nhà, máy còn nóng nguyên mà.

Tôi đưa mắt nhìn anh Trung vẻ mặt nghiêm trọng :

- Chúng em biết đích tên nào lái xe gây tai nạn rồi kia anh Trung à !

- Ai vậy ?

Tôi lắc đầu tỏ ý rất tiếc là chưa được phép tiết lộ bí mật. Anh Trung liếc tia mắt sắc bén ngón tôi, nhưng rồi cũng không ép tôi phải trả lời nữa.

- Thế bác Phối vẫn bị giam giữ à, anh Trung ?

- Ra rồi ! Bà Huỳnh Lan Anh chiều hôm qua đã đem tiền đóng thế chân xin cho bác được tại ngoại rồi. Hiện thời bác Phối đã trở về biệt thự. Có điều Cảnh sát đã tạm giữ bằng của bác rồi. Do đó, còn phải lâu lắm bác mới lại có thể tiếp tục lái xe được.

Tội nghiệp ! Cầm một người cung chiếc xe đạp như cung đưa con yêu quý không cho lái nữa thì thật không còn hình phạt nào khổ tâm hơn nữa. Đột nhiên, trong trí tôi ngẫm hiện lên một giả thuyết rất đặc biệt. Chưa có gì là vững chắc lắm, vậy cần phải gặp « sếp » tôi đang đem ra thảo luận kỹ càng cái đã.

Tôi vội vã cảm ơn anh Trung và tạm biệt một cách đột ngột khiến anh cứ trở mắt lên mà nhìn. Tôi phóng thẳng một mạch về Phòng thí nghiệm. Vừa bước vào đã nghe tiếng Trí :

- Chiêm à ! Tôi đã xem xét phân tích kỹ mấy cái vết đỏ dính trên dạ mữ kết của bác Phôi rồi ! Không phải máu ! Mà theo ý mình thì đúng là một thứ thuốc nhuộm thì phải. À, sao ? Tin tức anh Trung cho biết ra sao ?

- Bác Phôi đã được tạm tha, nhưng bị tịch thu bằng lái xe.

Trí gật đầu :

- Đúng rồi ! Thủ tục pháp lý vẫn thế đấy !

- À, này Trí ! Về vụ tai nạn xe hơi, mình có ý kiến như thế này !

- Ủ, ý kiến sao ? Chiêm nói tôi nghe thử coi !

Tôi mặc cả ngay :

73 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Được, đây ! À, nhưng anh phải nói cho tôi biết ý kiến của anh trước đã. Anh phải giải thích cho tôi biết rõ : tại sao chiếc xe Rolls Royce chạy băng băng được mà... không có người lái ?

Trí cười nhạt :

- Dễ hiểu lắm ! ... Có người lái chứ sao không ! Nhưng người đó không phải là bác Phôi !

- Anh nói sao ? Có người lái... ? Mà sao tôi không thấy ai ngồi ở ghế tài xế vậy ?

- Tại... người lái không muốn để ai thấy được nó chứ còn sao nữa ! Chiêm cũng thừa biết chiếc xe Rolls Royce kiểu tối tân này vốn cao lênh khênh chứ gì.

- Đúng, cái xe cao lắm ! Tôi đứng thẳng người tầm mắt cũng chỉ lên đến viền dưới khung kính chắn gió là cùng. Và muốn nhìn vào trong chỗ tài xế, bao giờ cũng phải tiến sát lại gần, dòm qua ô cửa hông kia.

Trí đồng dục nói tiếp :

- Vậy nếu tên lái xe muốn giấu mặt, y chỉ việc trườn người ngồi tụt xuống, thò tay lên chỗ thấp nhất của vòng tay lái. Một người lái thạo chỉ việc thỉnh thoảng lại nhô đầu lên ngó đường thật nhanh, rồi thụt ngay xuống, thế là cái xe vẫn có thể chạy phom phom... mà không trông

thấy tài xế. Giải thích như vậy, được chưa ?

Tức thật ! Tôi định ninh là thế nào cũng quay được cho « sếp » phải bí về chuyện xe Rolls Royce chạy không người lái này, nào ngờ « sếp » lại giải thích được một cách dễ dàng, giản dị như vậy. Tôi chẳng còn vận vẹo Trí vào đâu được nữa. Đúng là gậy ông lại đập lưng ông. Cái người bị bí lại hóa là tôi. Càng nghĩ càng then thắm. Tôi liền chất vấn « sếp » câu khác :

- Thế còn cái món sữa dê chua thì sao ?

Trí cúi xuống nhìn mặt bàn. Trên đó đã mở sẵn một quyển sách lớn mà khi vào tôi không để ý :

- Đây Chiêm ! Tôi đã mượn cuốn sách này tại thư viện Đô Thành đây. Nhan đề là gì, Chiêm thấy không ? ... « Ngàn lẻ một miếng ăn miền cận Đông », bên trong ghi rõ tất cả các món ăn, đồ nhậu riêng biệt của từng xứ: Si-ri, Ả Rập, Ác-mê-ni, Ca-sa-bi-ba ... v. v... hầu hết món nào cũng gia giảm thêm cái món sữa dê chua vào. Vậy thì việc tay đầu bếp người Ca-sa quốc tại biệt thự Lan Anh gọi bác Phối mua thêm sữa dê chua được giải thích dễ dàng như sau : số người ăn hàng ngày tại đó đã tăng thêm. Và số thực khách tăng thêm ấy chỉ quen ăn món ăn ... « ma-la-bà », danh từ các cụ nhà mình vẫn dùng để chỉ các món ăn Ấn Độ, mà nay tại mình mượn dùng để chỉ các món ăn có tính chất « chà và ma ní tí

75 | Ngọc Báu Ngai Vàng

te» ấy. Được không ?

- Vậy ra anh muốn nói những thực khách mới đó chính là Kha-Bỉ và Du -Đả ?

- Đúng thế ! Và tay đầu bếp đồng hương của họ, tên Khâu Rỉ đã nuôi ăn họ hàng ngày.

Vậy thì đúng rồi, đúng hai tên Ca-sa-bỉ-ba mà cậu Hải Minh báo cho chúng tôi biết trước đó đã có mặt tại Saigon, tại khu Phú Định rồi. Và chính hai tên đó đã tìm kiếm một đồ vật gì mà tụi chúng nghi là giấu ở trong chiếc xe Rolls Royce lộng lẫy. Chỉ biết rằng báu vật đó hình dáng như một chiếc bình bông nhưng chúng tôi không thể biết đích xác nó là cái gì ! Và tại sao hai tên Ca-sa-bỉ-ba này lại sẵn sàng xung phong làm bất cứ việc gì để truy tầm bằng được cái báu vật đó ?

Tiếng Trí vang lên như tiếng chuông :

- CT3 ! Bây giờ chúng ta trở lại địa điểm phát xuất của những sự việc bí mật ấy, đi !... Cái xe Rolls Royce ma quái, tên đầu bếp Khâu Rỉ kỳ dị quê quán ở Ca-sa-bỉ-ba ! Đi ! Đi đến biệt thự Lan Anh !

CHƯƠNG VIII

CHIẾC MÁY GHI ÂM

Chúng tôi vừa xuống xe trước cổng biệt thự Huỳnh Lan Anh đã thấy bác tài Phối đang thần thờ đưa bàn tay cầm nùi giẻ lau chùi chiếc xe hơi bóng loáng. Bảo là thần thờ, thực ra chỉ là vẻ mặt bác tài xề chứ còn bàn tay bác cầm miếng da nai to, mềm, quả tình không thần thờ chút nào hết. Nó nhẹ nhàng, cẩn thận, đưa đi đưa lại trên tấm kính chắn gió và những khung nẹp bằng bạc đã sáng loáng như gương soi.

Quay lại, chợt thấy chúng tôi, bác Phối vui mừng la khê :

- À ! Chào hai chú em ! Chú Chiêm, chú Trí !

Tôi để ý thì nghe giọng bác có điều buồn rầu mệt mỏi. Tội tôi chưa kịp nói gì đã nghe bác tài hiền lành thở ra một hơi dài :

- Trời ! Xe « chiến » thế này mà tôi bị thu mất bằng lái thì hai chú thử nghĩ coi...

Tiếng Trí đột ngột :

77 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Bác Phối ! Cứ yên trí đi bác. Tôi đoán chắc rằng bác sẽ lại được mó tay vào bánh lái của nó trước chủ nhật này.

Đôi mắt bác Phối sáng lên :

- Thật không đó ? Chú Trí ?

- Tất cả hoạt động của hãng tôi đều đang nhằm gỡ rối cho bác, bác Phối.

Bác tài ngậy người, ngạc nhiên thực sự, chưa kịp thốt tiếng nào thì « sếp » tôi đã liền thoảng, giọng nói như thắt, như buộc :

- Bác chỉ cần nói cho anh em tôi biết một điều thôi !

Bác Phối đăm quỳnh :

- A, ủa... xin lỗi... nhé ! Mà chú nói « hãng » là hãng gì vậy ?

Trí đưa bác coi một tấm danh thiếp; bác tài cầm lấy, chăm chú đọc, nét mặt lộ vẻ kính phục rõ rệt :

- Ái chà ! Vậy thì hai chú thiệt là giỏi quá há ? À, mà hình như tôi đã được nghe nhiều người nói đến thành tích sáng chói của hai chú lắm thì phải.

Giọng nói của « sếp » vẫn nhã nhặn, khiêm nhường :

- Hãng chúng tôi hoạt động trong những điều kiện khó khăn, phương tiện nghèo nàn, eo hẹp lắm bác Phôi à. - giọng nói anh hạ thấp dịu dàng thêm chút nữa - Cũng may là năm ngoái lại khám phá ra vụ « Đồng tiền giả » đấy bác.

Trong khi anh nói, tôi im lặng ngó « sếp » thật nhanh như ngầm bảo : « sếp » khoe khéo lắm ! Nhưng Trí cứ lơ đi, rồi đổi giọng nghiêm nghị :

- Và mục đích duy nhất của hãng tôi, nhằm tới là công lý phải được tôn trọng. Do đó, chúng tôi có thể nói ngay để bác Phôi biết là bác đã bị một tội gian âm mưu hãm hại.

- Tôi bị một gian đảng âm mưu hãm hại ?

Đôi mắt bác ngó Trí trùng trùng, trong khi « sếp » từ từ buông từng tiếng một :

- Phải ! Một tên gian đã giả tạo dựng lên một cái tai nạn xe hơi nhằm hại bác đấy !

Bác tài xế hiểu ra, gật đầu nhè nhẹ :

- Vậy thì tôi hiểu rồi. Nhưng tôi đâu có làm gì mà tội chúng lại thù ghét thế nhỉ ?

79 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Ấy ! Tất cả bí mật là ở chỗ đó. Khám phá được điều bí mật ấy tất nhiên sẽ lộ ra một điều bí mật khác quan trọng gấp vạn lần.

Tôi chợt nhớ đến một vài ý kiến riêng định nói ra thì Trí đã lại thao thao :

- Vậy thì, sao, bác Phôi ? Bác có muốn hăng tôi giúp bác điều tra vụ này không ?

Bác Phôi vội vàng :

- Muốn quá đi chứ, hai chú em ! Tôi rất sung sướng được hai chú em giúp đỡ.

- Thôi được rồi. Cám ơn bác đã đặt hết lòng tin cậy nơi hăng tôi. Vậy thì, như tôi đã nói, bác Phôi, muốn cho cuộc điều tra của chúng tôi có kết quả mau chóng, xin bác cho biết ngay là khi vụ tai nạn do chiếc xe Rolls Royce xảy ra thì bác ở đâu, đang làm công việc gì ?

Tôi cho biết thêm :

- Theo tin tức loan trong nhật báo Chuông Vàng thì Cảnh sát đã ghi rõ ngày giờ xảy ra tai nạn là hồi 15 giờ 18 phút ngày chủ nhật mùng 8 tháng 7 dương lịch !

Có tiếng khen của « sếp » :

- Khá lắm ! CT3 ! Đó, bây giờ bác Phối cho biết : chiều bữa chủ nhật đó, từ khoảng 15 giờ cho tới lúc ông Cảnh sát Khánh tới tìm thì bác làm những việc gì ?

Bác tài xế cau cặp chân mày dăm chiêu suy nghĩ. Đột nhiên, nét mặt rạng rỡ, vui vẻ khác hẳn, và bác reo lên :

- Chà ! Tuyệt quá ! Vậy mà tại sao tôi lại quên khuấy đi không khai với Cảnh sát nhỉ ? Có lẽ tôi quỳnh lên, bối rối chẳng nhớ được gì cả. Ủ, giản dị, dễ quá mà ! Lúc đó tôi đang mở máy ghi âm thu nhạc !

Trí và tôi liếc nhanh mắt cho nhau. Đến lượt chúng tôi ngạc nhiên sững sốt !

Tiếng bác Phối vẫn tiếp tục vui vẻ :

- Bà chủ vốn thích nghe nhạc sĩ trữ danh Bích Thu Vân, người Đức, độc tấu dương cầm. Và buổi trình tấu của ông được trực tiếp truyền thanh đúng vào chiều chủ nhật. Nhưng đúng ngày giờ đó, bà chủ lại mắc bận đi họp không ở nhà để thưởng thức được, nên mới bảo tôi nghe và thu vào băng cho bà. Và tôi đã thi hành lệnh của chủ.

Trí :

- À, à, vậy thì bác Phối đã mở máy ghi âm thu bản trình tấu của vị nhạc sĩ trữ danh đó, đúng giờ ấn định

81 | Ngọc Báu Ngai Vàng

qua máy truyền thanh ?

- Đúng như vậy !

- Nhưng cũng có thể mở ghi âm thu nhạc từ ra-đi-ô vào băng mà không cần người phải hiện diện tại chỗ được mà. Đây, tôi muốn nói rằng : hiện nay có những máy điện tử khiến ta có thể vận trước số phút mà ta muốn rồi nó sẽ tự động chạy và tự động hãm được mà. Do đó tôi cho rằng bác Phôi cũng có thể làm thế nghĩa là cứ việc lái xe ra phố gây tai nạn trong khi đó ở nhà máy ghi âm vẫn quay đều đều thu cho đầy băng nhạc.

Bác Phôi cười buồn :

- Đã lâu lắm tôi chỉ mong được dùng cái bộ phận điện tử tự động đó cho nhàn nhã một chút. Nhưng rất tiếc là cái máy ghi âm của bà chủ không được trang bị bộ phận đó.

- Vậy tức là bác Phôi cứ bắt buộc phải ở gần bên máy ghi âm trong suốt thời gian thu ?

- Đúng như vậy đó, chú Trí !

Rõ ràng là chúng tôi đã tìm ra cách gỡ tội cho bác Phôi. Vậy, bác chỉ việc xuất trình cho Cảnh sát cái băng thu nhạc đó. Nó là chứng cứ hiển nhiên cho sự không có mặt của bác tại nơi xảy ra tai nạn.

Tôi hăm hờ :

- Thế cuộn băng đó bác vẫn giữ chứ ?
- Đúng ! Tôi vẫn giữ mà, chú Chiêm ?
- Vậy thì dễ quá rồi. Chúng ta chỉ việc đem mở cho Phó thẩm sát viên Minh Khánh nghe và...

Trí giờ tay ngăn lại :

- Khoan đã ! Đi đâu mà vội thế ! Vẫn biết là màn trình tấu nhạc của nhạc sĩ trứ danh danh Bích Thu Vân ít khi được trực tiếp truyền thanh lắm, tuy nhiên một đôi lần cũng có. Vậy, đặt giả thuyết bác Phôi đã thu được bản nhạc đó từ lâu rồi thì sao. Do đó, nếu không chứng minh được là mới thu băng ngày hôm qua, thì cái băng nhạc đó cũng sẽ bị coi là vô giá trị.

Tia mắt bác Phôi sáng lên :

- Ấy, ấy ! Chứng minh được chứ sao lại không, chú Trí !... Khi cho băng chạy thu nhạc tôi có thói quen hay nói mấy câu báo trước đặng bà chủ để ý nghe. Thêm nữa, tôi lại cẩn thận bao giờ cũng ghi ngày giờ cuộc trình tấu lên mặt nhựa cùng ban nhạc đứng ra tổ chức màn trình diễn đó nữa mà.

Trí cười vui ra mặt :

83 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Trời ! Vậy thì tuyệt quá rồi ! Tuyệt quá rồi ! Bác Phôi mở băng cho tụi tôi nghe đi, rồi bác sẽ lại được lái xe ngay buổi chiều bữa nay.

Trí và tôi theo chân bác Phôi vào phòng khách. Bác tiến tới một cái kệ bằng gỗ cắm lai, lấy xuống một hộp plastic đựng cuộn băng.

- Đây, hai chú em coi này !

Trên miếng giấy nhãn bé tí dán giữa dây băng, tôi đọc rõ hàng chữ :

Giàn nhạc Phần Thông Vàng

Saigon ngày 8 tháng 7

Màn độc tấu dương cầm do Bích Thu Vân

Bác Phôi giọng thật vui :

- Bây giờ cho chạy các chú nghe, nhé. Các chú sẽ nhận ra giọng nói mở đầu của tôi cho coi.

Bác tài đặt cuộn băng lên máy, ấn mấy cái nút kêu lách cách. Cuộn băng bắt đầu quay. Chúng tôi nghiêng tai để nghe cho rõ.

Quái, chẳng nghe tiếng gì cả.

Dĩa băng chạy thật ngon, mấy cái suốt nhỏ cũng quay đều đặn... mà sao lại chỉ nghe mỗi một thứ tiếng sè sè của máy.

Da mặt bác Phôi thoáng tái đi. Đôi chân mày cau lại, bác đưa tay xoay cái nút tăng âm lượng. Vẫn chỉ có tiếng sè sè.

Nguy quá !

Cuốn băng đã bị « xoá » sạch trơn.

CHƯƠNG IX

MỘT LỌN TÓC

Xách một tiếng. Bác Phối hãm máy ngưng lại. Không khí trong phòng khách im lặng nặng nề. Bác thở một hơi dài nghe thật não ruột. Kẻ nào xoá bản nhạc thân thanh này đã xoá luôn niềm hy vọng gỡ tội của bác.

Bác lẩm bẩm như người ngủ mê :

- Lạ quá ! Thế này thì lạ thật ! Trời ơi !

Tiếng « sếp » tôi :

- Đúng là có kẻ nào đó biết cuộn băng thân nhạc này có thể gỡ được tội cho bác nên đã « xoá » hết đi. Bác thử nhớ lại coi từ lúc bác thân cho đến bây giờ đã có ai được nghe chưa ?

- À, có chứ ! Chính là bà chủ đã sai bưng khay đồ ăn lót dạ vào tận phòng khách này để vừa ăn vừa nghe mà.

- Ngoài bà chủ ra, còn có ai được nghe nữa không ?

- Bà Hiền, người vẫn làm giường cho bà chủ đó. A, còn, còn, hình như cả tên tài xế mới cũng có vào phòng khách để nhận lệnh bà chủ.

- Tên tài xế mới... ? - Trí và tôi đồng thanh nói hơi to.

Bác Phôi :

- Phải, tên tài xế mới !

- Hửn, người ngoại quốc phải không ? Trông như chà-và ấy ?

Bác Phôi cũng thất thanh :

- Đâu có ! Hửn cũng người Việt !... Hay là hửn khai thế, tôi chẳng rõ lắm. Có điều hửn nói tiếng Việt cũng như mình vậy. Tuy nhiên nghe thật kỹ thì cũng có một vài tiếng lơ lớ. Như : « tôi » hửn nói là « chôi », « ăn » lại thành ra « ắn » chẳng hạn.

Trí giương mắt, đôi tai vểnh lên như tai chó săn. Anh đưa tay ra hiệu cho bác Phôi nói tiếp :

- Hửn ta mới đến làm từ tối hôm qua sau khi bà chủ lãnh tôi từ trại giam về một chút. Hửn xin phụ trách chức tài xế phụ. Giấy tờ đảng hoàng lắm nên nhận ngay. Cũng may cho bà chủ là tôi bị thu bằng lái xe thì hửn lại đến đúng lúc...

Trí giọng chua như dấm :

- Hử ! Đến đúng lúc ! Theo tôi thì đã có sự tính toán kỹ càng từ trước rồi. Hình dáng tên tài xế mới này ra

sao, bác Phôi ?

- Gầy cao, dáng đi lom khom...

Tôi giật thót mình : « gầy cao, dáng đi lom khom ». Đúng là những chữ cậu Hải Minh đã dùng viết trong lá thư khi tả hình dáng tên Kha Bỉ. À, vậy thì giả thuyết tôi tự nêu ra riêng cho mình về vụ tai nạn xe hơi này có mòi khớp quá.

Tiếng bác Phôi tiếp tục :

- Hẳn có khuôn mặt kiểu lưỡi cày và...

Và bác tài chưa kịp nói hết thì đã thấy bà Huỳnh Lan Anh ào ào bước vào phòng khách. Chưa kịp thấy người đã nghe tiếng nói như bập rang :

- Ấy, ấy cứ ngồi, cứ ngồi đi... Tội nghiệp chú Phôi quá. Thôi đừng buồn nữa nghe, Phôi ! Cười đi chút nào... Hà hà ! Có thể chứ ! Được rồi ! Á, à các chú nhỏ Chiêm, Trí đó hả ? Đây, kẹo ngon đây, ăn đi các em. Kẹo Nhật đây, ngon lắm, ăn đi !

Tôi đã biết bà Huỳnh Lan Anh lắm. Một khi bà đã mở máy nói, thì thôi, không còn gì có thể ngăn lại được nữa. Đôi chân bà bước lạch bạch như vệt bầu, áo dài lá hoa sắc sỡ, cứ luôn tay hất hất cái khăn choàng ở cổ. Cái khăn choàng màu hồng, dài lê thê, trời nóng thế mà

cứ thấy bà hể mặc áo dài đi đâu là thế nào cũng phải đeo vào, khăn gì mà lại làm toàn bằng lông chim màu hồng. Kỳ thật ! Chị An tôi kể chuyện rằng cái khăn ấy có một cái tên rất lạ : Mãng xà ! Nhìn kỹ, quả nhiên, người ta nghĩ ngay đến một con rắn lớn. Mà lại là con rắn lớn màu hồng. Cái mới kỳ !

Chẳng hiểu bà Anh để gì trong chiếc khăn quàng quá dị đó mà cứ thấy bà ta móc mãi, móc mãi mới lôi ra được một cái túi rất xinh đính hạt trai muôn màu, miệng túi thắt bằng hai cái giải lụa xanh thật đẹp. Một chiếc lại mắc rồi vào đám lông dày đặc của « mãng xà » khiến bà mở hoài không ra miệng túi. Mãi sau mới lôi ra ở trong cái túi quý đó ra một... gói kẹo, đưa cho chúng tôi. Xong bà buông người ngồi phịch xuống cái ghế bành, thở ra một cái phào. Ý chừng việc móc gói kẹo từ chiếc túi nhỏ ra làm cho bà bị... mệt nhọc quá thì phải.

Máy nói lại bắt đầu phát thanh :

- Úi chà, chà ! ... Mệt ! Ôi, ngày hôm nay sao lắm chuyện thế này, không biết. Thật chẳng còn biết đảng trời nào mà mò nữa : nào chú Phối bị bắt giam rồi lại được tạm tha. Rồi lại chuyện ông Hoàng Tử chiều nay sang tới nơi này. Ôi chà ! Ông Hoàng ầu thơ... tội nghiệp. Ngai vàng của ông... ! Trời, đúng là một thảm kịch ! Giá mà anh Phan còn sống ! Phải, nếu còn sống, chắc chắn anh sẽ giải quyết được mấy vụ này dễ như

chơi.

Bà chủ đột nhiên ngưng nói, đưa tay lên bóp trán :

- À, thế nào ? Chú Phôi ? Hoa đâu ? Hoa thực được đó, đâu ? Đi hái cho tôi đi, lệ lên. Rồi còn đem cắm trong phòng khách rồi lại trong xe. Chiều này đi đón ông Hoàng đây này.

- Vâng, để tôi đi hái ngay đây, bà chủ !

- Và chú nhớ bảo anh... gì đó nhỉ ? Tên anh ta là gì hả chú Phôi ? Anh tài xế mới đó ! Bảo anh ấy sửa soạn xe để ra phi trường đón ông Hoàng Tử nghe - A kìa, tôi đã mua thêm một bó hoa hồng kia. Để tôi phải đem đi cắt xén lại mấy cái lá mới được...

Rồi lại ào ào, bà Lan Anh theo chân bác Phôi, bước ra ngoài.

Trong câu chuyện nói nhanh và to của bà chủ, tôi nghe nổi bật nhất mấy tiếng : « ông Hoàng tử » - chắc là Hoàng tử Hà Lam chiều nay tới nơi.

Kể từ khi nhận được lá thư cậu hải Minh, tôi cứ luôn luôn tự hỏi : tại sao một ông hoàng tử tại một vương quốc xa xôi thế lại cứ phải qua Saigon theo học mới được. Sao không học ở Anh quốc, hoặc ở Pháp, Mỹ, Úc có phải tiện lợi hơn không... khỏi phải học tiếng Việt

Nam vốn là một ngôn ngữ nói rất khó vì những dấu huyền, sắc, hỏi, nặng, ngã.

Đem thắc mắc nhờ giải đáp, ba tôi cho biết như sau : kỹ sư Phan, chồng bà Lan Anh, hồi còn sống, sinh quán ở Saigon, vùng Phú Định. Khi đậu xong bằng kỹ sư Địa chất Học, ông đã đi làm việc tại nhiều nơi trên thế giới. Chính ông đã khám phá được nhiều mỏ dầu hoả và mỏ kim khí quý giá vô cùng tại Ca-sa quốc. Ông đã giúp quốc vương Ca-sa-bi-ba làm cho dân giàu nước thịnh. Và cũng chính ông dạy cậu bé Hoàng tử Hà Lam nói được cái ngôn ngữ mẹ đẻ của ông, véo von trầm bổng như chim hót là tiếng Việt. Và tuy đối với quốc vương Ca-sa-bi-ba ơn sâu nghĩa nặng như thế, hai ông bà vẫn tưởng nhớ nơi cắt rốn chôn rau. Rồi sau một thời gian làm ăn, thu hoạch được một số vốn rất lớn, ông Phan trở về quê cũ tại miền Phú Định, ngoại ô Saigon, xây cất một ngôi biệt thự vĩ đại cho bà vợ yêu, đồng thời cùng vào Hội Bảo Trợ học đường ở đây một số tiền đủ kiến thiết một cơ sở có thể thu nhận tới ba ngàn học sinh Trung học.

Từ khi kỹ sư Phan mất đi, bà Huỳnh Lan Anh vẫn ở tại ngôi biệt thự này, sống với kỷ niệm của người chồng yêu quý. Bà vẫn liên lạc thường xuyên với vị quốc vương Ca-sa-bi-ba, người nhớ ơn vợ chồng bà, cứ một năm hai lần lại gửi kính tặng bà những số tiền

91 | Ngọc Báu Ngai Vàng

không lồ. Về phần bà Lan Anh, bà vẫn coi gia đình vị vua hiền đức ấy như gia đình mình và coi con cái của người như con mình vậy. Do đó, khi vua cha băng hà, bà Lan Anh tiếc thương vô cùng cùng một người bạn tuy khác màu da nhưng tấm lòng vàng không khác ấy, mới đề nghị với các vị trung thần của vua Hà Kim thu xếp cho Thái tử Hà Lam qua Saigon tiếp tục việc học.

Ra ngoài chưa được năm phút, bà Huỳnh Lan Anh đã quay vào. Bà buông người ngồi phịch xuống một chiếc ghế bành, lim dim đôi mắt, tay phe phẩy quạt bằng mấy cái lông màu hồng của chiếc khăn măng xà.

Bỗng cánh cửa phòng khách chột mở toang. Tên tài xế mới bước vào.

Hắn chấp hai tay, lễ phép :

- Thưa bà chủ, xe đã sẵn sàng.

Bà Lan Anh giựt mình mở choàng mắt :

- Cái gì ? Xe hả ? À, ừ tôi phải đến phòng Hội một chút ! Chết chưa ! Trễ mấy phút rồi này ! Ê, các chú nhỏ, kẹo đây, ăn nữa đi các em.

Thế rồi, sau khi đặt vào lòng bàn tay tôi và Trí mỗi đứa một nắm kẹo, bà lại ào ào theo tên tài xế mới bước ra ngoài, biến mất sau cánh cửa phòng khách.

Người tài xế này hình dáng trông giống hệt như nhân vật cậu Hải Minh đã tả trong thư khi nói về tên Kha Bĩ.

Tôi biết là Trí cũng nghĩ giống tôi, vì liếc nhanh, tôi thấy anh lúc đó, cũng chăm chú ngó người tài xế dữ lắm.

Nhưng có một chi tiết khiến tôi hoang mang hết sức. Trong thư, cậu Hải Minh cho biết tóc Kha Bĩ đen nhánh, mà tóc tên này lại màu hung hung như tóc các em nhỏ chăn bò ở nhà quê mà không chịu đội nón vậy.

Khi hai anh em đạp xe về nhà, chạy song song bên nhau, tôi với Trí đều đã suy nghĩ về vụ tai nạn đụng xe giả tạo. Và tôi kết luận :

- Mọi điểm tôi nghĩ đến đúng phong phóc cả, duy chỉ đến khi thấy tên tài xế mới là lại đâm ra hoang mang chứ !

Trí điềm tĩnh :

- Rồi sao, nói đi, Chiêm ! Mình thấy Chiêm có nhiều ý kiến hay lắm !

- Thôi để tôi nói lại rõ ràng cho CT1 nghe : theo tôi nghĩ, thì vụ đụng xe hoàn toàn giả tạo, nhằm mục đích duy nhất là khiến bác Phối bị tịch thu vĩnh viễn bằng lái xe. Lợi dụng tình thế đó, tên Kha Bĩ mới chen vào

93 | Ngọc Báu Ngai Vàng

xin tranh việc làm của bác. Để làm gì ? Để có dịp bới tìm lục lợi trong chiếc xe Rolls Royce đang kiếm cho ra cái mà chúng đang truy lùng. Có thể là một báu vật hay một bức bản đồ bí mật gì đó. Ấy là chưa kể đến Thái Tử Hà Lam mà chúng sẽ có thể theo dõi từng li từng tí một.

Trí reo lên :

- Khá lắm, CT3 ! Nhận xét của CT3 hay vô cùng ! Và sự việc quả đã diễn tiến đúng như CT3 nói.

Lời khen thành thực và nồng nhiệt của Trí vẫn chưa khiến được tôi vui sướng lắm, vì :

- Nhưng, giả thuyết của tôi bắt đầu bắt đầu lung lay kể từ lúc ngó thấy tên tài xế mới mà tội mình vẫn nghĩ là Kha Bỉ đó ! Trong thư cậu Hải Minh đã chẳng nói rõ cả màu tóc của y rồi đó sao ?

Trí điềm đạm cất tiếng hỏi :

- Thế Chiêm từ xưa tới nay chưa hề nghe nói tới thuốc nhuộm tóc bao giờ sao ?

Tôi giật thót mình, chút xíu là quãng cả xe đạp xuống mặt đường. Tóc nhuộm ! Trời đất ! Có vậy thôi mà sao tôi không nghĩ ra nhỉ ?

- Một tên cao tuột bộ râu, một tên nhuộm nâu bộ tóc, thay hình đổi dạng, biến thành dân Việt Nam chính

cổng. Bây giờ đã nghiễm nhiên lọt vào nhà bà Huỳnh Lan Anh.

Tôi chợt nhớ ra :

- Tên Du Đả còn nằm nhà thương mà.

- Chưa chắc ! Bữa đó hẳn ta có bị thương tích gì đâu, chịu khó tìm kiếm thế nào cũng sẽ thấy y chỉ quanh quẩn dò thám ngay gần bên biệt thự Lan Anh thôi hà ! Để về nhà tụi mình quay điện thoại gọi hỏi Bệnh Viện Chợ Rẫy coi !

Về tới Trụ sở, Trí gọi dây nói ngay. Anh đoán đúng. Nhân viên bệnh viện cho biết người bị đụng xe tại ngã tư Cao Thắng - Phan Thanh Giản bữa chủ nhật đó đã ra về ngay sau khi được bôi thuốc đỏ sơ sơ trên hai vết trầy trụa ở đầu gối.

Tôi băng khuâng :

- Anh bảo hai tên Ả Rập này sẽ bới tìm lục lọi trong chiếc xe Rolls Royce không bỏ sót một góc kẹt. Nhưng chúng muốn tìm cái gì chứ ?

- Hiện giờ thì chúng mình chưa biết. Ngoài ra còn việc khác nữa đây này : bác Phôi bị lôi thôi rắc rối vì một tội trọng mà chính bác không gây ra, hai là chiều nay đây, Thái Tử Hà Lam tới Sài Gòn này.

95 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Rồi sau mấy phút suy nghĩ, Trí nói tiếp :

- CT3 ! Việc đã đến tay rồi ! Phải hành động gấp, vì hai lý do : thứ nhất, lễ đăng quang của ông vua mới sẽ tổ chức vào ngày thứ sáu sau, nếu tôi không lầm. Thứ hai, ngày thứ Hai sau bữa thứ sáu đó, chúng mình đã phải tự trường rồi. Thấy chưa ? Không còn có thể lơ phờ được nữa đâu.

Dứt lời, anh đưa mắt nhìn tôi chăm chú và tôi cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc theo xương sống. Tôi bất giác nhẹ rung mình. Cứ mỗi lần như thế là, thế nào anh cũng sắp sửa giao phó một hay hai công tác gì đó rất gay go cho tôi.

Y như rằng. Giọng nói của Trí đánh lại :

- CT3 ! Làm bất cứ cách nào đem về cho tôi một lọn tóc cắt ở mớ tóc trên đầu tên Kha Bỉ !

CHƯƠNG X

VỊ HOÀNG TỬ

Đêm đó, trong giấc mơ, tôi thấy toàn những người đàn ông tóc hung đỏ nhảy múa tung bừng, hát hồng hò reo như chế riều. Tôi đâm lo và chỉ mong Trí đổi ý. Nhưng khi đến nhà anh, liếc nhanh nét mặt « sếp » một lần nữa, tôi lại khổ tâm vì rõ biết Trí là một cỡ người không bao giờ thay đổi ý định.

Anh nói với tôi :

- Thái Tử Hà Lam qua đây rồi !

Tôi bĩu môi :

- Tưởng cái gì chứ ? Ai chả biết. Bà Lan Anh đã nói từ hôm qua mà !

- Mà tôi muốn bảo với Chiêm rằng Thái Tử Hà Lam hiện đang ở đây, nghĩa là ở trong nhà tôi, trong văn phòng của ba tôi nè !

Tôi chưa kịp ngạc nhiên đã cảm thấy đôi mắt Trí nguyền không khác một lưỡi dao cạo lướt nhẹ trên má.

A ! Nếu vậy thì ra bà Huỳnh Lan Anh đã đưa hoàng tử Hà Lam tới đây giới thiệu với giáo sư Bích Tâm. Bà biết ông Bích Tâm, ba Trí, dạy môn Sử Học tại Đại học

97 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Văn Khoa Saigon và chắc chắn thế nào Hà Lam cũng phải học giáo sư Bích Tâm ít nhất bốn giờ một tuần.

Giọng Trí nghe hăm hờ rõ rệt :

- Sáng nay bà Huỳnh Lan Anh đã đưa Hà Lam tới đây và rồi ba tôi sẽ dẫn « ông » ấy tới thăm qua trường đại học. Ê, Chiêm, đây là lần đầu tiên tụi mình thực hiện được cái mộng tiếp xúc với một vị hoàng tử đấy nhé. Ấy, hơn thế nữa chứ ! Một Đông Cung Thái Tử, người kế vị chính thức ngai vàng của Ca-sa-bi-ba quốc.

Thần thái khích động của Trí lây sang tôi : quả thật đây đúng là lần đầu tiên trong đời tôi được nhìn tận mặt một vị hoàng tử... thú thật. Hai anh em thả bước băng qua bãi cỏ ngoài vườn sắp sửa bước vào nhà, đột nhiên tôi ngừng chân lại và tự nhiên giọng nói nghe nghèn nghèn :

- À, anh Trí ! Xung hô với một vị hoàng tử thì xung hô thế nào, hả ?

Trí vênh mặt, « lên lớp » ngay :

- Kính thưa Đông cung thái tử chứ còn gì nữa ?

- À, vậy tôi phải nói : « Kính thưa Đông cung Thái tử mạnh khỏe ra sao ? » và « Kính thưa Đông cung Thái Tử, Saigon có làm vui lòng Đông cung Thái Tử

chăng?» phải không anh Trí ?

Thay vì trả lời, Trí chỉ lườm tôi một cái. Và tôi hiểu ngay cái lườm ấy có nghĩa là tôi ngốc nghếch như một cậu bé mới ở nhà quê lên Saigon và tốt hơn hết là tôi nên im đi đừng hỏi nữa.

Ấy vậy mà chưa chắc tôi đã « quê » như « sếp » đã tưởng. Khi gặp « ông » Hoàng Tử, tôi cảm thấy ngay chẳng có gì là khó khăn cả. Trông « ông » cũng không cao lắm, hơn tôi chừng ba hay bốn phân gì đó thôi, vóc người mảnh dẻ, có thể nói gầy là khác. Tóc đen nhánh, mắt cũng vậy, và nước da thì rõ ràng là sậm hơn màu da của chúng tôi mặc dầu nắng gió Saigon cũng đã khiến cho chúng tôi không còn trắng nhẽ nhại như mấy chú lười hoạt động chỉ chúi xó ở nhà nữa. Và cứ định ninh là sẽ phải đối diện với một vị Hoàng Tử Ả Rập đầu quần khăn vành rế to tướng bằng lụa trắng dát ngọc, áo bào dài lướt thướt và chân mang ủng gấm thêu rồng phượng như đã nhiều lần nhìn thấy trên màn ảnh. Thái tử Hà Lam lại chỉ phục sức giản dị như mọi sinh viên Việt Nam khác : quần hàng len xám, áo sơ mi và veston trắng.

Khi hai anh em bước vào văn phòng giáo sư Bích Tâm, thì thấy ông đang đứng cùng với Hoàng Tử Hà Lam chăm chú xem mấy cái giấy tờ gì đó.

Giáo sư Bích Tâm, khi chợt trông thấy tôi, lên tiếng :

- A, cháu Chiêm ! Ô may quá, cả hai anh em đều có mặt, tốt lắm. để bác giới thiệu với Thái Tử Hà Lam.

Trí tiến lên một bước, miệng lẩm bẩm nói cái gì đó, cúi người thật thấp : « Rất hân hạnh ! Rất hân hạnh ! Kính thưa Thái Tử ! « .

Riêng tôi, tôi chỉ muốn giơ tay bắt tay ông Hoàng Tử một cái có phải tiện bao nhiêu không ? Nhưng trước cử chỉ và thái độ kính cẩn của Trí, tôi dậm ra ngập ngừng do dự nên cũng sửa soạn bắt chước làm theo anh. May sao ông hoàng tử đã vội đứng lên chấm dứt ngay cái nghi lễ phiền phức ấy. « Ông » đi vòng bàn giấy tiến tới, giơ hai tay niêm nở, đôi môi tươi mấp máy nói tiếng Việt rất thạo :

- Ôi chà ! Ôi chà ! Hai anh cứ gọi tôi là Hà Lam như thường đi và xin tạm quên tôi là một vị hoàng tử nhé ! Cứ việc đối xử với tôi, coi tôi như mọi sinh viên khác ở Saigon này, nghe !

Lập tức, Trí ngẩng phắt đầu lên. Liếc mắt nhìn lạ, tôi thấy rõ mặt anh đỏ như quả gấc chín khiến tôi suýt nữa phì cười nếu không cố bấm bụng kìm nhanh lại được. Vừa may, bác Bích Tâm đã vui vẻ :

- Đây ! Bác cùng Thái Tử Hà Lam vừa mới duyệt qua chương trình trong niên học năm nay đây. Và bác cùng Hà Lam định đi thăm trường Đại Học Văn Khoa một chút. Hai anh em có muốn cùng đi cho vui không ?

Trí và tôi sốt sắng xin ông Bích Tâm cho đi theo. Cả bọn ra xe của ông. Tôi biết rõ trường Đại Học Văn Khoa, nhưng được đến thăm trường trong những ngày nghỉ hè lại là một cái thú đặc biệt lắm. hàng phượng vĩ hoa đỏ tán xanh toả bóng râm mát như đứng chờ các anh các chị sinh viên đến chuyện trò tâm sự, bàn cãi tranh luận về bài vở. Sân trường rộng rãi vắng hoe, trông buồn man mác như thiếu thốn một cái gì. Trong khi tôi đang thả hồn mộng mơ nhìn ngắm quang cảnh, Trí chỉ hăm hở hỏi chuyện ông Hoàng tử Ả Rập. Anh nóng ruột, nét mặt đăm chiêu thấy rõ, và chỉ thở ra một cái « khi » khi được ba anh đưa tất cả vào phòng hội, nơi các giáo sư vẫn thường lui tới họp bàn. Vừa ngồi yên chỗ, anh đã thao thao hỏi ý kiến của Hà Lam về Saigon thủ đô nước Việt ra sao.

Hà Lam giọng nói trịnh trọng lễ độ :

- Dĩ nhiên là mọi cái đều khác cả, anh Chính à ! Đồ ăn thức uống, áo quần, phong tục tập quán cái gì cũng khác cả.

Trí vội vã :

101 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Hà Lam cứ gọi tôi là Trí đi, nghe ! Đừng gọi anh Chính, anh Chính làm gì. Ở đây ai cũng gọi tôi là Trí, Trí thôi đó... trừ ba má tôi.

Giáo sư Bích Tâm cười mỉm đưa tia mắt thích thú ngó đưa con trai yêu mà không nói gì.

Hà Lam cũng cười thật tươi, phô hai hàm răng trắng bóng :

- Đồng ý ! Đồng ý ! Trí ! Bây giờ Trí muốn hỏi gì thì hỏi đi ! Tôi sẽ trả lời tất cả những gì mà tôi biết.

- Tôi muốn Hà Lam cho biết rõ về việc lễ đăng quang. Theo tôi biết thì đáng lẽ Hà Lam, tuần lễ sau vào ngày thứ Sáu, sẽ làm chủ lễ đăng quang, được nhận vương miện, bước lên ngai vàng kế vị tiên vương phải không? Cậu Hải Minh của Chiêm đã viết thư về cho biết như vậy đó.

Hà Lam quay nhìn tôi :

- Chiêm ! Cậu Hải Minh của Chiêm là một người rất tốt. Hồi ở Anh Quốc tôi đã có dịp được Hải Minh lái phi cơ đưa đi chơi. Cậu ấy còn cho tôi cầm lái nữa kia, khi phi cơ bay cao trên mây đó. Thế rồi khi Hải Minh về Ca-sa quốc lái phi cơ riêng cho vua cha thì tôi vẫn ở bên Anh, không được về lần nào vì bận học.

Trí nói tiếp, giọng vẫn điềm đạm, nhưng tôi biết rõ là anh không muốn câu chuyện lái về hướng... máy bay tàu bò :

- Có phải đúng thứ Sáu tuần sau là Ca-sa-bỉ-ba quốc sẽ làm lễ đăng quang cho vị vua mới không ?

Hà Lam, nét mặt nghiêm trầm thoáng lộ vẻ đau buồn, trả lời :

- Đúng vậy đó, Trí ! Tôi lo lắng ghê lắm ! Nếu cuộc đại lễ này thành tựu thì dòng dõi nhà tôi sẽ mất ngôi báu và muôn dân Ca-sa quốc tể sẽ khổ sở lắm than. Tôi biết rằng các vị trung thần nghĩa sĩ Ca-sa-bỉ-ba đã làm đủ mọi cách để ngăn chặn, phá vỡ âm mưu của bè lũ Rả Bậy bất nghĩa, nhưng họ đã bị thất bại... Nhưng - Hà Lam thở dài - nhưng biết đâu một ngày kia tôi lại chẳng có thể đòi lại được ngôi báu !

- Đại lễ đăng quang thì có những gì ?

Đôi mắt Hà Lam bừng sáng một giây nhưng lại tức khắc rầu rĩ ủ ê, buồn rũ xuống :

- Trời ! Tưng bừng rực rỡ vô cùng Trí, Chiêm à ! Chính tôi, tôi cũng chưa được tham dự lần nào, chỉ được vua cha cho coi hình chụp để lại trong hoàng cung. Phụ vương lên ngôi báu trước khi tôi ra đời. Chỉ còn thiếu hai năm nữa là đủ hai chục năm, thời gian trị vì của cha

tôi như vậy là lâu dài nhất so với các vị vua tài đức. Tiền của do các mỏ dầu hoá kỹ sư Phan khám phá được, vua cha đã dùng vào việc làm công ích cho toàn dân... Hà ! Vào tay tên bạo ngược Rả Bầy... thì đảo lộn hết.

Khi nói đến hai tiếng Rả-Bầy, âm thanh Hà Lam lại đượm mùi cay đắng :

- Nhờ vua cha, nhờ kỹ sư Phan, tiểu quốc Ca-sa-bi-ba của giòng họ tôi vậy giờ cường thịnh lắm, lễ đăng quang của tân vương ắt sẽ được tổ chức linh đình gấp bội so với hồi phụ vương tôi lên ngôi báu. Các vương quốc lân bang sẽ gửi sứ thần qua chúc thọ, có cả nhiều vị quốc vương Ấn Độ này, rồi lại cả phái đoàn Anh quốc nữa. Ca-sa-bi-ba chả là một tiểu quốc do nước Anh bảo hộ mà. Cuộc đại lễ sẽ kéo dài suốt một ngày. Những bộ lạc tại sa mạc cũng về dự. Họ ít khi về kinh thành. Nhưng trong dịp này họ sẽ về chúc thọ tân vương. Họ sẽ cưỡi ngựa xếp thành hàng, những đoàn ngựa cao lớn đẹp vô cùng, đi quanh thành phố cho toàn dân chiêm ngưỡng. Rồi lại có cả duyệt binh nữa. Vui lắm ! Nhưng mục chính của buổi đại lễ vẫn là mục ... cuối cùng. Tôn nghiêm và kính cẩn nhất. Đó là giờ phút thiêng liêng nhất ! Vị tân vương sẽ uống chung ly nước « Đồng sinh» với một gã ăn mày !

Trí nhẩm người lên :

- Ăn mày ! Gã ăn mày ! Sao lựa ai không lựa lại lựa một gã ăn mày ?

Riêng tôi, tôi chỉ thấy nóng ruột muốn biết nước « đồng sinh » là thứ nước gì.

Hà Lam :

- Riêng về trường hợp Rả Bầy thì tôi chắc chắn là ông ta sẽ chọn một người bên họ nhà vợ ông. Lý do : gã ăn mày, sau khi cùng vị tân vương uống nước phép, sẽ nhận được rất nhiều tặng vật, nhiều lắm, và hẳn sẽ trở nên giàu sang phú quý suốt đời. Rồi lại được phong quan tước đại thần cao quý nhất trong triều. Hồi vua cha tôi đăng quang tức vị cũng đã có một vị đại thần trong trường hợp như thế.

Tôi đánh bạo hỏi thử một câu :

- Nước phép « Đồng sinh » là nước gì vậy ? Và tại sao vị tân vương lại không uống một mình có được không ?

- Đó là một hình thức tượng trưng. Nước được lấy về từ một giòng khe lạch rất trong ở tíu mãi tận cùng thẳm núi cao. Vị tân vương uống nước đó chung cùng một cái ly quý với một tên ăn mày, nghĩa là người thần dân nghèo khổ nhất, để chứng tỏ tinh thần bình dân dễ dãi của mình và cũng để cho mọi người thấy rằng nhà vua sẽ tòng phục nguyện vọng của toàn dân, cũng như toàn

dân phải tuân theo mệnh lệnh của đức Vua.

- Cái ly uống chung đó phải là đồ quốc bảo ?

- Đúng ! Đó là một chiếc ly đúc bằng bạch kim, một thứ vàng rất quý, hiếm, trắng sáng như bạc, lại có giát thêm châu báu. Rất xinh ! Chỉ bằng chiếc bình nhỏ cắm hoa thôi !

Chợt nghe câu « bình nhỏ cắm hoa » từ miệng Thái Tử Hà Lam nói ra, Trí liếc nhanh mắt cho tôi. Tôi định lên tiếng hỏi, anh đã vội nháy mắt ra hiệu bảo tôi im lặng.

Hà Lam nói tiếp :

- Chiếc ly quý lưu truyền từ đời vua này tới đời vua sau và cứ mãi mãi như vậy, từ thế hệ này qua thế hệ khác. Báu vật được cất trong hoàng cung có thị vệ canh gác kỹ lắm. Chính tôi cũng chưa được thấy tận mắt lần nào. Hình chụp để trưng bày thì có. Trời ! Nếu tôi có được cái ly báu đó, thì chắc chắn người bước lên ngai vàng sẽ là tôi chứ không phải tên bất nghĩa Rả Bầy kia đâu.

Trí hỏi kỹ :

- Hà Lam nói thế có nghĩa là nếu không có chiếc ly quý đó trong tay thì không thể lên được ngôi báu ?

- Đúng như vậy ! - Và nét mặt vị hoàng tử lưu vong lại đượm nét ủ ê.

- Lễ đăng quang của phụ vương Hà Lam được tổ chức vào năm nào ?

- Ngày 12-8 năm 1950.

Trí gật gật đầu, đắm chìm suy nghĩ. Hà Lam cũng mơ màng tưởng nhớ cái gì đâu đâu. Tôi chỉ im lặng đưa mắt ngó hai người, không dám làm kinh động. Nhưng giáo sư Bích Tâm, ba Trí, thì lại cứ tự nhiên như không. Ông đứng lên nhắc anh là đã tới giờ về :

- Thôi trễ rồi đây ! Hai anh em liệu có về thì về đi. Ba và Hà Lam còn ở lại làm nốt một vài việc đã !

Khi hai anh em bước ra ngoài đường phố, Trí bỗng tỏ ra xao động và vội vã cô cùng :

- Cứ cách một giờ lại có xe đi Biên Hòa đấy nhỉ ?

Tôi ngó đồng hồ tay :

- Ừ ! 30 phút nữa là có chuyến ! Sao ? Tội mình đi Biên Hòa hả ?

- Không ! Chiêm ở nhà ! Mình cần lên đó làm cái này gấp lắm. Mình tôi đi đủ rồi. Chiêm còn việc quan trọng phải làm mà. - Tôi biết là anh lại nhắc tôi cái món nợ « lộn tóc của tên Kha Bử », liền nhăn mặt :

- Trời đất ! Tôi đâu phải thợ cạo ! Làm sao mà cắt được tóc trên đầu hấn chứ ?

Khi về đến nơi, Trí không nói không rằng quay ngoắt vào trong nhà dắt xe ra, nhảy lên, nhắm hướng bên xe Biên Hòa, chân đạp băng băng.

CHƯƠNG XI

CT3 LÀM TRÒ XIẾC

Tôi đứng lặng há miệng chẳng ra tiếng, bực tức không thể tả được. « Sếp » chuyên môn giao phó cho tôi những công tác thật nguy hiểm. còn mình thì cứ giành lấy những việc nhẹ nhàng, ngon như ăn phở. Chẳng hiểu có việc gì cần mà phải lên Biên Hoà, cái thành phố xanh ngát bóng dừa, không khí nhẹ vương toàn mùi dạ lý hương thần tiên ấy ? Hay Trí chỉ tạo sự ra đi để loè tôi đăng lên trên đó hóng mát, xả hơi ?

Đột nhiên tôi lại cảm thấy ngay rằng « sếp » có một vài điều gì đó giấu nhem không cho tôi biết. Hừ ! Bắt người ta xung phong làm những việc nguy hiểm rồi có cái gì hay ho thú vị thì gạt người ta ra rìa. Ưc quá... ! Nhưng tôi tự an ủi rằng « sếp » vẫn thường có thái độ như vậy mỗi khi anh gần đi tới đích, sắp sửa tìm ra đáp số của một bài toán khó... Tôi rời bỏ đường Lục tỉnh rẽ vào con lộ đất đỏ vùng Phú Định. À, lại con đường bị tên ném đá phục kích hôm trước. Lần này thì đừng hòng ! Cầm đầu chăm chú đạp xe lên dốc, đôi mắt tôi không ngớt liếc loang loáng hai bên đường, soi mói từng bụi cây, đám cỏ, đề phòng một cuộc đột kích bất ngờ. Còn chừng một trăm thước nữa tới cổng biệt thự, tôi xuống xe dắt vào lề đường, giấu kín trong một đám

cỏ cao rậm, rồi cứ men theo bờ cỏ, nhẹ chân bước, rón rén tiến lại gần tòa nhà cổ kính. Nhìn thấy người khác mà người khác không nhìn thấy mình là một chiến thuật căn bản, nhân viên hãng CT2 phải thuộc nằm lòng...

Ẩn mình sau một gốc cây sung cổ thụ, tôi liếc nhanh mắt vào bên trong khuôn viên biệt thự Lan Anh...

Nhân vật trông thấy khiến tôi suýt buộc miệng la lên một tiếng lớn : Du Đà !

Đích thị tên bị xe đụng bữa nọ ! Trông hẩn rõ ràng là chẳng bị thương hay đau đớn một chút nào. Không biết tên này lách vào khuôn viên bằng cách nào trong khi cửa lớn vẫn đóng. Hẩn từ phía sau nhà xe xuất hiện và nhẹ chân chạy vun vút lên cầu thang dẫn tới căn nhà nhỏ của tên tài xế mới. Cửa mở, hẩn lọt vào, quai tay khép cánh cửa rất nhẹ. Tôi lựa một chỗ thật êm, khuất vào hõm cây, bình tĩnh ngồi chờ. Tia mắt bắt dính vào khuôn cửa đóng của căn nhà tài xế...

Có tới mười phút sau, Du Đà xuất hiện, theo sau là Kha Bỉ. Hai tên lao vun vút xuống cầu thang, chạy nhanh vào nhà để xe, cửa đã mở sẵn từ bao giờ. Tôi trông thấy rõ ràng chiếc xe Rolls Royce bóng loáng và hai tên Ả Rập đứng sát bên nhau. Chúng đang mải miết bàn soạn gì đó thì phải. Cách xa quá, tôi chịu không nghe được một tiếng gì. Đột nhiên Du Đà gật mạnh đầu một cái

rồi cả hai bước ra ngoài. Tụi họ tiến về phía sau ngôi nhà lớn rồi xăm xăm bước tới một khu nhà tròn, kiểu nhà ngói hóng mát. Tôi và Trí đã thấy từ trước địa điểm này. Chờ cho hai người đi khuất, tôi lập tức rời hốc cây, chui qua rào kẽm gai lọt vào, nhảy hai bước như khi đá banh mang được quả bóng da đến trước cửa thành đôi phương, sắp sửa sút một cú như súng trái phá. Tới chân cầu thang, tôi nhảy bậc còn nhanh gấp mấy lần tên Du Đả hồi nãy, đưa tay xoay quả đấm cửa... Trời Phật phò hộ ! May quá, cánh cửa không khoá. Tôi lọt vào trong nhà tên tài xế mới, loáng tia mắt quét tròn một vòng.

Trên mặt chiếc bàn con, một cái bàn chải tóc nằm tênh hênh. Bốn sợi tóc hung hung đỏ nằm trong kẽ răng bàn chải. Không đủ một lọn tóc như « sếp » đã chỉ thị. Nhưng... còn hơn không. Hai ngón tay tôi rút nhanh bốn sợi tóc quý hoá đó, lượm một miếng giấy con gói lại cẩn thận rồi nhét ngay vào túi quần sau.

Niềm hân hoan thật không bút nào tả xiết. Tôi cứ lo ngay ngáy là sứ mạng không thể nào thực hiện nổi. Thế mà... ! « Mít-sông anh-pốp-síp » Ha ! Ha !

Tôi quay mình tiến ra phía cửa. Đúng lúc đó có tiếng người nói chuyện : Du Đả và Kha Bử đang quay về. Gần lắm rồi, tôi không thể nào ra kịp mà không bị hai tên đó bắt gặp. Đưa đôi mắt ngơ ngác, tôi tìm chỗ ẩn nấp. Trời ơi ! Nguy quá ! Nếu hai tên lại mò lên và vớ

được tôi thì chết. Tim đập thành thịch, đột nhiên tôi thở được một hơi dài khi nghe tiếng chân hai tên Ả Rập tiến thẳng vào nhà để xe. Nhưng hy vọng mới loé lên đã tắt ngóm ngay. Tiếng nói chuyện của hai tên từ phía dưới đưa lên nghe vang vang khiến tôi biết chắc rằng tụi họ đứng ngay trước cửa nhà xe. Như thế, nếu nhô ra chạy xuống cầu thang thế nào cũng bị bắt gặp. Chúng nói chuyện gì với nhau toàn bằng tiếng Ả Rập nghe chỉ rõ những âm thanh « a rả, a rả, a rả »... rất quái dị. Nhưng qua những câu nói chí choé tôi bắt chợt được hai ba tiếng Việt Nam rõ ràng : « Núi ông Voi ! Núi ông Voi ! « Á, à ! Núi ông Voi là một trái núi thấp ở quá Phú lâm, cách Phú Định chừng năm sáu cây số, chỗ đó là một hầm khai thác đá, lâu ngày không người trông coi, đã trở thành hoang phế. Đột nhiên tôi nghe tên Kha Bửu la lên bằng tiếng Việt :

- Thôi được ! Để tao đi lòng « nó » cho ! Mà chỉ được cái bộ lười ! Để tao lên, chờ đây nghe !

Chẳng hiểu Kha Bửu dùng cái đại danh từ ngôi thứ ba số ít « nó » đây là có ý chỉ đồ vật, con vật hay con... người. Chỉ biết là cái chữ « nó » ấy đã khiến tim tôi như thót lại, tóc trên đầu như biết cựa quậy, dựng đứng cả lên, trong lòng chỉ còn le lói một tia hy vọng yếu ớt : chữ « nó » đây không phải là để ám chỉ tôi !

Bước chân nặng chịch của tên Kha Bử đã thành thạch đặt trên cầu thang. Nguy rồi ! Tôi nằm soài ra sàn nhà, lăn nhanh vào gầm chiếc giường sắt có trải tấm « drap » trắng rộng phủ gần chấm đất.

Đột nhiên có tiếng người gọi to :

- Ê, ông bạn !

Bước chân dừng lại. Tên Ả Rập mới leo tới nửa cầu thang. Tôi vui mừng hết sức khi nhận ra tiếng gọi của bác Phổi, bác tài xế thân mến của tụi tôi.

- Bà chủ đang tìm anh đó, mau lên !

Tiếng Kha Bử nghe bực bội ra mặt :

- Vâng ! Vâng ! Tôi xuống đây !

Chờ cho tiếng bước chân xuống hết cầu thang, đi xa dần, tôi mới chạy lao xuống, không gây tiếng động, chạy vút ra đầu hời để xe, nép mình vào góc tường có lùm cây dại mọc chìa ra che kín. Để tay lên ngực cố chờ cho tim bớt đập mạnh rồi tôi mới men lại phía cửa sổ nhòm vào trong nhà xe.

Kha Bử đã trở xuống từ lúc nào và tên Du Đả thì đang im lặng đứng chờ bạn bên chiếc xe. Lại một tràng « a rả, a rả, a rả » nổ như bắp rang. Tôi không hiểu được tiếng nào. Nhưng nghe âm thanh vội vã và điệu bộ giờ

chân múa tay của Kha Bử, tôi biết được ngay là bà chủ sắp sửa cần đến xe. Và một ngón tay tên tài xế mới giơ ra trước mặt bạn cho tôi hay là chừng một tiếng đồng hồ nữa là phải sẵn sàng có xe cho bà đi.

Hai tên vớ vẩn bước vào trong chiếc Rolls Royce. Kha Bử mở máy. Chiếc xe lộng lẫy lướt êm ra khỏi nhà để xe, nhẹ bon tiến về phía cổng lớn.

Tôi tung chân chạy vòng quanh « ga-ra » gặp ngay bác Phối đang ngơ ngác đưa mắt ngó theo đũa con cung của mình đang đi với người khác.

Tôi la lên bảo bác :

- Mau lên ! Bác Phối ! Đuổi theo tụi nó gấp !

Không một giây trù trù, bác Phối quơ nhanh cái xe đạp, tay lái như tay lái xe ba gác, của bà chủ, rồi bác lao xuống dốc nhanh hết sức khiến cả người lẫn xe loạng choạng như người say rượu.

Ra tới đường Lục Tỉnh hướng về Phú Lâm bác Phối thở hắt hắt quay mặt ngó tôi :

- Chú phải cho anh biết là tụi mình đi đâu và để làm cái gì đây chứ ?

- Để làm gì, chưa biết, nhưng đi thì... đi tới chỗ này.

Hai anh em lại cầm đầu đập đều đều có tới hơn ba cây số nữa, rồi tôi quẹo về tay trái. Hai chiếc xe đập lại nhảy chồm chồm trên con lộ đất chưa đầy ba thước chiều ngang, đầy ổ gà, bụi cát mịt mù. Bác Phôi chăm chú nhìn mặt đường không còn dịp hỏi han gì nữa. Tôi nghĩ thầm : « Hai tên A-Rập bàn soạn với nhau. Trong câu chuyện, xen lẫn vào những tiếng « Núi ông Voi, núi ông Voi », giờ đây lại lén lút vội vã lái chiếc xe Rolls Royce ra đi. Đi đâu về hướng đó ? Nếu không là tới Núi Voi ? Đi Mỹ Tho không thể là chuyện thực hiện được. Tôi vẫn nhớ rõ là bà Huỳnh Lan Anh ra lệnh một tiếng đồng hồ nữa là phải có xe cho bà đi. Hai tên Ca-sa-bi-ba lái chiếc Rolls Royce tới Núi Voi để làm gì ? ... Chỉ có cách theo đến tận nơi mới biết được.»

Núi ông Voi kia rồi, còn cách chừng ba, bốn trăm thước nữa. Bác Phôi và tôi xuống xe, cúi sâu vào đám cỏ cao rậm rồi quay ra cuộc bộ, đi lần tới. Mỏ đá rộng lắm, trông như một cái lũng lớn ăn sâu mãi vào sườn núi Voi. Hai bên thành đứng thẳng như hai bức tường vĩ đại. Cạnh thứ ba sấn vào sườn núi; phía trên một ghềnh đá lớn nhô ra như một cái mái hiên thiên tạo. Đến gần cửa hầm đá, bác Phôi và tôi dè dặt bước chân tiến tới. Tôi giật thót mình khi thấy chiếc Rolls Royce ngoan ngoãn nằm im dưới mái hiên đá. Đi ngoài xa hay ở trên sườn núi, nếu vô tình, không thể trông thấy chiếc xe hơi đẹp nhất nước Việt Nam ấy được. Tôi giơ tay ra

hiệu cho bác Phối, hai anh em men dần theo sườn núi thoai thoải. Năm phút sau, cả hai đã đứng ngay trên nóc « mái hiên ». Tôi ghé tai bảo bác Phối ngồi nép xuống, riêng tôi, nằm soài ra rồi bò tiến dần ra mép ghềnh đá.

Bác Phối thì thào :

- Thấy tụi nó làm gì dưới ấy không, chú Chiêm ?

Tôi rướn dài cổ nhòm xuống :

- Bác Phối ! Tôi chỉ trông thấy cái đỉnh đầu của tên Kha Bĩ thôi. A, hình như nó đang mở thùng xe.

Tôi thấy tên tài xế mới đi lên phía mũi xe, tay hắn cầm một cái hộp gì xinh xinh màu đen.

Tôi ghé vào tai bác Phối :

- Cái hộp ở tay Kha Bĩ to bằng gói thuốc lá, mặt có chữ số, có kim chỉ như mặt đồng hồ đó, bác Phối.

Hai tên Ả Rập mở cửa bước vào trong xe. Không nghe tiếng chúng nói gì nữa. Nhìn xuống, chỉ còn thấy cái nóc mũi xe. Không biết tụi họ lúi húi trong đó làm gì, tìm cái gì và tìm ở chỗ nào trong cái xe đẹp đó. Dồn sức vào hai cánh tay, tôi trườn người về phía sau, hạ thấp giọng :

- Tôi định thế này ! Bác Phối ! Nhưng cần bác giúp một tay thì mới được !

- Được, anh sẵn sàng, chú cứ yên trí đi !

Giờ đây ngồi hồi tưởng lại, tôi vẫn giật mình thon thót tự nhủ : « Hôm ấy thật tình mình liều quá sức là liều ! » Nhưng bữa đó, tôi nghiêng rằng cương quyết thực hành ý định :

- Bác Phối ! Tôi muốn dòm vào trong xe xem hai tên Ả Rập đang làm gì !

Bác Phối ngơ ngác :

- Nhưng làm thế nào chứ, chú em ?

Tôi đưa tia nhìn ước lượng chiều dài hai cánh tay bác tài xế. À ! Hai cánh tay bác cộng với chiều cao thân mình tôi, có lẽ... được đấy !

Và tôi giải thích, giọng nói nhẹ như hơi gió nhưng thật rõ ràng lọt vào tai bác Phối, những nét chính trong việc trình sát địch.

Thế là mấy phút sau, cái thân xác chưa đầy 35 kí của tôi đã, đầu xuống đất, treo toòng teng. Hai cổ chân được hai bàn tay mạnh của bác Phối nắm giữ thật chắc, trong khi hai bàn tay tôi chống nhẹ lên nóc mui chiếc xe Rolls Royce. Trong tình trạng « trồng cây chuối » nghệt thờ

như thế tôi vẫn đủ bình tĩnh liên tưởng đến một mục trình diễn hát xiếc rất khôi hài do CT3 đóng vai chính.

Hai cánh tay tôi nhẹ cong lại. Cử động đó báo cho bác tài xế biết là phải thả « cần trục » thấp xuống nữa. Quả nhiên, đầu được thông xuống có tới năm phân nữa, tôi nhẹ nhàng di chuyển hai bàn tay, nhích dần tới ô kính phía hậu xe. Tầm mắt tôi đụng đường viền phía trên cửa kính, cần cẩu cố kéo dài thêm. Bác Phôi biết ý, thả thấp tay thên được chừng ba, bốn phân phụ trội. Bất giác tôi thầm khấn cho bác tài ở một vị thế đừng chói với lắm, nếu không, bác lộn cẩu xuống theo tôi thì nguy cho cả hai không biết chừng nào.

Tôi trông thấy rõ ràng hai tên Ả Rập ở trong xe. Thiệt may, chúng đều xây lưng lại phía tôi. Tên Kha Bĩ cầm nơi tay một cái hộp đen, đang từ từ đưa đầu hộp rà rà theo lưng hàng ghế ngồi đằng trước, tên Du Đả thì quỳ hẳn xuống ghé sát tai vào chiếc hộp nghe ngóng.

Quái ! Chúng đang làm cái gì vậy ? Và cái hộp đen xinh xinh đó là hộp gì chứ ? Chịu, không hiểu được.

Tôi đang giương đôi mắt ngạc nhiên nhìn không nháy qua ô kính thì đột nhiên khuôn mặt « bánh trung thu » của Du Đả chột ngẩng lên, bắt gặp tia mắt tôi. Trong hai người, hắn và tôi, chẳng hiểu ai là người bị hoảng hồn hơn ai. Tôi linh cảm có lẽ là Du Đả, vì, đang lúi húi làm

một việc gì bí mật, đột nhiên bắt gặp một đôi mắt nhìn mình không chớp ... mà nhất là đôi mắt ấy lại lộn ngược nữa thì thật là thế gian này chắc chỉ có Du Đả là người duy nhất bị một vố « sợ » như thế.

Quả nhiên, y rú lên :

- A hả ! A hả ! A hả ! A...

Đồng thời tôi cũng gọi bác Phôi thất thanh :

- Kéo tôi lên ! Kéo tôi lên ! Mau ! Bác Phôi !

Cơ khô ! Bác tài quỳnh lên, kéo chẳng thấy đâu, lại thấy bác rời hai tay ra khiến cả thân hình tôi lặn chiêng xuống như một khúc cây bị đốn ngã, lọt vào khe giữa hông xe và vách tường đá. Chưa kịp lấy lại hơi thở, chợt nghe tiếng cửa xe mở « xoạch », tôi đã vội nhồm người ngồi lên nắp thùng xe phía sau, chỗ vịn hai tay lúc trước. Loáng nhanh mắt chợt thấy chùm chìa khoá « công tắc » xe cắm nơi ổ nắp thùng, tôi quơ vội cho vào túi quần.

Hai tên Ả Rập đang lừ lừ tiến lại mỗi tên một bên xe. Hết lối chạy. Bất giác ngẩng đầu : bác Phôi đang cúi nhòm xuống. Trên khuôn mặt tái xanh của bác, tôi chỉ kịp thấy hai con mắt tròn tròn... to như hai quả bóng ping pong.

Hai tên Ca-sa-bỉ-ba cùng hộc lên một tiếng như beo gầm. Chúng lao người tới chụp nhanh như chớp xẹt. Phản ứng tự nhiên, thay vì nhảy xuống đất thì chắc chắn sẽ dính vào hai gọng kìm, tôi trườn người ngược lên thùng xe rồi tụt nhanh xuống một bên hông. Hai tên Ả Rập lỗ trớn, lao bổ vào nhau, ngã bổ chửng, thét lên như tràng súng liên thanh : a rả ! a rả ! a rả ! rả... rả... Lợi dụng mấy giây tích tắc quý báu đó, trong lúc hai tên chân tay còn vướng khoặc vào nhau, tôi lao đầu chạy như bay ra phía cửa hầm đá. Phía sau đã nghe tiếng chân đuổi theo thình thịch. Tôi nghiêng rằng hết sức tăng tốc độ nhưng khoảng cách vẫn thu ngắn thấy rõ.

Trời phật phò hộ tôi ! Tên Kha Bỉ bỗng vấp chân vào một cục đá ngầm ở mặt đất, ngã sóng soài, Du Đả chạy sát nút, mất đà ngã chồm lên đồng bọn. Lại một hồi « a rả rả, a rả ra » vang lên như sấm nổ. Tôi cũng không còn đủ can đảm dừng lại để quan sát về vụ tai nạn lưu thông « thiệt hại vật chất » này xem ra sao nữa. Và, nếu nhớ không lầm, có lẽ từ thuở bé đến giờ, chưa lần nào tôi nhảy phóc lên xe đạp lao vút đi nhanh như lần đó. Được một quãng kha khá, quay đầu lại, đã thấy bác Phối gầm đầu, cúi rạp người trên chiếc xe « ghi đông » « xe ba gác », hai chân đạp như tay cua-rơ về nhất đang lao tới đích. Tâm trí bình tĩnh hẳn lại, tôi nhớ ra chùm chìa khoá xe Rolls Royce hiện còn nằm ngoan ngoãn trong túi quần. Thú quá, tôi cười bật lên ha ha. Vừa sắp

tới, bác Phối thấy tôi cười « kỳ » như vậy, trợn đôi mắt ngạc nhiên. Thở ồ ồ như ông bễ lò rèn, bác vẫn còn đủ hơi hỏi tôi :

- Quái thật ! Tình thế gay cấp đến nước này, anh không hiểu sao chú em lại còn cười được chứ !

Tôi liền giơ ra trước mắt bác chùm chìa khoá :

- Cái này này bác Phối ! Hai thằng « a rả » đó hết đường chạy chiếc Rolls Royce được nữa. Thắng lợi như thế không đáng cười chút sao ?

Bác tài xế chột cau cặp chân mày :

- Không được rồi em ơi... Phải đưa trả lại cho tụi nó ! Phải đưa trả lại cho tụi nó ngay đi.

Tôi hét lên :

- Ý ! Quay lại đem chìa khoá trả cho chúng nó ?

Đầu bác Phối gật gù, giọng nói nghiêm trọng :

- Đúng vậy đó, chú Chiêm ! Bà chủ cần đi ! Ngót một giờ nữa là phải có xe cho bà.

CHƯƠNG XII

CON MA ÁNH BẠC

Trí cất tiếng hỏi :

- Thế rồi Chiêm nghe lời bác Phôi cầm xâu chìa khóa quay lại trả cho tụi kia ?

- Ý ! Tôi ấy hả ? Còn lâu ! Có các vàng tôi cũng chẳng dám quay lại hầm đá nữa !

- Vậy thì bác Phôi...

- Đúng vậy ! Bác Phôi đã trở lại đưa trả cho tụi « a rả » xâu chìa khoá xe. Vì, cứ cái gì dính dáng đến bà chủ là y như bác Phôi sẽ chu đáo cẩn thận lắm.

Một lúc sau, Trí cất tiếng hỏi :

- Nhưng mình hy vọng rằng vụ « giồng cây chuối » nghệt thờ này vẫn không khiến cho Chiêm quên được công tác mình đã giao phó.

Tôi giật thót mình, nghĩ thầm thật nhanh :

- Thôi nguy rồi ! Chỉ sợ trong lúc cùng bác Phôi làm trò hát xiệc để rình mò hai tay Ả Rập, lộn dốc ngược túi, lỡ cái gói giấy đã tuột ra rơi khỏi túi quần.

Đưa nhanh tay sờ, tiếng giấy sột soạt ở túi quần sau khiến tôi vững bụng. Rút gói, mở ra : bốn sợi tóc hung của Kha Bĩ vẫn nằm ngoan trong đó.

Trí cầm gọn mấy sợi tóc đưa lên gần mắt :

- Tuyệt quá CT3 ! Tuyệt quá ! Thành thực ngợi khen CT3, nghe !

Tôi khoái quá :

- Cám ơn « sếp » ! - Tôi vui sướng thật tình, vì lẽ xưa nay Trí vốn rất hà tiện lời khen như người ta hà tiện tiền mới vậy. Và tôi vẫn thắc mắc chẳng hiểu mấy sợi tóc đó thì ăn nhậu gì đến cái vụ « A rập, a rĩ, a rả » này.

Trí giải thích :

- Chiêm cứ nhớ rằng hiện giờ chúng ta có hai điều bí mật cần phải khám phá cho ra. Thứ nhất : Vụ tai nạn đụng xe giả tạo đã khiến bác Phôi bị treo bằng lái xe. Thứ nhì : báu vật mà tụi Kha Bĩ và Du Đả lục lợi bới tìm trong cái xe hơi đẹp Rolls Royce của bà Huỳnh Lan Anh.

- Theo ý anh thì tụi nó tìm kiếm cái gì trong đó ?

- Tôi đã đoán ra được lò mờ. Để còn phải thử lại bài tính cho thật chắc đã. Dù sao thì tôi cũng đã tin rằng giả thuyết của tôi thế nào cũng đúng. Vì thế mình đã phải

lặn lội lên tận Biên Hoà...để tìm tài liệu... chớ không phải lên để hóng mát, xả hơi đâu nghe, Chiêm !

Rồi anh cau cau vàng trán rộng :

- Tuy nhiên có một điểm khiến tôi hơi băn khoăn một chút. Khi Hoàng Tử Hà Lam kể cho tui mình nghe về lễ đăng quang đó, ông đã lờ đi không nói đến một đoạn quan trọng nhất trong cuộc lễ. Có thể là ông quên chăng? Nhưng theo tôi nghĩ thì ông không nói đến cái mục quan trọng đó vì chính ông, ông cũng không biết nốt.

- Vậy ra, lên Biên Hoà, anh đã tìm ra được nhiều điều quan trọng lắm ?

- Đúng vậy đó Chiêm ! Tuyệt lắm ! Thư viện tại Biên Hoà có lưu trữ một số báo chí ngoại quốc lâu đời có tới gần một thế kỷ, trong số có một xấp báo Luân Đôn thời sự. Tôi đã nhờ ông Tổng Thư Ký Thư Viện giảng cho mấy mục nói về Ca-sa-bi-ba quốc thật hay, thật thú vị và quan trọng lắm. Và bây giờ mình muốn hỏi bác Phôi hoặc Hoàng Tử Hà Lam về vụ chiếc xe hơi Rolls Royce này. Chiều nay tui mình tới tìm bác Phôi nghe Chiêm !

Tôi khoái quá :

- Ủ, đi chứ ! Quả tình tôi cũng nóng lòng muốn biết xem bác Phôi khi đem trả lại chìa khoá có bị tui kia làm

rắc rối gì không.

Ngay lúc đó, bỗng có tiếng ông Bích Tâm nói vang vang qua ống nội đàm, phương tiện thông tin tiện lợi này cũng lại do « sếp » tôi hì hục làm gần một tuần mới xong, hiện đặt ngay trên bàn anh, trong phòng thí nghiệm.

Giáo sư Bích Tâm cho biết hiện thời Hoàng Tử Hà Lam đang ở văn phòng ông. Ông sắp sửa đưa Hà Lam trở lại biệt thự Huỳnh Lan Anh và hỏi chúng tôi có muốn đi cùng cho vui không. Hai anh em vui mừng không để ông phải hỏi tới lần thứ hai đã vội xin được cùng đi ngay.

Ngồi trong xe, tôi không có dịp nào để hỏi Trí nữa. Nhiều điều nóng lòng muốn biết cứ nhẩy loạn xạ trong đầu óc mà không thể mở miệng nói ra vì có sự hiện diện của giáo sư Bích Tâm, ba Trí, và Thái Tử Hà Lam. Liếc nhìn Trí, tôi nhận thấy anh cũng nóng muốn cho tôi biết điều quan trọng đã khám phá ra được ở Biên Hoà. Trong đầu, tôi thầm đoán : chắc chỉ là cái báu vật bí mật mà Kha Bử và Du Đa đang sục sạo đi tìm.

Và tôi cho rằng cái báu vật đó hình dáng giống cái bình cấm bông ! À ! Hay là chiếc ly báu bằng bạch kim đựng thứ nước Đồng Sinh cần dùng trong ngày lễ đăng quang của vị vua Ca-sa-bi-ba quốc ? Vô lý ! Chiếc ly

báu đó, đồ quốc bảo, sao lại có thể lọt ra được và nếu lọt ra được thì lọt bằng cách nào chứ?... Nhìn về mặt Trí, tôi có cảm giác là anh đã biết được điều bí mật đó rồi.

Xe vừa rẽ vào sân trong khuôn viên biệt thự, Trí và tôi đã trông thấy bác Phôi, một tay đặt ngang ngực, một bàn tay chống cằm, lưng dựa vào thành chiếc xe Rolls Royce bóng loáng, đưa mắt nhìn đăm đăm một điểm nào đó trong khoảng không trước mặt. Nét mặt bác tài hiền lành còn hằn in rõ rệt vẻ kinh hoàng vì chuyện mạo hiểm hôm qua tại hầm đá nhưng không thấy bác bị thương tích hay rách quần lấm áo gì, tôi cảm thấy yên trí vô cùng.

Giáo sư Bích Tâm, vội vã đi vào trong nhà nói chuyện với bà Lan Anh. Thái Tử Hà Lam, tuổi cỡ tụi tôi, hoặc có hơn, chắc cũng chỉ hơn hai hay ba là cùng, còn ham vui, đứng lại cùng Trí và tôi, bên cạnh bác Phôi. Tiếng Trí :

- Này bác Phôi à ! Bác có biết gì về chuyện cái xe Rolls Royce này không, hả bác Phôi ?

- Biết chứ chú Trí ! Tôi không biết thì còn ai biết nữa! Đây là kiểu cuối cùng của loạt... « con ma ánh bạc » đấy!

Trí tròn tròn mắt :

- Cái gì ? Con ma ánh bạc ?

Bác tài giải thích :

- Đúng ! Đó là tên các kỹ sư chế tạo đã đặt ra cho nó đây. Loại cuối cùng hiệu xe Rolls Royce này được chế tạo từ năm 1952 kia. Riêng chiếc của bà chủ đây thì đã được chế tạo đặc biệt theo ý muốn riêng của Đức Vua Hà Kim nhân đức, phụ vương Thái Tử Hà Lam đây, hồi chưa hạ sanh Thái Tử kia mà. Ngài có nhớ được chút gì về chiếc xe này không, thưa Thái Tử ?

- Cũng không nhớ được nhiều lắm đâu. À, tôi chỉ biết rằng ngày xưa, hồi còn phụ vương, chiếc xe Rolls này còn có một tấm bưng phía trên thùng sau. Tấm bưng đó dành cho toán sĩ quan hộ vệ vua cha. Họ phải ngồi riêng chớ không được ngồi trong xe của đức Vua. Nghi lễ triều đình Ca-sa quốc đã định rõ như vậy...

Sau một tiếng thở dài, Thái Tử Hà Lam nói tiếp :

- Giờ đây, chắc đã thay đổi hết cả rồi !

Trí óc giàu tưởng tượng của tôi máy động và tôi hình dung ngay được một chiếc xe Rolls Royce màu cà phê sữa nhạt, viền xe, vành bánh, đường cong bằng bạc quý sáng lấp lánh, chạy như bay qua bãi sa mạc rộng mênh mông. Và bốn dũng sĩ hộ giá vua, ngồi nghiêm túc ở bưng phía sau, bốn bộ « djellabah » áo choàng dài rộng

thùng thành đặc biệt của dân Ả Rập, tung bay toí bời theo gió lộng. Ối chà ! Con ma ánh bạc, con ma ánh bạc... Tia mắt tự động quay nhìn chiếc Rolls Royce, lòng riêng tôi lại tăng thêm phần kính nể cái xe hơi lịch sử này.

Trí lại hỏi :

- Thế « con ma ánh bạc » này về tay bà Huỳnh Lan Anh đã lâu chưa bác Phôi ?

- Không ! Không lâu lắm đâu, mới khoảng năm sáu tháng thôi hà ! Ngay sau khi đức vua Hà Kim băng hà, các vị trung thần tuân hành lời di ngôn của ngài đã trao chiếc xe quý cho bà, kèm theo bức thư dài do đích tay vị minh quân thủ bút. Ở trong đó có một câu như sau : « Đây là món quà cuối cùng của một người bạn để tỏ lòng biết ơn một người bạn đã hết lòng làm cho nước mình được giàu dân mình được thịnh ».

Thái tử Hà Lam :

- Ngày bà Huỳnh Lan Anh lãnh chiếc xe này tôi còn nhớ rõ lắm. Bà cứ thấy cái xe thì lại nhớ tiếc đến vua cha. Rồi bà cho đem qua Anh quốc thăm tôi, đón tôi đi chơi khắp nơi tại kinh thành Luân Đôn. Bà thường nói: « Cứ nhìn thấy tôi là đỡ thương, đỡ nhớ phụ vương ». Và bà yêu quý nó không muốn rời xa một bước nào.

Khi trở lại Việt Nam, bà cũng đem theo về, mặc dầu tiền cước phí tổn hao ghê gớm.

Bác tài Phôi thắc mắc hỏi Trí :

- Nhưng tại sao chú Trí lại cứ hỏi han kỹ quá về chiếc xe Rolls Royce này như vậy chứ ?

Trí, tia mắt đăm chiêu, cất tiếng ai nấy đều nghe rõ mà như thể tự nói với mình :

- Nhất định trong chiếc xe quý này có giấu một báu vật gì quan trọng lắm, một báu vật định đoạt cả cuộc đời của Thái Tử Hà Lam.

Chẳng ai bảo ai, ba người chúng tôi đều « a » lên một tiếng, chưa kịp nói gì thì Trí đã tiếp :

- Mà theo tôi thì báu vật đó có hình dáng như một chiếc bình xinh xinh để cắm bông. Và tôi dám nói rằng báu vật đó chỉ giấu kỹ nội trong chiếc xe Rolls Royce này mà thôi.

Tôi giật mình chợt nhớ ra hành động kỳ lạ của hai tên Ả Rập tại hầm đá Núi Voi nữa nọ :

- À, thế thì Kha Bử và Du Đả chắc cũng nghĩ như anh. Hôm ở hầm đá trong núi, chúng dùng cả một cái hộp gì đen đen để rà tìm khắp mọi góc kẹt trong xe nữa đó.

Trí chột khẽ kêu :

- Cái gì, Chiêm ? Chiêm vừa nói hộp gì ?

- Một cái hộp đen to hơn gói thuốc là một chút. Tôi chẳng nói với anh rồi là gì !

Trí cau cặp chân mày cười nhếch môi :

- Nói hồi nào ? Nếu Chiêm đã nói cho tôi biết thì giờ đây tôi còn hỏi làm quái gì nữa chứ !

Tôi cười xoà đánh trống lấp :

- Nếu vậy thì nghe đây này : hai tay Kha Bử, Du Đả đã dùng một cái hộp màu đen, nhỏ hơn hộp thuốc lá của ba Trí một chút, trên mặt có ghi chữ số y hệt mặt đồng hồ vậy. Và chúng cứ rà rà đầu hộp dọc theo các mép cạnh ghế ngồi trong xe như thể rà... mìn vậy.

Đôi mắt Trí long lanh sáng quắc :

- A ! Đúng máy rà tìm chất uranium, kiểu « Geiger » rồi.

- Tôi chột nghĩ : Tìm chất uranium, một loại kim khí rất quý, rất hiếm... giấu trong xe hơi. Vô lý ! Và liếc nhanh mắt ngó anh, tôi tự nhủ :

- Phen này chắc « sếp » tôi rút đài thua cuộc mất thôi!

Giữa giây phút bất ngờ, Trí bỗng hét to :

- Này bác Phôi ! Này Hà Lam ! Chiêm ! Hãy nghe tôi nói : chúng ta phải đem cái xe Rolls Royce này ra khỏi đây, và ngay bây giờ, mau lên.

CHƯƠNG XIII

BẢO ĐỘNG TẠI PHI TRƯỜNG

Vấn đề thật là gay quá ! Đem cái xe ra khỏi biệt thự, ngay bây giờ. Mà bằng cách nào chứ ?

Trí và tôi đều không có bằng lái xe, giấy tờ của bác Phôi thì đã bị tịch thu, còn Hà Lam thì lại chỉ có bằng lái do Anh Quốc cấp chưa xin đổi ra bằng Việt Nam.

Tôi khẽ bảo Trí :

- Việc gì phải đem xe đi chỗ khác ? Lục xét ngay đây không được sao ? Bà Lan Anh có hỏi, tội mình cứ nói sự thực, chắc bà cũng chẳng la đâu !

Trí rít qua kẽ răng :

- À, ngon nhỉ ? Thế lỡ tội mình kiếm ra được báu vật bí mật đó, rồi hai tay Kha Bử, Du Đả biết được thì tính sao đây ? Không được ! Nguy hiểm lắm ! Phải lái nó đi tới một chỗ nào vắng vẻ không ai biết rồi mới lục lọi bới tìm một cách kín đáo được chứ !

Bốn người chúng tôi cứ lúng túng mãi, rút cuộc giáo sư Bích Tâm ở trong nhà bước ra bảo hai anh em cùng lên xe của ông ra về.

Cả sáng hôm sau nữa, phải xách giỏ theo má đi chợ, tôi chẳng còn phút nào rảnh để tới nhà Trí nữa. Mãi tới hồi 11 giờ, gần buổi trưa, má tôi mới chạy ra vườn, bên luống rau cải hoa vàng, tôi đang cắm cúi xới cỏ vun gốc:

- Chiêm ! Cậu Hải Minh gọi điện thoại cho con kìa ! Vào đi, mau !

Toàn thân tôi bất giác run lên nhè nhẹ. Hải Minh ? Cậu Hải Minh yêu quý của tôi ? Cậu từ Ca-sa-bỉ-ba quốc gọi điện thoại về ? Chắc phải có việc gì quan trọng lắm ! Nếu không... tôi lật đặt liệng cuộc tắt tả chạy vào. Má tôi đang cầm ống điện thoại :

- Cậu Hải Minh ! Đây, cháu Chiêm đây này cậu ! Để tôi đưa máy cho cháu nói chuyện với cậu nghe !

- Hả ! Chiêm hả ! Cậu Hải Minh của cháu đây ! Mạnh khỏe chứ Chiêm ?

Tiếng nói nói trầm ấm của cậu tôi vang vang trong ống nói rõ ràng khiến tôi tưởng chừng như đang đứng tại phòng ba tôi kể bên đó.

- Cậu ơi ! Hiện giờ cậu đang ở đâu thế, hả cậu ? Từ Ca-sa-bỉ-ba cậu gọi về đây hả ?

Một tràng cười ròn rã tiếp theo liền câu tôi hỏi :

- Không, không đâu cháu Chiêm ! Hiện thời cậu đang ở... Việt Nam, nước Việt Nam yêu quý của cậu cháu mình đây, Chiêm à ! Ở ngay phi trường Tân Sơn Nhất đây này. Cậu được lệnh sang đây nhận một chiếc phi cơ mới toanh, đẹp ghê hồn, Chiêm à ! Cậu chỉ muốn Chiêm, Trí lên được đây để ngắm chiếc phi cơ lộng lẫy đó một chút.

- Trời ơi ! Vậy thì thú quá, cậu ơi !

- Thế thì được ! Cậu đã nói với má cháu rồi ! Hai anh em đi taxi lên phi trường ngay, gặp cậu. Rồi cậu sẽ mượn xe ở đây đích thân lái đưa hai anh em về. Cậu được phép ở lại đây 3 ngày để nhờ mấy ông kỹ sư kiểm soát lại thật kỹ mọi cái trong chiếc phi cơ đã. Khi tới đây, hai anh em nhớ tìm gặp cậu tại « hangar » số 10. Nhớ nghe ! Cậu chờ ở đó ! Cúp nghe !

Tôi sướng quá run tay, mãi mới gác được ống nghe lên máy. Vừa xong đã nghe tiếng má tôi :

- Đây ! Má đã sửa soạn cho hai anh em hai ổ bánh mì thịt đây. Đi thay quần áo đi ! Xong gọi cho thằng Trí hỏi nó có muốn đi chơi với con lên gặp cậu và xem chiếc phi cơ mới không nhé !

Khi nhận được một tin giật gân như thế, tôi thấy rõ ràng là Trí đã cố gắng rất nhiều để cố nén niềm vui

sướng bông bột trong lòng không để phát lộ ra ngoài. Nhưng tôi dư biết là được gặp mặt cậu Hải Minh, nhất là được coi tận mắt, mó tận tay chiếc phi cơ vĩ đại, lộng lẫy và tối tân do cậu sử dụng, Trí chắc hẳn cũng thích thú chẳng kém gì tôi.

Không may cho hai anh em, bữa đó nhằm đúng ngày công nhân hãng Shell đình công, xe taxi vắng bóng rất nhiều, ngay cả xích lô máy cũng chẳng thấy một cái. Từ khu Ba Chuông lên Phi Trường Tân Sơn Nhất không xa gì cho lắm, có thể đạp xe đạp lên được, nhưng lên đến nơi rồi biết quăng hai con ngựa sắt ấy vào đâu cho được.

Đứng chờ taxi có tới nửa tiếng đồng hồ mà tôi tưởng như kéo dài đến nửa ngày. Mãi gần xế chiều, hai anh em mới lên tới cổng phi trường.

Nhân viên an ninh kiểm soát thẻ học sinh của chúng tôi rất kỹ. Cũng may mà cậu Hải Minh đã có lời dặn dò họ trước nên các nhân viên gác cổng để hai anh em qua không một chút khó khăn. Chưa hết : hai anh em còn đang ngơ ngác ngó vào phi trường rộng mênh mông chưa biết nên đi đứng ra sao thì đã thấy một chiếc xe Jeep đậu xịch ngay bên cạnh. Hai nhân viên an ninh mặc sắc phục tươi cười hỏi chúng tôi có phải là cháu ông Hải Minh. Chưa đầy năm phút sau, hai anh em đã đặt chân trước hangar số 10.

Nhà gì mà rộng lớn như bãi đá banh sân vận động Cộng Hòa, mái lợp toàn một loại tôn trong để lọt ánh sáng như ở ngoài trời, sàn láng xi-măng nhẵn nhụi. Có tới gần mười chiếc xe cần trục di chuyển những cầu thang cao ngất ngều, trông hoa cả mắt. Bất giác tôi xán tới đứng gần bên Trí :

- Nhà gì mà rộng mênh mông trông... khiếp quá !

Trí im lặng. Ngó mặt anh tôi nhận ra tia mắt anh cũng có vẻ lạc lõng ngơ ngác chẳng thua gì tôi.

Bên ngoài, bóng hoàng hôn đã bắt đầu dày đặc, nắng chiếu rọi qua mái tôn trong chỉ còn chiếu sáng lơ mờ. Trong hangar vắng lặng một cách khác thường. Quả là một điều khó hiểu. Khi chiếc xe Jeep đưa Trí và tôi tới đây, đi ngang mấy gian khác, toán nhân viên đang thay phiên làm ồn ào náo nhiệt lắm kia mà. Sao riêng hangar số 10 lại thế này ? Và cậu Hải Minh của tôi đâu chẳng thấy ?

Trí khẽ rí tai tôi :

- Thầy kệ ! Tụi mình cứ thử tìm chiếc phi cơ mới của cậu xem ?

Hai anh em theo nhau tiến vào giữa gian hangar, len lỏi qua những chiếc phi cơ to lớn kèn càng đứng im sừng sững trong bầu không khí im lặng và bí mật.

Đột nhiên Trí nắm chặt cánh tay tôi. Tiếng anh nói phào phào bên tai :

- Kìa ! Phi cơ của cậu Hải Minh kia kìa !

Theo ngón tay anh chỉ, quả nhiên tôi nhìn thấy chiếc phi cơ mới toanh sơn màu Ca-sa quốc, nghĩa là màu xanh lá cây thật nhiều xen lẫn một vài sọc màu đỏ sậm. Có tới năm cái thang bằng nhôm sáng loáng thả từ mấy ô cửa dọc theo thân máy bay xuống tới mặt đất, nơi cửa phía đuôi, một xe cần trục sơn màu vàng túc trực sẵn sàng.

Hai anh em nhẹ tiến lại gần. Tôi đặt chân lên bậc một cái cầu thang nhôm và không hiểu tại sao, có một cái gì thúc đẩy, khiến tôi ngừng phất đầu lên.

Thời gian ánh chớp, tôi đưa nhanh tay đẩy Trí lùi lại. Rồi hai anh em ngồi thụp xuống sau chân cầu thang, nấp dưới bụng phi cơ. Tôi nói không ra tiếng, Trí hỏi dồn dập :

- CT3 ! Cái gì vậy ?

- Tôi vừa thấy cái gì động đậy sau ô cửa trên phi cơ đó Trí ! Rõ ràng cái màn gió vén chéch lên, khi chợt thấy tôi ngó lên liền buông lẹ xuống mà.

Trí và tôi thu người ngồi im một lúc lâu, tâm tư khắc

khoải, hồi hộp vô cùng. Mà quái thật ! Sao chẳng thấy cậu Hải Minh của tôi đâu cả ? Một lúc lâu sau, hai đứa từ từ ngẩng đầu lên nghênh mãi cổ cho tầm mắt khỏi vướng khuất bụng phi cơ. Có ánh sáng lơ mờ ở phía trong hắt ra. Đột nhiên, bốn mắt chúng tôi thấy rõ một bàn tay giơ lên vén nhẹ nhẹ tấm màn gió tại một ô cửa tròn. Rồi một khuôn mặt hiện ra sau khuôn kính. Không phải cậu Hải Minh. Người này đội một cái mũ nỉ, hình nón không chóp, bằng nỉ đen. Loại mũ giống kiểu mũ của mấy chú chà và thường đội mà chúng tôi thường gọi giỡn là « đầu cà mèn »

Chưa hết ! Trên mép ông lại còn có một bộ râu vĩnh rất đẹp, đen nhánh.

Tôi lẩm bầm :

- A, a ! ... Tay kia đang theo dõi chúng mình và hình như có vẻ lẩn lút sợ chúng mình rình mò hắt thì phải. Tính sao bây giờ, Trí ?

« Sếp » tôi không trả lời. Anh chỉ đưa mắt đăm đăm nhìn ông « cà mèn »

Bất giác tôi ngồi nhích ra xa anh một chút, giọng lo ngại rõ rệt :

- Hay tụi mình đi ra ngoài kia chờ cậu Hải Minh đi.

Trí đưa nhanh tay giữ tôi lại :

- Đề coi tên này định làm cái gì đã !

Nghe dứt lời tôi cảm thấy như có luồng điện chạy dọc theo sống lưng khiến tôi rùng mình. « Sếp » thản nhiên :

- Bây giờ tụi mình lui nhanh xuống phía đuôi phi cơ, - anh giơ tay chỉ chiếc thang nhôm sáng loáng, - leo cái thang đó lên tới nóc phi cơ. Như vậy, ghé tai xuống gần máy ô cửa sổ tròn may ra nghe được tiếng động bên trong đó.

- Uả ! Nhưng để làm gì chứ ? Biết đâu cái tay « cà mèn » kia lại chẳng có quyền được ở trong đó ?

- Ai chả biết thế ! Nhưng lỡ là một tay do thám Ả Rập có nhiệm vụ len vào... phá hoại thì sao ?

Rồi không đợi tôi trả lời, Trí đã rảo bước chạy nhanh lại phía cái thang. Bí quá, không biết làm cách nào, ngồi lại một mình tại chỗ nắp thì ghê quá, tôi chỉ còn nước bước lẹ theo « sếp ».

Trí đã leo lên bậc thứ hai. Tôi vừa bám vào leo theo, cái thang đã đu đưa khiến tôi có cảm giác như vừa bị ai bóp mạnh vào bao tử một cái. Trèo lên được phía trên ô cửa ra vào ở hông máy bay, Trí bỗng dừng lại và tôi cũng làm theo anh. Cả hai cùng vênh tai nghe ngóng.

Mới đầu không nghe được một tiếng gì. Chưa đầy hai phút sau đã nghe tiếng người nói chuyện mỗi lúc một rõ thêm, theo với bước chân tiến đến gần. Bốn tia mắt liếc nhanh qua ô cửa : hai người đàn ông vừa đặt bước trong lòng phi cơ vừa nói chuyện, bốn cánh tay vung vẩy nhịp nhịp cho những lời đối thoại; Trí và tôi ngây ra như tượng gỗ chẳng hiểu họ nói chuyện gì. Khổ ghê: họ nói toàn tiếng... Ả Rập.

Một trong hai người, đứng tay đội « cà mèn » bước xuống thang, ra khỏi máy bay. Hắn ta đứng ngay dưới chân chúng tôi, trên mặt đất, quay mặt lại « a rí, a rả, a rẻ » một hồi với tên còn lại trên máy bay.

Tôi cố nhin không dám thở mạnh. Nguy quá ! Tay « cà mèn » này mà bất chợt ngẩng đầu lên, thì chúng tôi nguy mất.

Ô kìa ! Hắn ta ngẩng đầu lên thật kìa. Lập tức, lại một tràng « súng liên thanh » a rả, a rả. Không hiểu hắn nói gì, nhưng nhìn nét mặt tôi biết ngay là hắn đang nổi giận ghê gớm. Cánh tay dài ngoẵng của ông « cà mèn » chỉ thẳng lên chỗ tôi và Trí rồi thét lên, ý chừng gọi tên ở trong phi cơ.

Trí và tôi bò nhanh lên đỉnh nóc máy bay rồi cứ thế tung chân chạy thật lẹ về phía đuôi. Bên dưới, tiếng la hét thất thanh vang lên lồng lộng. Tôi biết ngay rằng

cả hai tay Ả Rập đều đã xuống tới đất và đang chạy lại phía đuôi để đón bắt chúng tôi.

Hai đứa nắm được đầu thang cùng một lúc, liền đánh đu tụt xuống. Chân vừa chạm đất là đã cắm cổ lao vun vút về phía cửa hangar. Sát sau lưng tôi, Trí chạy, nện gót chân thành thịch. Ngoài ra không nghe tiếng chân nào khác. Hú vía ! Hai anh em chạy nước rút, đã bút xa được ông « cà mèn » và tên đồng bọn. Hứng chí, tôi tăng thêm tốc độ. Đột nhiên... « huych », chân vướng phải dây giày tuột ra từ lúc nào, tôi ngã sòng soài trên mặt xi-măng. Qua giây phút điếng người, vừa hấp háy mở được đôi mắt, tôi nhận ra ngay là trán tôi đang dán sát vào mũi một đôi giày đánh « si-ra » bóng loáng. Đôi giày của người lớn !

Một ý nghĩ ghê rợn loé nhanh trong trí óc :

- Lần này thì hết chạy rồi !... Trước khi tôi thu được đủ can đảm ngẩng đầu lên để xem người mang đôi giày này là ai, đã nghe một giọng nói vui vui xen lẫn vẻ riếu cợt :

- Điệp viên Trần Đình Chiêm đây chắc !

Tôi đã nhận ra giọng nói của ai rồi. Thì ra, tôi đang nằm sòng soài ngay dưới chân cậu Hải Minh.

CHƯƠNG XIV

CẬU HẢI MINH

Cậu Hải Minh đã đỡ tôi đứng dậy. Tuy bị cái ngã như trời giáng khá đau, tôi vẫn còn đủ sức đưa mắt nhìn quanh và quay ngoắt mặt đi khi chợt trông thấy vẻ mặt hầm hầm của ông đội mũ « cà mèn ». Cậu Hải Minh cất tiếng hỏi, giọng lo lắng :

- Cháu thấy sao hả Chiêm ? Ngã có đau không ?

Tôi lắc đầu thay câu trả lời, một tay đưa lên che mắt như muốn xua đuổi một đám sương mù đang lung linh nhảy múa trước mặt.

Cậu lại càng ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Ủa ! Mà thế này là sao chứ ?

Tôi chưa kịp trả lời, ông « cà mèn » đã tuôn ra một tràng « a rả a rả », giờ tay chỉ thẳng vào mặt tôi và chỉ luôn cả Trí đang từ từ tiến đến.

Đợi cho ông Á Rập nói xong, cậu tôi mới gật gật cái đầu :

- À, vậy tôi hiểu rồi !

Rồi cậu quay nhìn ông « cà mèn » mà « a rả rả, a rả

ri» một thôi một hồi. Người Ả Rập này có vẻ hiểu ra, gật đầu lia lịa. Khi cậu tôi nói xong, ông ta vui hẳn nét mặt, cúi xuống thật thấp, đặt lòng bàn tay phải lên trán: ông « cà mèn » kính cẩn chào cậu tôi trước khi bỏ đi.

Sau khi nghiêm nét mặt chào đáp lễ, cậu tôi quay lại :

- Rồi, bây giờ cậu đưa hai anh em về khu Ba Chuông nghe !

Khi cả ba cậu cháu đã an vị trong chiếc xe hơi mượn của một người bạn, cậu tôi liền nói :

- Cũng may mà cậu về kịp lúc đấy. Cậu quên không dặn hai anh em là không được tự tiện vào trong hangar nếu không có phép. Tay Ả Rập hồi nãy có thể bắt giữ hai anh em giao cho Cảnh sát đấy. Thật là may. Không thì cậu lại phải chạy để xin bảo lãnh lòng vòng mất công ghê lắm nghe !

Tôi liếc nhanh mắt nhìn Trí và tự nhủ : hai đứa đại đột quá chừng. Tự nhiên lại lò mò vào tận chỗ để máy bay... giờ trò trinh sát, thám tử ra, mà thử hỏi chúng tôi có quyền hành gì mà làm thế chứ ?

Trí trái lại, vẫn có vẻ tỉnh táo như không. Vừa ngồi yên chỗ, anh đã nhìn cậu tôi hỏi ngay :

- Cái ông đội mũ « cà mèn » đó tên là gì vậy, thưa ông

Hải Minh ?

Cậu tôi cười vui :

- Ấy, ấy ! Nhà thám tử trứ danh « Tài trí » làm chi mà khách sáo dữ vậy ? Trí cứ gọi cậu là cậu Hải Minh như em Chiêm đó có phải thân mật hơn không ?

Trí cũng cười sung sướng :

- Dạ, vâng ! Nếu cậu cho phép !

- À, cái ông « cà mèn » đó tên Pha-Ra-Ma-lả. Ông ta là Tổng Quản Đốc tài chánh của triều đình Ca-sa-quốc đấy. Ông ta cùng với cậu qua Việt Nam để thanh toán món tiền không lồ... mua máy bay đấy.

Sau một giây ngập ngừng :

- Theo ý cậu... ông Ma Lả này cũng được lắm.

Đột nhiên cậu tôi xoay qua câu chuyện máy bay :

- À, té ra hai anh em chưa kịp lên phi cơ để coi hả? Thôi được, để cậu liệu thu xếp lúc nào tiện đã. Trời ! Bên trong đẹp và tiện nghi hết chỗ nói, Chiêm Trí à. Tân vương Rả Bậy đã cho thỉnh một chuyên viên người Nữ-Uớc qua tận đây để đích thân điều khiển việc thiết trí trang hoàng. Bước vào phi cơ, người ta có cảm tưởng như đang ở trong một căn nhà sang trọng : nào phòng

ngủ, phòng ăn, những bức danh hoạ, thảm thêu. Tóm lại, có thể gọi được là một cái lầu đài bay đây.

Đột nhiên tôi thấy kiến bò bụng, buột miệng :

- Thế... thế có nhà bếp nấu ăn không cậu ?

Cậu Hải Minh mỉm cười, biết ngay là tôi đã đói lắm rồi liền cho xe ngừng trước một quán ăn.

Ba đĩa bánh mì bít-tết thơm phức được bung lên. Cậu tôi xoa tay thích thú :

- Úi chà ! Bít-tết bò ngon tuyệt ! Ở Ca-sa-bỉ-ba thì làm gì có của quý này. Chỉ thịt cừu là sẵn. Ăn thịt cừu riết rồi cậu dám suốt ngày sẽ chỉ kêu « be he, be he » cho coi... Rồi, nào ăn đi, hai anh em ! Vừa ăn vừa kể lại cậu nghe xem ở nhà đã xảy ra những chuyện gì nào.

Tôi vắt thêm chanh vào miếng bít-tết vàng ngậy :

- Cậu ơi ! Hai tên Kha Bỉ và Du Đa đã qua đây rồi đó cậu !

- Ủ, cậu biết rồi ! Thế tại chúng làm cái gì ở đây thế ?

Trí và tôi tranh nhau kể lại cho cậu Hải Minh nghe âm mưu quái quỷ hai tay Á Rập đã thi hành để làm cho bác Phối bị mất bằng lái xe.

145 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Á, à ! Thế hai anh em phải làm thế nào gỡ được tôi cho bác ấy chứ ?

Trí thản nhiên nói tỉnh như không :

- Có chứ, cậu ! Cái đó dễ quá mà !

Tôi trợn mắt nhìn anh, ngạc nhiên quá sức : việc gỡ tội cho bác tài Phối ngó bộ rắc rối khó khăn vậy mà anh dám ngang nhiên nói là dễ quá ! Và tôi cất tiếng nói, giọng chua như chanh, hỏi móc :

- Ồ, dễ thế kia đây ! Mà anh đã gỡ tội cho bác Phối hồi nào, sao chẳng nói cho tôi biết gì hết thế ?

Trí nhìn tôi trả lời thật chậm, như đếm từng tiếng một:

- Mình tưởng Chiêm biết rồi chứ ! Vì chính... Chiêm đã mình oan cho bác tài xế hiền lành đó mà !

Tôi ngây người định bắt Trí giải thích rõ thì đã có tiếng hỏi của cậu Hải Minh :

- Làm cho bác tài Phối bị tịch thu bằng lái xe ! Để chi vậy ?

Trí :

- Để tên Kha Bì nhảy vào làm tranh chỗ của bác, lái

xe cho bà Huỳnh Lan Anh. Như vậy hẳn sẽ tiện dịp theo dõi liên liên Thái Tử Hà Lam và bói tìm lục lợi trong chiếc xe Rolls Royce lúc nào cũng được.

Cậu tôi nhướn cao đôi chân mày :

- Bói tìm lục lợi trong chiếc Rolls Royce ? Mà để làm gì vậy ?

Trí :

- Chắc cậu đã biết chuyện chiếc ly báu bằng bạch kim đựng nước Đồng Sinh trong ngày lễ đăng quang tại Casa quốc chứ ! Đó, cậu à ! Cháu nghi là cái ly báu đó hiện giấu kỹ trong chiếc xe Rolls của bà Lan Anh !

Cậu Hải Minh tròng mắt ngạc nhiên :

- Nói lạ ! Chiếc ly báu sao lại có thể lọt ra khỏi Casa-bỉ-ba quốc được ?

Trí và tôi liền kể đầu đuôi câu chuyện tráo đổi đôi bình bông và việc tôi bắt gặp hai tên Kha Bỉ, Du Đả lục lợi bói tìm bên trong chiếc xe hơi quý của bà Lan Anh bằng một hộp điện tử hiệu Geiger.

Cậu tôi chột reo khê :

- Ấy, ấy ! nếu thế thì hai cháu đã bắt dính một vụ quan trọng tày trời rồi đây...À, cái này khiến cậu nhớ lại

được một điều... Im, im, coi nào...

Cậu tôi thốt nhiên im bật, vàng trán rộng cau cau, cặp lông mày nhíu hẳn lại. Trí và tôi, miệng há hốc, ngó chăm chăm vào đôi môi của cậu.

- Ủ, đúng rồi ! Cách đây khoảng hơn tuần lễ, chín, mười ngày gì đó, cậu có nói với một ông bạn làm quan trong triều về chuyện ngày lễ đăng quang sắp tới. Ông ta liền cho biết là Rả Bậy đã thuê thợ kim hoàn làm một chiếc ly bằng bạc quý. Vị quan thấy vậy lấy làm lạ lắm không hiểu tên bạo chúa này thuê để dùng vào việc gì. Lúc đó thì cậu cũng chỉ cho rằng tên Rả Bậy ham thích đồ đẹp quý. Nhưng giờ đây hai anh em cho cậu biết hai tên tay sai kia đã lục lợi bới tìm rồi đánh tráo đôi bình bông trong chiếc xe Rolls Royce thì...

Trí ngồi im lặng. Tia mắt anh đăm đăm nhìn vào đĩa bít-tết mới ăn hết nửa. Tôi biết tính anh. Lúc đó là lúc anh đang mãi suy nghĩ điều gì lung lắm. Đột nhiên anh « à » lên một tiếng thật to làm tôi giật nảy người suýt buông rơi cả muỗng, nĩa :

- Đúng rồi ! Chắc chắn là chiếc ly báu của hoàng cung Ca-sa quốc đã vượt khỏi tay bạo chúa Rả Bậy rồi ! Và khi hắn phát giác ra việc mất ly đó, liền cấp tốc phái hai tên Kha Bỉ, Du Đa đi tuy lùng cho ra. Và nếu tụi tay sai này tìm không được, Rả Bậy sẽ lấy cái ly bạc y thuê

làm sẵn... để thế vào. Đúng rồi ! Không có chiếc ly làm mạo đó, lễ đăng quang của y sẽ không có giá trị gì hết...

Cậu Hải Minh vội ngắt lời Trí :

- Khoan chút đã ! Trí ! Nhưng cậu thắc mắc không hiểu tại sao chiếc ly báu lại lọt ra khỏi vương quốc Ca-sa-bi-ba được chứ ? Ngay sau giây phút vua Hà Kim băng hà, tên Rả Bậy và bè lũ đã tức khắc thâm tóm đủ mọi thứ trong cung điện kia mà ? Một chiếc kim gút cũng đừng hòng được bỏ sót, huống hồ...

Trí nhìn cậu Hải Minh thẳng vào mắt :

- Thế chiếc xe Rolls Royce ? Chiếc xe to lớn lộng lẫy đó cũng đã ra khỏi Ca-sa quốc được đó cậu ?

- Hà ? À chiếc xe Rolls Royce thì lại khác. Nó đã được gửi qua Anh Quốc có tới nửa tháng trước ngày vua Hà Kim chết kia mà. Gần một chục chuyên viên người Anh đã được triệu sang Ca-sa quốc để sửa đổi một vài chỗ trong chiếc xe. Nhưng theo cậu biết thì khi sang đến nơi, toán kỹ sư xe hơi đó đã tuyên bố là bắt buộc phải gửi toàn bộ chiếc Rolls Royce sang xưởng máy bên Anh đăng kiểm điểm, thực nghiệm lại một vài chỗ cần thiết mới được.

Trí nở một nụ cười đắc thắng. Nụ cười thật rộng làm cho viên môi tươi của anh căng ra, nhếch lên, trông rất

«áo đẽ». Tiếng nói của anh nghe như tiếng loa thắng trận :

- Vậy thì đúng quá rồi ! Cậu chưa thấy gì sao, cậu ? Cậu có nhớ trong bức thư viết cho Chiêm, cậu đã có nói rằng cái chết của vua Hà Kim có nhiều điểm khả nghi lắm mà !

- Đúng như thế đó, Trí ! Đa số người ở Ca-sa quốc nói quyết là Rả Bậy đã sai người ám sát đức vua Hà Kim.

- Như vậy thì đức vua Hà Kim, khi biết được âm mưu của tụi phản loạn tất cũng đã thế thủ đề phòng mọi điều bất trắc để đảm bảo cho việc kế vị của con mình là Thái Tử Hà Lam chứ ?

- Đúng vậy ! Vua Hà Kim yêu quý người con trai duy nhất là Hà Lam không để đâu cho hết.

Trí nói tiếp :

- Vậy thì giả thuyết của cháu là thế này : đức vua Hà Kim hiền đức mà lại khôn ngoan, đã gửi sang Anh quốc một lá thư yêu cầu chuyên viên giỏi sang sửa đổi một vài chỗ trong chiếc xe quý. Trong thâm tâm nhà Vua chỉ muốn tuần đi chiếc ly báu, chìa khóa của ngai vàng. Để tránh tai mắt dòm ngó của do thám phe Rả Bậy, vua Hà Kim còn đợi gì mà chẳng giấu kín nó vào phía trong chiếc Rolls Royce. Để rồi sau này sẽ ngầm báo cho con

trai chỗ giấu đó đặt Hà Lam nắm được trong tay tín vật vô song mà bước lên ngai vàng kế vị vua cha.

Cậu Hải Minh :

- Chỉ tiếc rằng đức vua Hà Kim đã băng hà trước khi báo được cái tin quan trọng đó cho con biết. Thiệt may mà Trí lại... Này Trí ! Cậu tin là cháu nói đúng. Cái ly báu đó nhất định phải ở nội trong chiếc xe Rolls Royce của bà Lan Anh.

- Bởi thế nên chúng cháu mới cần phải tính đến chuyện đem chiếc xe đó ra một chỗ nào đó để lục soát kỹ càng. Hôm trước cứ lúng túng mãi vì không ai có bằng lái xe. Bây giờ thì dễ rồi vì đã có cậu. Hai tên Kha Bĩ và Du Đả cứ lần quần gài đây thành thử chúng cháu phải quyết định đem chiếc xe đi tới chỗ khuất mới được. Cậu giúp chúng cháu một tay nghe cậu Hải Minh !

Cậu tôi vui vẻ :

- Sẵn sàng ! Cậu sẵn sàng tiếp ứng hai anh em một tay. Thôi giờ đây, hãy lo về nhà cái đã.

Chờ cậu trả tiền xong, hai đứa tôi theo ra xe. Trí xin cậu lái xe lên thăm thú hẻm đá Núi Voi một chút rồi về.

151 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Ba cậu cháu từ hầm đá ra về. Xe vừa ra khỏi con đường đất đỏ, sắp sửa lên đường cái, bỗng bóng một chiếc xe hơi vĩ đại sáng loáng lao nhanh như tên bắn, vút qua. Chiếc xe ào qua mặt ba cậu cháu rất nhanh nhưng cũng đã đủ khiến tôi há hốc miệng kêu không ra tiếng :

- Trời ! Con ma ánh bạc !

Quả thật ! Đúng là chiếc xe Rolls Royce của bà Huỳnh Lan Anh !

CHƯƠNG XV

DÃ TRÀNG XE CÁT

Cậu Hải Minh và Trí tuy không nói ra nhưng tôi đoán biết là hai người cũng sững sốt chẳng kém gì tôi. Cả ba cậu cháu chắc đều đang điên đầu vì câu hỏi thâm :

- Tại sao chiếc Rolls Royce lại từ phía phi trường Tân Sơn Nhất chạy về, và tại kia lái nó lên đó làm gì vậy ?

Câu trả lời thâm lại có tính chất ghệt thờ hơn :

- Có lẽ hai tên Ả Rập này đã tìm ra chiếc ly báu bạch kim và vừa mới phóng lên phi trường giao cho Pha-ra-ma-là.

Một lúc sau cậu Hải Minh mới khe khẽ lắc đầu, chép miệng :

- Thế này thì gớm thật ! Cậu cứ định ninh là ông Ma Lả này vẫn trung thành với đức vua Hà Kim như xưa chứ, hừ !

Tiếng Trí :

- Thế còn tên kia ? Tên Ả Rập cũng cùng ở trong phi cơ với Ma Lả đó cậu ? Cậu biết hần không ?

- Biết, nhưng không quen ! Tên hắc là Ba-i-rả hay Ba-i-rỉ gì đó. Bạo chúa Rả Bậy phái y qua đây có lẽ để theo dõi Ma Lả đây. Tên gian hùng Rả Bậy vẫn có cái lối sai người nọ do thám người kia như vậy. Và cậu cho rằng Ma Lả dò xét cậu, mà y thì bị Ba-i-Rả theo dõi, đồng thời cả hai lại cùng kiểm soát Kha Bỉ và Du Đả.

Trí quyết định :

- Mình phải lục soát cái xe Rolls ngay sáng mai nghe cậu. Phải ngoại giao làm sao để mượn được chìa khóa xe của Kha Bỉ, bác Phối sẽ cho cậu cháu mình biết là bộ phận trong xe thiếu đủ thế nào.

Còn ngay buổi chiều hôm đó, chúng tôi không thể làm được cái gì hơn. Vì, đến khu Ba Chuông thì đã 11 giờ, gần nửa đêm rồi. Ba má tôi và chị An đang nóng lòng chờ đợi cậu Hải Minh. Vừa thấy bóng tôi, ba đã ra lệnh phải lên giường đi ngủ.

Sáng hôm sau mãi tới 10 giờ 30, cậu mới mò xuống ăn điểm tâm. Tôi biết cậu Hải Minh chỉ thích ngủ trưa dậy trễ vào những ngày được nghỉ. Ngồi vào bàn ăn, má tôi cứ sẵn đón chiều chuộng cậu em trai quý mãi, hỏi han đủ thứ chuyện, thành thử thật lâu sau cậu mới có thì giờ để ý đến tôi.

- Thế nào Chiêm ? Chương trình hôm nay có những mục gì đây hả cháu ?

- Chiếc xe Rolls, cậu quên rồi sao ? Hôm nay là phải lục xét bằng được đó cậu.

Cậu tôi vươn vai cười ngoác miệng, đứng lên :

- Rồi, cậu sẵn sàng ! Gọi điện thoại cho Giám Đốc CT2 đi, bảo « ông ấy » là mười phút nữa cậu cháu mình qua đó rước đó.

Vừa quay số đã nghe tiếng Trí vang vang ở đầu dây. Tôi bật phì cười khi nghĩ rằng chắc anh đã ngồi rình chuông điện thoại từ lâu lắm... trong khi cậu Hải Minh và tôi vẫn còn ườn cây thịt trên nệm êm mà đánh một giấc thẳng cánh.

- Rồi, rồi ! CT3 ! Tôi đã xếp đặt một chương trình đâu ra đấy rồi để nâng chiếc xe Rolls chạy vào núi Voi.

Bất giác tôi rùng mình khi nghe thấy Trí thông báo là chương trình, kế hoạch, hành động đã thảo xong. Lý do: trong bất cứ hoạt động nào của hãng để đối phó với tội gian phi, bao giờ tôi cũng bị « sếp » giao cho công tác khó khăn nguy hiểm nhất. Y như rằng : lần này tôi phải đóng vai trò chim mồi. Nghĩa là tôi có nhiệm vụ nhử tội « cướp » theo đúng kế hoạch điệu hổ ly sơn.

Trí mượn của bà Bích Tâm, má anh, một chiếc bình bông bằng đồng xinh xinh, bên ngoài bọc một lần giấy bạc lấy ở bịch thuốc lá thơm ra. Nếu gặp tên Kha-Bỉ quanh quần gần nhà xe, tôi phải để lộ, nửa kín nửa hở, chiếc bình gói giấy bạc ra cho y nhìn thấy. Rồi tôi sẽ rí tai, hay giả vờ rí vào tai cậu Hải Minh cái gì đó, đoạn vùng chạy thật nhanh vào bãi rừng cây phía sau biệt thự Lan Anh.

Trí tin chắc là tên Ả Rập Kha Bỉ, khi chợt thấy tôi thủ cái bình giả bọc giấy bạc, mắt lăm lét như thằng ăn trộm, thế nào cũng đuổi theo lập tức. Trong khi đó, cậu Hải Minh, bác Phôi và CT1 cứ nằng chiếc xe Rolls Royce, chạy thẳng tới Núi Voi.

Trong một thoáng, ba cậu cháu đã tới gần khu biệt thự bà Lan Anh. Trí nói khẽ vào tai tôi :

- Chiêm nhử tên Kha Bỉ vào thật sâu trong rừng cây cho nó lạc lối một phen, rồi liệu tìm đường tắt mà tới địa điểm tập trung nghe.

- Địa điểm tập trung ? Mà ở đâu chứ ?

- Thì Núi Voi, trong hầm đá bữa trước chứ còn gì nữa! Mình phải đánh cái đòn bạo như vậy mới được. Tụi « a rả rả » không bao giờ ngờ rằng chúng mình lại dám mò tới cái địa điểm bí mật mà tụi nó rất quen thuộc ấy đâu.

Mọi việc diễn tiến gần như đúng với sự tiên liệu của CT1.

Khi xấp gần tới nhà để xe trong biệt thự Huỳnh Lan Anh, tôi thò tay vào trong áo sơ-mi lôi chiếc bình hoa giả ra rồi lại nhét lẹ vào; miệng ghé vào tai cậu Hải Minh nói khẽ một câu vớ vẩn gì đó. Cậu Hải Minh cũng giả vờ chăm chú lắng nghe, đầu gật gật liên hồi. Liếc nhanh mắt, tôi thấy rõ ràng tên Kha Bử đang chăm chú ngó theo. Tia nhìn sắc nhọn của y chắc hẳn cũng đã nhìn thấy chiếc bình quý báu tôi đang thủ trong người. Nhưng y lại quay đi, cúi xuống sờ nắn một chiếc bánh xe hơi.

Cậu Hải Minh và Trí đặt những bước chân đỉnh đạc tiến vào bên trong toà nhà vĩ đại, tìm bác Phôi. Tôi đứng lại ngay giữa sân trước cửa nhà xe trong khi Kha Bử tiếp tục kiểm soát mấy chiếc bánh xe, không thèm để ý hay làm ra bộ không thèm để ý gì đến tôi hết...

Có gần tới ba phút rồi, bực mình quá, liền cúi lượm mấy viên đá cuội và giang thẳng cánh, tôi liệng vun vút vào trong nhà để xe. Kha Bử vẫn chẳng để ý gì hết. Lượm một hòn cuội khá khá, lần này tôi nhắm đúng cái bóng cúi lom khom đang lay lay nắn nắn chiếc bánh cao su căng phòng kia, nghiêng răng thấy thật mạnh. Viên «đạn» bay vút đi đập trúng cái lưng «tôm hùm» của tay Ả Rập kêu bộp một tiếng. Y giật nảy người đứng phắt lên.

Chỉ chờ có thế, để rơi tuột chiếc bình giả, nhưng chưa chạm mặt sỏi tôi đã với tay chớp thật nhanh, đoạn co cẳng chạy nước rút nhằm cánh rừng cây trước mặt.

Vừa chạy vừa thở hồng hộc, thoáng cái đã được hơn 100 thước, tôi giảm bớt tốc độ rồi dừng lại nghe ngóng...

Một tiếng lắc rắc do cành cây khô bị xéo gãy trên mặt đất khiến tôi biết được ngay là « Tạc Dăng » đã theo sát con mồi.

Tôi gan lì chờ đợi cho kỳ tới khi thấy được bóng tên Ả Rập rồi mới tiếp tục đào tẩu, vừa chạy vừa khua động lá cành cho Kha Bĩ biết đường mà đuổi.

Tôi khoái trí thấy Kha Bĩ bị trúng kế điệu hổ ly sơn nhưng khi nhận ra y băng rừng tiến nhanh quá tôi lại cuống lên, gia tăng tốc độ, kéo bị y bắt dính thì nguy lắm. Phút chốc đã bỏ tay Ả Rập một quãng khá, tôi bình tĩnh đưa mắt tìm chỗ nấp. Kia rồi ! Một tàng cây cao lá rậm ở gần đó, bên tay phải, hiện ra. Tôi bấu vào một cành vừa tầm với, đánh đu bám vào thân cây, leo lên thoăn thoắt. Gần hai phút sau, tên Kha Bĩ mới mò tới nơi... ngay dưới gốc.

Y dừng chân, đưa mắt nhìn bốn bên, vênh tai nghe ngóng. Ngồi nín thở trên chạc ba, tôi run lên với ý nghĩ: « Y mà ngẩng đầu lên là... rồi ! » May sao, dòm ngó

nghe ngóng động tĩnh một hồi chẳng thấy gì, Kha Bì lắc đầu chán nản bỏ đi, trở lại đường về biệt thự. Tôi cẩn thận nán lại tới gần năm phút sau mới trèo xuống, lần đường đi tắt, trực chỉ hướng hầm đá Núi Voi.

Tới nơi, cuộc lục soát đang ở giây phút sôi động nhất. Cậu Hải Minh đứng chỉ huy toàn diện, Trí sờ nắn mọi nơi chỗ ngồi, bác Phối thì mở nắp phía trên khối động cơ xe.

Chiếc Rolls Royce đập sát bức thành đá phía đáy hầm và bác Phối giờ đây đang tháo bánh phía trước bên phải, sau khi đã « kích » bóng đầu xe lên.

Bắt gặp tia mắt dò hỏi của tôi, cậu Hải Minh lên tiếng:

- Gay lắm Chiêm à ! Không biết liệu có kết quả gì không đây ! Chiếc ly báu này hình giống một cái bình bông xinh xinh, nhỏ bé lắm, nhét vào đâu cũng lọt hết. Phải tìm thật kỹ, không được bỏ sót chỗ nào cả !

Một lúc sau, cả bốn chiếc bánh xe đã được tháo tung ra. Bác Phối chăm chú sẫm soi từng li từng tí. Không thấy gì khác lạ. Đến lượt chỗ ngồi bọc nệm đẹp, Trí và tôi luân phiên nhau sờ nắn từ phần mặt.

Rồi tới bộ máy, các ống kim khí, các bầu xăng, ống nhớt. Không thiếu một chỗ nào. Kết quả vẫn là con số không to tướng.

159 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Cậu Hải Minh nhìn Trí :

- Thế nào ? Bỏ cuộc chứ, Giám đốc hãng CT2 ?

« Sếp » tôi vẫn cứng đầu :

- Bỏ cuộc sao được, cậu ? Chiếc ly báu chỉ giấu nội trong chiếc xe này. Phải tìm cho bằng ra, cậu ạ !

- Biết thế rồi ! - giọng cậu Hải Minh đầy thiện ý khuyến khích các « kẻ săn vàng », - bọn mình tìm kỹ thế này mà còn không thấy thì hai tên « gà mờ » Kha Bỉ, Du Đả kia làm sao mà moi ra được ?

Rồi cậu quay lại phía bác Phôi đang trừng trừng dán tia mắt vào bộ máy xe hơi.

- Sao ? Có thấy cái gì lạ không, bác Phôi ?

Có lẽ tại nhìn đăm đăm lâu quá vào ổ máy, đầu óc suy nghĩ rất nhiều mà chẳng khám phá ra được cái gì khác lạ, bác tài lằm bằm như người loạn trí :

- Phải có cái gì chứ ! Chắc thế nào cũng phải có cái gì lạ trong này... Hừ !

Rồi đột nhiên, bác khoát hai bàn tay, dáng điệu của một người tìm mãi một cái gì mà không thấy, thất vọng vì sự bất lực của mình và bác gầm lên, đưa tay sập mạnh nắp thùng xe nghe « sầm » một tiếng :

- Thôi vút đi ! Vút hết đi ! Bực mình quá ! Rắc rối quá sức là rắc rối ! Bằng lái thì bị treo giò ! Thôi lấp tất cả vào đi ! Đem xe về mau ! Bà chủ cần tới rồi đó !

Thế là mọi người lại liú ríu lên xe. Tôi bước vào sau chót. Bất giác đưa tia mắt ngược nhìn cái mái đá thiên nhiên nhô ra như hàm răng khổng lồ của một con quái vật, đúng chỗ tôi « giồng cây chuối » ngược bữa trước. Chưa kịp rùng mình nhớ lại trò chơi nguy hiểm, tôi đã cứng lưỡi há hốc miệng suýt bật thét lên : đằng sau lùm cỏ cao xanh rậm, xuất hiện một... bộ mặt, hai con mắt ốc bươu, bộ râu vênh đen nhánh. Bộ mặt của Pha-ra-ma-Lả ! Chắc chắc là ông « cà mèn » này đã theo dõi công việc của bọn tôi từ đầu tới cuối, không sót một chi tiết.

Chờ cho xe ra khỏi hầm đá, tôi mới báo cho cậu Hải Minh biết là tay Ma Lả cũng lén lút lần mò tới tận địa điểm bí mật này. Hai mắt chăm chú ngó mặt đường, tay lái xe thoăn thoắt, cậu tôi rít qua kẻ răng :

- Hừ ! Nó theo dõi tụi mình đây ! Và nó đã biết được chúng ta đang lũng kiếm chiếc ly báu... Ừ, quái nhỉ ! Chẳng hiểu Ma Lả nhúng tay vào vụ này của bọn mình là có ý gì chứ ? Ông ta ở chức vụ cao cấp thật, cánh tay phải của nhà vua chứ ít sao, nhưng xét ra cũng khó lòng mà giúp tụi mình truy lùng ra cái món đồ quốc bảo đó được. Ôi chà ! Nếu có một phép nhiệm màu nào sai

khiến giúp chúng mình kiếm ra được thì thật là hay quá ! Cả một triều đình, cả một ngai vàng chí bảo, cả một giòng họ vua chúa cai trị muôn dân phú cường Ca-sa quốc chứ đâu phải chuyện tầm thường... Thành bại là do bọn mình cả. Hừ !

Khi cậu Hải Minh lái chiếc Rolls Royce về tới biệt thự thì Kha Bử đã chờ sẵn ở trước cửa nhà xe từ bao giờ. Y ném về phía bọn tôi một cái nhìn nháng lửa, nhưng chẳng người nào thêm đề ý. Ai nấy đều còn đang buồn nản về cái việc « dã tràng xe cát » vừa qua cộng thêm niềm thất vọng lo âu vì bị Pha-ra-ma-Lả theo dõi trình sát nữa.

Khi leo lên xe của cậu để về khu Ba Chuông, tôi nhận ra là trong tay vẫn giữ khư khư cái bình hoa bằng đồng của bà Bích Tâm, má Trí.

Chương trình hành động của « sếp » hay thật. Nhưng chẳng đi tới kết quả gì thắng lợi. Sau một tiếng thở dài, tôi liệng bình gói giấy bạc lên nệm ghế sau xe.

Cậu Hải Minh, ý chừng muốn phá tan bầu không khí im lặng nặng nề rất khó thở đang bao quanh ba cậu cháu, liền cất tiếng hỏi Trí :

- Thế nào ! Bây giờ cậu cháu ta biết xoay sở ra sao đây, Trí ?

- Tiếp tục tìm kiếm cho kỳ được, cậu ạ ! Hăng CT2 của chúng cháu không chịu bỏ cuộc giữa chừng bao giờ cả !

Nói thì dễ lắm. Nếu có quyền quyết định thì tôi cũng cho... rút lui. Nhưng Trí, tôi biết cái nết cứng đầu của anh lắm. Anh chỉ chịu xóa ván cờ khi bị một cái gì đó bắt buộc mà thôi. Và tôi biết rằng khi anh đã tuyên bố « tiếp tục » là tôi cũng lại theo anh mà tiếp tục, dù muốn dù không.

Nhưng có thể nào đi nữa thì sự việc cũng phải đi tới chỗ kết cục, một ngày nào đó. Và cái « ngày nào » ấy nhất định phải là ngày thứ Năm, gần quá rồi, và chỉ hôm sau, thứ sáu...đã là ngày lễ đăng quang của Tân vương Ca-sa-bi-ba.

Cậu Hải Minh dừng xe cho tụi tôi xuống trước cửa « Phòng thí Nghiệm » Cậu cần phải đi có một vài việc riêng khá cần kíp. Cậu hứa với hai anh em xong việc sẽ về ngay để giúp một tay, nếu cần.

Trí quay nhìn tôi :

- CT3 ! Chịu khó đạp xe lại nhắn anh Trung, một tiếng đồng hồ nữa đến gặp anh em mình tại...Ty Cảnh Sát nghe !

163 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Được, nếu anh ấy có mặt tại tòa báo chắc chắn là anh ấy sẽ « ô kê » gấp.

- Vậy Chiêm về lấy xe đạp, đạp lẹ đi ! Nếu gặp anh Trung gọi dây nói cho mình biết ngay ! Rồi ba anh em sẽ gặp lại nhau tại Ty Cảnh Sát.

- Rồi, yên trí đi, sếp ! À, nhưng sao vậy ? Có việc gì mà lại phải tới Cảnh Sát thế ?

Trí thở ra một hơi dài :

- Trong khi chờ đợi để tiếp tục truy lùng ra báu vật của Ca-sa quốc, chúng mình hãy đi gỡ cho bác Phôi tội « đụng xe bỏ chạy » mà bác không phải là thủ phạm cái đã.

CHƯƠNG XVI

CHỨNG MINH

Thiệt may ! Vừa bước vào phòng biên tập của nhật báo Chuông Vàng tôi đã gặp được ngay anh Trung đang lúi húi ở bàn giấy.

Gặp tôi, anh ngẩng lên cười vui :

- Chờ anh một chút, chú Chiêm, sửa qua cái này chút xíu thôi !

Tôi ngồi xuống chiếc ghế dựa bên bàn, đưa mắt ngó anh đánh tanh tách lên cái máy chữ cũ mềm. Chưa đầy một phút sau, anh đã quay trục máy chữ, tháo xấp giấy trắng chỉ chít chữ ra. Rồi, cầm một mẫu bút chì, anh vừa đọc vừa sửa lại một vài chữ gì trong đó. Đoạn, anh chạy vút qua phòng bên, « nạp bài » cho ông chủ bút. Chóp mắt, anh đã trở lại :

- Rồi, Chiêm ! Bây giờ anh có thể xoa tay chuyện trò với chú được rồi ! Sao, có chuyện gì đó ?

- Trí muốn gặp anh gấp lắm, anh Trung ! Trí bảo em tới nhắn anh đến hội kiến tại... Ty Cảnh Sát !

- Thì đến chớ « sợ » gì !... À, nhưng có việc gì đó, Chiêm ?

165 | Ngọc Báu Ngai Vàng

- Chúng em đã tìm ra bằng cứ chứng minh bác tài Phôi vô tội trong vụ đụng xe bỏ chạy bữa Chúa nhật vừa qua đó anh Trung !

- Vậy hả ? Trời ơi ! Tuyệt quá ! Nói rõ anh nghe cho thú vị chút đi.

Ấy, nguy quá ! Đến đây thì tôi lại « bí » rồi. Trí đã nói ra miệng là chính tôi đã đích thân gỡ tội cho bác Phôi nhưng ác cái anh lại chưa giải thích rõ cho nghe đầu đuôi xuôi ngược việc gỡ tội ấy ra sao, thành ra tôi chẳng hiểu gì hết trơn. Không lẽ lại nói huỵch toẹt ra cho anh Trung biết sự thực là như thế thì còn gì là danh dự của Phụ Tá Giám Đốc hăng Trinh thám tư CT2 nữa. Bí quá, tôi đành phải làm bộ bí mật, khẽ rĩ tai anh :

- Thôi ! để chờ gặp Trí đã rồi anh sẽ biết hết mà ! Nói trước nó mất hay đi, anh Trung ! À, gọi điện thoại cho Trí được không anh ?

- Được chứ !

Trí cho biết là mười phút nữa, anh em sẽ gặp nhau tại chỗ đã nói. Chờ anh Trung xin phép xong, hai anh em nhảy lên xe đạp, đạp bon bon.

Ty Cảnh Sát ở không xa lắm nên anh Trung và tôi tới nơi thì Trí còn chưa đến.

Chưa đầy phút sau đã thấy anh xuất hiện. Mớ tóc bông bênh rung rung theo nhịp lao nhanh của chiếc xe đạp. Một gói gì cộm cộm buộc ở « poọc-ba-ga » phía sau.

Sau khi chào anh Trung, Trí liền « thuyết trình » một bài ngắn ngắn kể lại các việc mới xảy ra, và cho anh Trung biết lý lịch đích thực của nạn nhân trong vụ đụng xe giả tạo. Tôi nói thêm :

- Một nạn nhân rất đặc biệt, từ xưa tới nay chưa từng thấy, anh Trung ạ ! Cả một chiếc xe to tướng lao vào người mà hấn ta không bị mảy may thương tích, ngoài một hai vết trầy trụa nhẹ như mèo cào. Có thể nói là một tay nhào lộn hát xiếc trứ danh đó anh !... Về sau tụi em còn gặp lại tên Du Đa này mấy lần, đặc biệt nhất là bữa tại hầm đá trong núi Voi.

Anh Trung nhìn tôi :

- Hay, hay lắm ! Nhưng anh muốn hỏi : Căn cứ vào cái gì mà Chiêm bảo rằng người lái xe bữa đó đúng là tên kia, lão Kha Bĩ ?

Tôi liếc nhanh mắt cho Trí như ngầm bảo anh trả lời giùm. Trí hiểu ý nói ngay :

- Dễ ợt ! Điều đó dễ ợt ! Để em chứng minh cho anh Trung nghe ! Chắc như cua gạch và chính xác như hai

với hai là bốn, không còn nghi ngờ vào đâu được.

Anh Trung thích thú :

- Rồi ! Anh sẵn sàng nghe đây ! Trí kể đi !

Trí hăng giọng :

- Này nhé ! Khi tai nạn vừa xảy ra xong, vị phụ tá của em đây đã theo sát chiếc xe Jeep cảnh sát về tới tận biệt thự Huỳnh Lan Anh. Tới nơi, bất ngờ Chiêm lượm được một chiếc mũ « kết » tài xế ai để rớt ngay tại lối đi. Đây cái mũ « kết » này đây...

Dứt lời, Trí mở bọc giấy dầu gài ở poọc-ba-ga xe đạp, lôi ra chiếc mũ kết mà tôi đã trao cho anh bữa trước.

- ... Em tự đặt một câu hỏi như thế này : tại sao chiếc mũ « kết » này lại nằm vạ vật ở ngay lối đi trong biệt thự ? Theo ý em thì người đội mũ này lỡ làm rớt chưa kịp lượm lên đã co giò chạy lánh mặt vì nghe tiếng bước chân ở trong nhà đi ra. Sau đó, tên gian, nghĩa là tên chủ mưu làm hại bác Phôi, nhận thấy rằng cái mũ để thất lạc đó sẽ có thể hướng dẫn được cuộc điều tra truy tầm của Cảnh Sát.

Anh Trung :

- Hướng dẫn thế nào ?

- Có hai cách ! Đây, anh Trung coi này !

Trí lật ngửa chiếc mũ « kết »

- Anh có nhận thấy trên băng dạ này chất gì đỏ đỏ không ? Lúc đầu Chiêm cho là máu, nhưng khi nhìn thấy, em nghi ngay là một thứ thuốc nhuộm. Về sau phân tích kỹ thì quả đúng là thuốc nhuộm thật.

Anh Trung móc vội sổ tay và bút « bic »

- Ấy, chậm chút xíu, Trí, nói chậm chậm một chút !

Trí liền kể lại rành mạch khi ở biệt thự ra tôi đã bị liệng đá tấn công như thế nào. Nhất là tên gian đột kích hất tôi ra làm sao để cướp lại chiếc mũ « kết » tài xế. Rồi Trí lại tự nêu một câu hỏi để bài « thuyết trình » được thêm vẻ đậm đà :

- Mà tại sao nó lại tha thiết đến cái mũ tài xế của bác Phối như vậy chứ ?

Anh Trung cũng tròn mắt :

- Ủ, không hiểu tại sao nó cứ đuổi riết Chiêm để chiếm lại bằng được cái mũ cũ rách đó ?

Trí nhẹ nhàng cho tay vào túi lôi ra một gói giấy nhỏ. Gói giấy mở ra ! Bên trong có hai sợi tóc màu hung và hai sợi màu đen nhánh. Anh trịnh trọng tuyên bố;

- Vị phụ tá của em đây đã phải vào sanh ra tử mới lấy được bốn sợi tóc này đó, anh Trung !

Tôi hỏi ngay :

- Lạ ! Tôi đem về cho anh bốn sợi tóc hung đỏ cả kia mà. Sao đây lại chỉ có hai đen hai đỏ là thế nào ?

Trí :

- Đúng ! Hai đỏ hai đen ! Hai sợi được tôi đem đi phân tích theo phương pháp hóa học đã mất hẳn màu hung đỏ. Như vậy rõ ràng là mấy sợi tóc này đã bị nhuộm. Tiếp đó, tôi lại lấy chất đỏ dính ở vòng da cái nón « kết » đem phân tích, té ra cùng một chất với thuốc nhuộm ở mấy sợi tóc... Như vậy chứng tỏ rằng người đội cái mũ này mới nhuộm tóc. Và y đã chọn màu hung đỏ để ngụy trang mái tóc mẹ đẻ vốn đen nhánh của y.

Ký ức tôi tự động hình dung lại mớ tóc của Kha Bỉ đồng màu với tóc kẻ chăn trâu chăn bò không đội nón.

Trí tiếp tục :

- Vậy là tên Kha Bỉ, bữa đó mới nhuộm tóc xong, lấy trộm cái mũ « kết » của bác Phôi chụp vào đầu. Và chính hắn đã ngồi tại ghế tài xế chiếc xe Rolls Royce lúc gây tai nạn, rồi lái vọt đi luôn bất chấp đèn đỏ.

Anh Trung nét mặt trầm tư, lim dim đôi mắt, gật gật cái đầu :

- Hừ ! Hừ ! Giả thuyết của Trí tuyệt tác thật. Nhưng liệu đã đủ để thuyết phục mấy ông Cảnh Sát chưa ?

« Sếp » tôi lại mỉm cười đắc thắng :

- Đâu đã hết, anh Trung ! Chiêm mới chỉ phát giác ra vết thuốc đỏ. Còn em, sau khi lục xét tỉ mỉ, em lại vớ thêm được cái này nữa. Cũng tuyệt tác lắm !

Cầm lại chiếc mũ « kết » từ tay anh Trung, Trí lật vòng da, lôi ra một băng giấy xếp nếp. Không nói chắc anh em chúng ta ai nấy đều biết rằng, khi vớ được cái mũ nào đó, của ai, không cần biết, người ta thường hay lột thêm giấy vào phía trong cái vành da để đội cho nó khỏi sụp xuống tầm mắt nếu cái mũ « mượn kén » ấy quá rộng.

Tiếng Trí :

- Anh em mình đều biết rằng bác Phôi có một cái đầu to quá khổ. Mà cái tên mượn kén mũ của bác thì đầu lại nhỏ hơn nhiều.

Anh Trung thắc mắc :

- Cũng nhiều người đầu nhỏ hơn đầu bác Phôi chứ, cứ gì...

Trí vẫn thản nhiên :

- Em cũng biết thế ! Nhưng xin anh ngó giùm em vào tờ giấy xếp nếp này chút xíu coi, anh Trung !

Tôi và anh Trung cùng cúi xuống, chăm chú nhìn. Bất giác, tôi lẩm bẩm :

- À, à... đúng là bảng kê ngày giờ các chuyến bay, à đúng rồi !

- Anh Trung và Chiêm nhìn kỹ xem ngoài những con số chỉ ngày giờ, còn có những chữ chú thích. Chữ chú thích đó là ngôn ngữ nước nào vậy ?

Anh Trung reo lên :

- Trời đất ! Chữ Ả Rập !

Trí thêm :

- Anh ngó xuống dưới coi tên hãng máy bay viết bằng tiếng Anh nè !

- Trung đông - Li Ban - Việt Nam.

Trí giải thích :

- Thấy chưa ? Đường bay Trung Đông - LiBan - Việt Nam đi qua Ca-sa-bi-ba quốc. Vậy, theo anh, thì ai là kẻ vừa mới từ Ca-sa quốc qua Việt Nam ?

Tôi reo lên :

- Kha Bĩ và Du Dả !

« Sếp » tôi nhìn anh Trung :

- Vậy bây giờ, đã đủ bằng cứ để gỡ tội cho bác Phôi chưa, anh Trung ?

Anh Trung cười thú vị :

- Theo ý anh thì dư rồi đó ! Cảnh Sát chắc cũng chỉ cần có được chừng ấy bằng cứ mà thôi.

« Sếp » tôi dợm bước :

- Để coi ra sao !

Dứt lời anh xăm xăm bước vào cổng Trụ Sở Ty Cảnh Sát. Anh Trung và tôi theo bén gót.

Trước mặt ông Trưởng Ty Mạc Kính, Thẩm sát viên Báu, Phó Thẩm sát Viên Minh Khánh, Trí lại « bốn cũ soạn lại » bài thuyết trình y như đã nói trước mặt anh Trung và tôi... Ngoài ra, anh lại « đính kèm » thêm một điểm mà anh quên, hay cố tình quên không cho tôi và anh Trung biết :

- Máy cuộc thí nghiệm tự tay tôi thực hiện đã được, đem đến nhờ vị Trưởng Phòng Thí Nghiệm Đại Học

Khoa Học Saigon kiểm chứng lại. Giáo sư Hải Bằng đó, chắc ông Trưởng Ty cũng biết. Giáo sư Bằng lại cấp cả cho một giấy chứng nhận là điều nhận xét của tôi rất chính xác, đây, xin xuất trình quý ông coi.

Ba nhân viên công lực đưa mắt ngó Trí chăm chăm không nói một tiếng. Đột nhiên, ông Trưởng Ty Mặc Kính đứng dậy, trịnh trọng đưa bàn tay phải ra nắm chặt bàn tay Trí :

- Trí, khi nào đến tuổi, xin gia nhập Cảnh Sát, về đây làm việc với tụi anh cho vui nghe, Trí ! Ngay từ giờ phút này em có thể báo tin mừng cho bác Phối là bác sẽ được trả lại bằng lái xe trong một thời hạn ngắn nhất. Tụi tôi phải mời hai tên Kha Bỉ và Du Đả đến hỏi chuyện mới được.

Ba anh em ở Ty Cảnh Sát bước ra, trong lòng vui sướng rộn ràng như được đi xem hội. Anh Trung, tâm lý chung của mọi phóng viên, vẫn còn có vẻ thòm thèm muốn lấy thêm tin tức. Trí vừa gác chân lên bàn đập đã bị anh chặn lại :

- Này, Trí ! Hôm qua anh đã nói chuyện với Thái Tử Hà Lam. Anh đã hỏi ông tại sao hai tên Kha Bỉ và Du Đả lại qua Việt Nam ? Mà chúng qua chỉ trước Thái tử có vài ngày thôi hà ?

Trí cười mím, lắc đầu;

- Chịu ! Giờ phút này, tụi em chưa thể tuyên bố hay giải đáp bất cứ thắc mắc gì của anh được. Chúng em còn đang cố gắng vén bức màn bí mật chưa xong đây, anh Trung !... Chút xíu nữa thôi ! Vâng, chỉ còn một điểm chút xíu nữa phải giải quyết cho xong cái đã. Rồi thì... hạ hồi phân giải.

Một điểm chút xíu ! Tôi tự nhủ : « Chút xíu ! Hừ ! Còn lâu nghe sếp. Ở đó mà chút xíu ! Anh dám cả gan bảo công cuộc truy lùng cái ly báu đó là chút xíu. Thưa sếp, còn lâu lắm, sếp ơi ! «

CHƯƠNG XVII

LỄ ĐĂNG QUANG

Ngày thứ sáu sau đó quả là một ngày buồn quá là buồn. Phần thì tiết trời u ám, mưa không mưa, nắng không nắng. Nhưng điều khiến bọn tôi khó chịu nhất là mọi hy vọng hầu như sắp biến thành mây khói.

Đang lúi húi với Trí trong Phòng Thí Nghiệm, bỗng tiếng phát thanh từ cái radio « pin » của anh vang vang rõ rệt như người nói chuyện. Phát ngôn viên loan tin buổi lễ đăng quang của vị tân vương Ca-sa quốc Rả Bậy đã hoàn tất và Rả Bậy đã chính thức bước lên ngai vàng cầm đầu trăm họ.

Đại cương những nét chính của mục tin tức là như vậy. Nhưng sao lại ! Những bản tin chi tiết lại có tính chất nói quanh nói quẩn, trắng đen không rõ rệt gì cả. Dài lắm, cái bản tin chi tiết về ngày lễ đăng quang đó dài lắm. Hình như khi gần đến lúc kết thúc đã xảy ra nhiều biến cố dị kỳ. Không ai được biết đích xác một điều gì thêm. Vì lẽ, từ lúc tân vương Rả Bậy lên ngôi báu, nhát kéo của « bà Kiểm duyệt » đã không ngớt hạ xuống xòen xọet, cắt ngọt xót mọi tin tức từ Ca-sa-bỉ-ba loan đi. Thái độ chính phủ mới của Ca-sa-bỉ-ba ra sao, không một ai hay biết.

Sau khi nghe tin tức như thế, chúng tôi chạy đi tìm cậu Hải Minh ngay. Cậu cũng chẳng hơn gì hai anh em, nghĩa là cũng không biết được một tin tức gì đặc biệt.

- Cậu đã thử gọi điện thoại qua bên đó nhưng không một ai trả lời. Hình như mọi đường dây liên lạc với Ca-sa-bi-ba đều bị trung dụng, dành cho quốc sự hết.

Có tiếng Thái Tử Hà Lam :

- Tôi cũng đã gọi sang Anh Quốc, về tòa đại sứ. Nhưng ở bên ấy chẳng ai biết tin gì ngoài tin chúng ta mới nghe ở đài phát thanh. Điều này đáng ngại lắm ! Các đại sứ Ca-sa-bi-ba là những người đầu tiên phải được biết mọi biến cố quan trọng của Ca-sa quốc chứ !

Trí diễm tinh trấn an mọi người :

- Thôi được ! Để đến mai thử coi !

Không ai bảo ai mà mọi người như một, đều nóng lòng chờ đợi ngày thứ Bảy. Đầu óc ai nấy sôi lên như có lửa đốt. Chiều thứ Bảy nào cũng có chương trình phát hình tin tức thời sự quốc tế.

Cậu Hải Minh :

- Coi phát hình xong là cậu lên đường về Ca-sa quốc đây, Chiêm à. Bay đêm. Phi hành đoàn đã sẵn sàng cả rồi. Trưa chủ nhật là tới nơi.

Tiếng Hà Lam nói thầm thì :

- Tôi cũng muốn theo ông về quê quá !

Cậu tôi ôn tồn :

- Tôi cũng muốn đưa Thái Tử cùng về, nhưng ngại nguy hiểm cho người lắm.

Hà Lam nghen ngào :

- Tôi biết !

Riêng tôi, tôi cũng cảm thấy cay đắng tràn ngập cả tâm hồn. Mọi sự có vẻ gần như thất bại. Thất bại nặng nề ! Còn gì nữa đâu ! Hãng Thám Tử Tư Sê-Tê-Hai của Chiêm - Trí. Danh tiếng đang nổi như sóng cồn sau vụ « Đồng tiền giả » ! Mà bây giờ...

Lễ đăng quang đã hoàn tất. Cậu Hải Minh sửa soạn quay trở về Ca-sa-bi-ba và Thái Tử Hà Lam thì lại sẽ là... một sinh viên Văn Khoa như hàng ngàn sinh viên khác tại Saigon.

Ấy thế mà bữa đó may sao tôi lại vớ được một vài phút vui sướng hân hoan. Chỉ vài phút thôi nhưng cũng đã đủ để xua đuổi được cái không khí hắc ám nhất là từ lúc buổi trưa trở đi, cứ trĩu nặng thêm mãi trong lòng. Nguyên là khi đạp xe lên Thủ Đức đưa báo về, tôi giật nẩy người vì một tiếng còi xe hơi chát chúa ngay phía

sau lưng. Bàng hoàng quay đầu ngó lại : Ô kìa ! Chiếc xe Rolls-Royce màu cà phê sữa nhạt sáng lấp lóe. Chưa hết : nơi ghế tài xế, bác Phôi bằng xương bằng thịt ngồi chễm chệ.

Bác giơ tay ra hiệu, hăm tốc lực, rà rà vào lề đường, dừng lại. Rồi bác đợi tôi tới gần, nở một nụ cười thật tươi, đưa tay vào túi áo vét lôi ra chiếc « bóp phôi ». Lật bóp, bác chìa vào mắt tôi tấm giấy đỏ có in chữ và đóng dấu son : cái bằng lái xe của ông Đinh Văn Phôi.

Nét cười vui của bác in lên ánh mắt :

- Ông Trưởng Ty Cảnh Sát Mạc Kính sai Phó Thẩm sát Viên Minh Khánh đem đến trả cho anh tận nhà, lúc vừa ăn cơm xong đó, chú Chiêm !

- Họ đã bắt được hai tên Kha Bử và Du Đà chưa ?

- Không bắt được. Chúng nó trốn hết rồi ! Anh đã phụ lục với Cảnh Sát lục soát căn buồng của Kha Bử. Nhưng không một dấu tích gì để lại... ! Chim trời đã tung cánh ! Hà hà !

Tôi cũng vui theo vác Phôi :

- Chúng đã trốn hết ! Thôi, thế càng hay ! Rồi Cảnh Sát sẽ bắt lại mấy hồi ! À sao ? Bác phôi ! Gỡ oan được rồi, bác Phôi thú không ?

Bác tài xế giọng nghiêm trọng :

- Cũng nhờ hăng « Sê-Tê-Hai » Chiêm - Trí đây ! Phó Thẩm sát Viên Minh Khánh đã nói rõ cho tôi nghe các chú em khám phá bí mật trong vụ xe đụng này ra sao rồi. Thật cảm ơn các chú không để đầu hết. Rồi đây anh sẽ đền đáp các chú thật xứng đáng.

Dứt lời, bác Phối giờ tay chào theo kiểu nhà binh, mỉm cười thân ái, gài số cho chiếc Rolls-Royce lao vút đi.

Tôi đưa mắt nhìn theo, lòng rộn ràng với ý nghĩ vui vui : « Chỉ cần bác tài xế được minh oan, giữ mãi tình bạn không kể tuổi tác thẩm thiết của bác đối với tôi và Trí, đồng thời luật pháp được triệt để tôn trọng ».

Buổi chiều hôm đó, trong phòng khách biệt thự Huỳnh Lan Anh có đủ mặt quan khách : má tôi, vợ chồng giáo sư Bích Tâm, Thái Tử Hà Lam, cậu Hải Minh, Trí, bác tài Phối và tôi. Dĩ nhiên là cả bà chủ Huỳnh Lan Anh nữa.

Bà Lan Anh tính nết vốn vui vẻ đem hộp kẹo lớn ra mời khắp mọi người, luôn luôn ve vẩy chiếc khăn choàng « hồng xà », gần như một thói quen, khó lòng để im tay được một phút.

Cái miệng tươi cười của bà bật thốt :

- Ôi chà ! Hồi hộp lắm nhỉ ! Anh em chúng ta ngồi đây sắp sửa được xem một buổi lễ đăng quang thứ thiệt đây. Cái máy truyền hình kẻ cũng tài tình... Hừ ! Hà Lam, tội nghiệp cho con... Đáng lẽ người làm chủ lễ đăng quang bữa nay phải là con đó ! Nhưng... hơi ôi... tội nghiệp quá chừng...

Bác Phôi khoan thai tiến lại gần tủ máy truyền hình, bấm nút. Một tiếng « cách », không khí im lặng trong phòng khách như đặc quánh thêm lên. Mọi người hình như dãn cả hơi thở mà ngay đến bà chủ nhà vui tính « hay nói » cũng im luôn, ngoại trừ hai bàn tay không ngớt sục sạo bối mò trong cái túi xinh xinh để tìm... kẹo.

Mặt kính Tivi trắng đục sáng dần : một đoàn kỵ mã phóng qua màn ảnh như gió cuốn. Phía xa xa, người ta nhận ra nhiều tòa kiến trúc màu trắng toát, bên trên thiết trí những tháp canh hình thù thật kỳ dị. Tiếng xướng ngôn viên vang lên trầm âm :

« Quý vị khán thính giả, chút nữa đây sẽ được dự kiến một cuộc đại lễ rất độc đáo, rất đặc biệt của miền Cận Đông, tại một tiểu vương quốc trù phú nổi danh là có nhiều giếng dầu hỏa. Kính thưa quý vị ! Đó là vương quốc Ca-sa-bi-ba. Chúng ta sẽ được chứng kiến lễ đăng quang của vị tân vương Ca-sa quốc, nhũ danh là Ca Líp An Men Ben Rả Bậy, gọi tắt là Rả Bậy.

Kể từ lúc rạng đông tới giờ phút này đã có những cuộc trình diễn rất lạ kỳ, vô cùng hấp dẫn; tập tục cổ truyền của Ca-sa-bi-ba từ ngàn xưa nay sống dậy để hoan tụng vị tân vương.. »

Mọi người trong phòng khách chăm chú ngắm nhìn cuộc diễn hành của những bộ lạc miền sa mạc. Những kỵ mã nét mặt hung hãn, lạnh lùng như đá tảng, cưỡi ngựa phóng như bay. Họ giơ cao những khẩu súng trận đen nhánh, nhiều người lại hươ những mũi lao sáng loáng khổng lồ, nhọn hoắt. Quanh cảnh đột nhiên thay đổi, in rõ hình hai chiếc xe tăng vĩ đại, rồi tới bốn chiếc phi cơ loại khu trục, giàn máy học lên xé bầu trời xám đục, vút qua như một ánh chớp hải hùng trong một giấc mơ kinh dị.

Tiếng xướng ngôn viên lại vang lên :

« Bây giờ chúng ta sẽ được coi một « pha » hội họp nhất, tôn nghiêm nhất trong đại lễ đăng quang tức vị. Nghĩa là : vị tân vương sẽ cùng uống nước đồng sinh chung một cái ly với một... gã ăn mày, người công dân nghèo khổ nhất tại vương quốc ».

Trong bóng tranh tối tranh sáng của gian phòng khách rộng mênh mông, tôi chợt nhận ra khuôn mặt Trí thấp thoáng lơ mờ do ánh sáng hư ảo màn ảnh Tivi chiếu hắt ra. « Sếp » tôi nghiêng người chồm hẳn về phía trước,

nét mặt căng thẳng. Tôi biết ngay rằng anh ta không bỏ sót một chi tiết nào quang cảnh đang diễn ra trước mắt. Tôi cũng bắt chước làm theo anh.

Khuôn mặt Rả Bầy chiếm gần trọn màn ảnh. Thoắt một cái, ống kính thu hình lù ra thật lạ. Vị tân vương xuất hiện trong bộ vương phục riêm rúa từ đầu đến chân. Khăn choàng lụa trắng rộng như một tấm mền, trên trán chít hai giải viền màu vàng cân bốn hột bảo thạch lấp loé dưới ánh đèn. Kế bên trái, phía trước tân vương là một gã áo quần rách rưới nhom nhếch, râu tóc bờm xờm, mặt mũi thân hình và tay chân trông rất thảm hại, kệch cồm một cách rất khôi hài. Suýt nữa bật phì cười, nhưng ngay lúc đó, tôi lại giật mình khi nghĩ rằng tên « cái bang » này nhất định phải là bạn thân hoặc một người thân thích họ hàng với bạo chúa. Và... khi cuộc lễ hoàn tất, y sẽ được lãnh một số vàng bạc châu báu không lồ đủ để sống vương giả suốt một đời.

Gã « cái bang » thản nhiên đưa tay đỡ lấy ly nước đồng sinh, nhẹ nhúng cặp môi dày vào làn nước phép, rồi giơ cao cái ly báu trình cho muôn dân tường lãm... Ống kính thu hình xán đến thật gần : chiếc ly báu giống hình một chiếc bình bông, chạm trổ công phu một cách lạ thường, hiện rõ từng nét.

Tiếng xướng ngôn viên :

« Giờ đây muôn dân Ca-sa quốc hoan hô chúc tụng Tân Vương ! »

Đột nhiên trong tâm tư sâu kín tôi cảm thấy đôi chút mừng thầm vì tiếng hoan tụng tung hô vị vua mới từ đám đông lương dân Ca-sa quốc sao nghe lại xầm xì y như một bài đồng ca buồn rầu trong một đám táng.

Trên màn ảnh hiện ra quang cảnh tổng quát in rõ hình đám đông dân chúng. Đông lắm. Không biết hàng mấy muôn người ! Coi bộ ai nấy đều thản nhiên im lặng và rõ ràng là người nào cũng chăm chú nhìn không chớp mắt thẳng ngay mặt tân vương Rả Bậy và tên hành khất. Tiếng « đồng ca » kỳ dị lại nổi lên, mới đầu còn lờ mờ như lá thông reo nhẹ nhàng, rồi cứ lớn dần, cao mãi lên... biến thành những tiếng la hét như ở ngoài bãi chiến. Có thể nói ngay rằng đám đông đang nổi cơn phẫn nộ. Hai khuôn mặt Rả Bậy và tên ăn mày hiện ra trước mắt chúng tôi : cả hai hình như có vẻ ngạc nhiên, sững sờ, xen lẫn niềm băn khoăn lo ngại.

Tiếng cậu Hải Minh :

- Dân chúng đang nói cái gì vậy ? Đám đông la hét cái gì mà dữ thế ?

Hà Lam :

- Tôi cũng chưa nghe rõ. Tiếng ồn nhiều quá. Nhưng

hình như đám đông đang đòi xem những cái gì là « hòn ngọc », « ánh sáng » rồi « khôn ngoan » gì gì. Trời ơi ! Tôi cũng chẳng hiểu gì cả !

Dứt lời, ông Hoàng Tử quay phắt về phía Trí như chờ đợi nơi anh một sự giúp đỡ.

Trí đã đứng dậy từ lúc nào. Anh cúi lom khom, mũi gần như dán vào màn ảnh Tivi. Chợt anh kêu lên :

- Tụi nó không có ! Tụi nó không có cái đó rồi ! Cái này không phải là chiếc ly báu thật.

Lại tiếng người xướng ngôn viên :

« Kính thưa quý vị ! Hình như tại nơi đây đang có biến cố gì kỳ lạ lắm mà thực tình chính bản đài cũng chưa hiểu rõ. Chỉ biết rằng hiện giờ đám đông dân chúng đang nổi cơn phẫn nộ và lên tiếng đe dọa định làm dũ... vị tân vương. Chúng tôi sẽ loan tin giờ chót với quý vị nếu tìm hiểu được lý do đích thực của sự xáo trộn bất thành linh này !»

Màn ảnh tivi nhòa nhạt nhường chỗ cho một cô xướng ngôn viên có nụ cười tươi đẹp :

« Kính thưa quý vị, đoàn đặc phái viên của bản đài phái đi lượm tin tại Ca-sa-bi-ba quả xứng đáng với lòng sở cậy và sự mến phục của quý vị cũng như của

ban Quản Đốc bản đài. Lý do : họ đã phải đương đầu với biết bao trở ngại mới quay được cuộn phim tài liệu nóng hổi, đầy hình ảnh sống động mà quý vị vừa dự khán. Thay mặt ban Quản Đốc bản đài, chúng tôi xin được cùng với quý vị gửi lời nồng nhiệt cảm ơn các anh chị em đặc phái viên dũng cảm ấy. Nhờ có anh chị em chúng ta mới được tai nghe mắt thấy tận nơi một đại lễ đăng quang kỳ thú như thế... Rả Bây hiện giờ là vị quốc trưởng đứng đầu chính phủ Ca-sa-bi-ba quốc. »

Tiếp theo đó là một phim quảng cáo thương mại. Trí vặn nút tắt Tivi đoạn quay lại ngó chúng tôi, giọng nói của anh run run vì cảm xúc tốt độ :

- Rả Bây chưa chính thức lên ngôi báu. Hà Lam ! Hà Lam còn nhiều hy vọng lấy lại ngai vàng !

Cậu Hải Minh bật la to :

- Thật không, Trí ? Mà tại sao lại bảo còn nhiều hy vọng ?

Tất cả đều ào ào đứng lên, quây lấy Trí. Các bà tròn tròn mắt hỏi dồn dập :

- Ủ, mà tại sao chứ ? Tại sao lại còn hy vọng là thế nào ? Giải thích rõ đi coi Trí !

Trí trừng trừng nhìn thẳng mặt Thái Tử Hà Lam :

- Hà Lam ! Nghĩ kỹ một chút coi ! Cố nhớ lại xem nào ! « Đá quý » « ánh sáng » và « khôn ngoan » ! Những chữ đó Hà Lam hiểu ra sao ?

Im lặng. Nghe được cả tiếng lá rơi ngoài lối đi trải sỏi trắng. Vị hoàng tử Ca-sa quắc nhú đôi chân mày. Người đang suy nghĩ điều gì lung lăm. Chợt nét mặt tươi hẳn, Hà Lam nói gần như la lên :

- Xin chờ một chút !

Rồi anh chạy vút ra khỏi phòng khách. Ai nấy vẫn sững sờ đứng ngây người, đợi chờ khắc khoải.

Hà Lam đưa ra một tờ giấy gấp tư màu đã ngả vàng :

- Đây là bức thư cuối cùng của vua cha. Trong có nhiều câu tôi không hiểu nghĩa. Đã từ lâu rồi, tôi cứ băn khoăn suy nghĩ mãi mà nghĩ không ra. Xin đọc để mọi người cùng nghe.

« Nếu ngày mai tai họa có giáng xuống đất nước yêu quý ta, con vẫn phải nhớ chính con mới là đích tử của « ánh sáng » và của « khôn ngoan » Mọi nguyện vọng, mọi ước muốn của con sẽ cứng rắn như là đá vậy. Rồi một nhân vật vẫn được gọi là « kẻ đáng tin cậy nhất » sẽ gánh vác mọi việc cho con !»

Mọi người đều chăm chú ngó Thái Tử Hà Lam. Lời

lẽ bức thư Thái Tử vừa đọc cũng khó hiểu y như tiếng Ả Rập vậy. Nhưng, hình như Trí có vẻ hiểu được một vài điểm gì đó.

Quả nhiên, anh cất tiếng nói rành mạch :

- Đây ! Theo tôi thì mọi việc đáng lẽ phải như thế này ! Trong buổi đại lễ đăng quang, giây phút tôn nghiêm nhất, khi cùng uống nước phép « đồng sinh », gã ăn mày phải moi từ trong cái hốc ở đáy ly quý ra một viên ngọc báu, tượng hình của Ánh sáng và Khôn ngoan. Chớ nếu hai kẻ vua tôi chỉ cùng uống nước phép thôi thì vẫn là chưa đủ. Viên ngọc báu lấy từ đáy ly biểu trưng cho sự kiện vua lấy được quyền uy từ khối dân chúng mà ra. Vậy, nếu chưa nhận được viên ngọc báu đó, tất nhiên không đủ oai quyền để trị vì. Đảng này chúng ta thấy rõ ràng là gã ăn mày chưa hề đưa viên ngọc đó cho Rả Bầy. Gã không đưa vì... gã không thể đưa được. Lý do : chiếc ly hiện cầm nơi tay không phải là cái ly báu thật. Và tôi dám nói chắc rằng : chiếc ly báu đó hiện còn đang nằm im kín trong chiếc xe Rolls Royce này đây !

Trí óc sôi sục lên như nồi cơm trên bếp than hồng, tôi cất tiếng hỏi :

- Thế tại sao gã bạo chúa không nhét đại một viên ngọc thạch thường nào đó vào đáy chiếc ly giả mạo có được không ?

Tiếng Thái Tử Hà Lam :

- Rả Bầy không biết là có viên ngọc báu đó. Mà thực ra, hần không thể biết được. Vì lẽ, trước khi kéo quân tràn về kinh thành để cướp ngôi thì hần vẫn chỉ là tù trưởng một bộ lạc du mục nơi sa mạc hoang vu man dã. Hần chưa thông hiểu một chút gì đời sống, phong tục trong cung điện cũng như mọi nề nếp sinh hoạt chốn kinh thành đô hội văn minh. Rồi ngay cả những bộ hạ, quân sư của hần, đã giúp hần đắc lực trong việc tiếm đoạt ngai vàng của phụ vương cũng thế. Dững mãnh, tội nó có dư, nhưng cơ mưu, trí lự thì lại không bằng hột bắp. Khi xóc tới kinh thành, tràn vào cung điện vua cha, tội chúng chỉ lo đuổi giết tận tuyệt tất cả các quan đại thần, trung và hạ đẳng, không trừ một người nào. Trong số người bị chúng đánh đuổi chạy tứ tán đó, làm gì mà chẳng có kẻ hiểu biết về vấn đề cái chung bạch kim quốc bảo và viên ngọc thần, tượng trưng cho Ánh Sáng, Khôn Ngoan. Đối xử nường tay với họ một chút, làm gì mà họ chẳng mách bảo cho điều bí mật tối quan trọng ấy. Rả Bầy đã tính sai nước cờ.

Trí bật kêu lên :

- Thôi, mau đi ! Chiêm ! Chạy ngay lên căn buồng trên nhà để xe đi ! May ra hai gã Kha Bĩ và Du Đả, trong lúc vội vã đào tẩu, có thể đã để quên lại cái hộp đen quý hóa, cái máy dò hiệu « Gây-Sơ » đấy. Lẹ lên !

CHƯƠNG XVIII

CÓ THỂ CHỨ !

Thời gian ánh chớp, gian phòng khách rộng trong biệt thự Huỳnh Lan Anh đã biến thành thao trường chạy đua. Trí dẫn đầu, tôi theo anh sát gót. Tiếp đến là bác Phôi, cậu Hải Minh. Sát cánh cậu là giáo sư Bích Tâm rồi sau rốt là các bà.

Trí hô to như một viên tướng chỉ huy ra lệnh cho quân sĩ :

- Bác Phôi ! Đánh xe ra đây ! Chiêm, chạy đi tìm xem túi kia có bỏ quên cái hộp « Gây-sơ » không ?

Tôi tung chân leo lên cầu thang nhanh như con vượn, tông cửa xộc vào phòng. Bên trong bừa bãi hỗn độn ghê gớm. Rõ ràng là hai tên Ả Rập, trong lúc vội vàng chạy trốn, đã xả đồ vật tùm lum; ô hộc kéo tuột ra, nằm kênh trên sàn nhà, bàn ghế gỗ to nhỏ xô lệch chồng chất ngổn ngang.

Lục lọi các góc kẹt một hồi, lật tung bàn ghế nệm giường : vô hiệu. Tôi quay ra thọc tay bới tìm trong đồng áo quần mặc dơ nằm lẫn lộn với đám mùng mền... Đây rồi ! Chiếc hộp cứng, đen bóng như sừng nhỉnh hơn hộp thuốc lá đã nằm gọn trong tay. Khư khư giữ chặt vật quý, tôi lao vút xuống cầu thang. Quang cảnh diễn

ra trước mắt khiến tôi ngây người đứng sững : chiếc Rolls Royce màu cà phê sữa lạt, lông lầy, « con ma ánh bạc » trắng sáng ngời giờ đây đã bị phân ra trăm mảnh.

Bên thùng xe phía trước, nắp đã tháo rời, cậu Hải Minh và bác Phối khom mình, đầu cúi gằm, ngó trùng trùng khối máy. Trong tay mỗi người nắm chắc một cái búa con, thay nhau gõ nhẹ nhẹ vào mọi tảng thép, tất cả các ống tròn, bẹp để rình nghe tiếng động lạ. Xa xa một chút, vợ chồng giáo sư Bích Tâm và má tôi, sau khi na hét cả sáu tám nệm nơi ghé ngồi trong xe ra đặt trên mặt sân sỏi, hì hục đập đập vỗ vỗ, rờ nắn cẩn thận từng phân một. Đứng sát đó, bà Huỳnh Lan Anh hai tay thay phiên nhau phe phẩy chiếc khăn quàng « măng xà hồng » như vị nữ tướng quân phát cờ hô quân xung sát. Đôi viên môi tươi của bà không ngớt phát thanh. « Tìm kỹ nghe ! Tìm thật kỹ đó ! «

Thái Tử Hà Lam ngây người đứng im trên thảm cỏ mướt xanh, ngơ ngác nhìn quanh cảnh náo nhiệt trước mắt. Có lẽ anh tưởng chừng như mọi người vừa mới mắc bệnh thần kinh.

Tôi đưa chiếc hộp điện tử « Gây-sơ » cho Trí : Anh cầm đầu hộp đưa sát vào mọi hốc kẹt, thành xe, giàn thép, từng chút, từng chút một. Chiếc kim trên mặt kẻ chữ số vẫn im lìm. Có tới mười lăm phút sau, như chợt nghĩ ra một điều gì, giáo sư Bích Tâm đứng thẳng người

lên :

- Chính ! Trời hơi mờ mờ tối rồi. Con chịu khó vào giòng ngọn đèn điện chỗ hàng ba kia ra gần đây. À, này, con ! Chúng ta tìm đây là tìm cái ly báu bằng bạch kim, nhỏ xinh xinh chỉ bằng cái lọ cắm hoa tí hon. Vậy mà dùng cái máy dò « Gây-sơ » ba chắc chẳng ăn thua gì đâu. Bạch kim là vàng trắng, một loại kim khí quý, cũng như vàng đỏ, nó đâu có tác động gì vào cái máy dò này được.

Trí quay lại nhìn cha :

- Tuần lễ trước con đã lên Biên Hòa, sưu tầm kỹ tài liệu trong thư viện. Và con đã mò ra được một số báo trong đó có đăng mục lễ đăng quang tức vị của vua Hà Kim. Cũng ở mục ấy, con đã nhờ ông Quản thủ thư viện giảng cho một đoạn nói về lịch sử chiếc ly báu của Ca-sa quốc. Nguyên đó như thế này : Cách đây khoảng hai trăm năm, một người thuộc bộ lạc du mục, bất ngờ tìm thấy tại một hang sâu trong vùng núi đá cao chồm chổ của Ca-sa quốc một viên ngọc lạ, tròn như hòn bi. Viên ngọc thật kỳ dị : ban đêm phát ra ánh sáng như lân tinh. Anh ta lượm lấy, đem về dâng lên Ca-sa quốc vương. Vị vua hồi đó liền sai thợ kim hoàn làm cái ly nhỏ bằng bạch kim, dưới đáy ly có một lỗ bỏ vừa viên ngọc báu. Từ đó, chiếc ly, bên trong đựng viên ngọc quý, trở thành bảo vật có một ý nghĩa rất mực thiêng liêng. Và từ ngày

xa xưa đó cho đến tận bây giờ, chiếc ly báu phải xuất hiện và chỉ xuất hiện trong ngày lễ đăng quang lên ngôi báu của các vị vua liên tiếp.

Giáo sư Bích Tâm :

- Nhưng chất khoáng sản phát ra ánh sáng lân tinh chẳng hiếm gì. Và đa số chúng đều không có chất phóng xạ. Con thấy không ? Vậy thì cái máy rà « Gây-sơ » kia chắc cũng vô ích mà thôi !

Trí vẫn điềm tĩnh :

- Ba ơi ! Hôm nọ được biết là tụi Kha Bì, Du Đả đã dùng cái máy rà này, con cũng lấy làm lạ lắm, không hiểu tại sao. Về sau, vào thư viện tìm được một cuốn sách dày nói về địa chất tại miền Trung Đông con bắt gặp một trang nói đến việc các kỹ sư đã khám phá ra nhiều loại muối chứa chất uranium phóng xạ trong những vùng núi cao tại Ca-sa-bi-ba. Vậy thì có thể chắc chắn được rằng viên ngọc báu nói trên, tượng trưng cho Ánh Sáng, biểu hiện của Khôn ngoan, chứa một phần nào chất muối phóng xạ đó.

Đến lượt cậu Hải Minh lên tiếng :

- Cho dù trong chiếc xe Rolls này tàng ẩn một vật gì đó có chất phóng xạ thì vật đó tất nhiên cũng bị lớp tôn pha chì che lấp đi rồi. Có rà máy cách mấy, nhất định

chiếc kim báo cũng không thể nào nhúc nhích được đâu!

Bỗng « sếp » tôi chẳng để ý gì đến cuộc bàn qua cãi lại của mọi người nữa. Đứng sững ngay trước mũi xe hơi, đôi mắt anh nhìn chăm chú bộ khung bao ngoài bốn cánh quạt sáng loáng. Tiếng thét bất thành lời của Trí khiến ai nấy giật nảy người :

- Đây rồi ! Có thể chứ !

Đám đông xúm lại, mọi nét mặt cũng như dây thần kinh đều căng thẳng. Trong khi bao nhiêu con mắt ngạc nhiên nhìn anh thì anh giờ tay chỉ thẳng vào bộ máy quạt, cất tiếng lạnh lạnh :

- Bác Phôi ! Hôm nọ nói chuyện, bác bảo chiếc xe Rolls này được chế tạo năm nào nhỉ ?

Tiếng bác tài xế :

- 1925.

Trí reo lên :

- Đúng rồi ! Tôi đoán đúng rồi !... Chiếc ly báu hiện nằm trong bộ khung máy quạt này đây !

Quay lại, tia mắt đặc thẳng của anh đụng ngay phải bao nhiêu ánh mắt nghi ngờ.

Sếp tôi thản nhiên thuyết trình với mọi người. Cách xưng hô của anh nghe lại có vẻ như chỉ nói riêng với ông Bích Tâm :

- Đây nhé ! Ba nhìn kỹ nghe ba ! Con cũng đã đọc một quyển sách nói về lịch sử loại xe Rolls Royce này. Một điều quan trọng con được biết là : bắt đầu từ khi loại xe Rolls tới tận ra đời, bộ máy quạt chưa hề bị sửa đổi một điểm nào hết, ngoại trừ cái chi tiết này : khi vị chủ nhân sáng lập thứ hai tên Henry Royce từ trần vào năm 1933, các kỹ sư quyết định từ đó về sau phải sơn hai chữ R quần lấy nhau, màu đen, để để tang ông Henry Royce (Vị chủ nhân thứ nhất cũng có tên bắt đầu bằng chữ R mất năm 1910) chứ không sơn đỏ như trước nữa. Vậy mà, xin tất cả ngó kỹ bộ máy quạt coi, chiếc xe Rolls Royce này được chế tạo năm 1925, tức là trước khi ông Royce chết... tại sao hai chữ R lại đã được đi màu đen rồi là thế nào ?... Chẳng có gì đáng thắc mắc ! Chúng ta có thể kết luận ngay rằng : « bộ khung máy quạt này đã được thay thế bằng cái khác ». Và thay cái khác để làm gì nếu không là để giấu yểm một vật gì trong đó ?

Mọi người im lặng đứng nghe, hết thấy trong lòng đều nóng như lửa đốt. Bác Phôi lấy « lắ-lê » tháo bốn chiếc đinh vít ở bốn góc bộ khung quạt, nhấc cái nắp ở ngoài ra. Trú tiến đến kê sát hộp máy rà « Gây-sơ » vào bộ khung bao quanh cái quạt máy. Hộp máy rà kêu

« cò-lích » một tiếng... rồi lại êm ru. Mọi người thở ra một hơi dài thất vọng. Nhưng Trí vẫn lầm lì rà từ từ ghé thật sát cái hộp đen vào bộ khung quạt. Đột nhiên, chiếc kim nhỏ như râu con dế lửa đen nhánh nhẩy loạn xạ lên. Lòng ngực của mọi người đứng xung quanh phòng căng để đến khi xẹp xuống, bật ra những tiếng reo... đặc thảng.

Giờ đây tôi chỉ còn nhớ mang máng cái quang cảnh hỗn loạn nhưng tung bừng nhộn nhịp lúc đó. Ai nấy cố sức xô đẩy nhau giành chỗ, chân tay múa vung vút quanh cái khung quạt máy « nạn nhân » đó. Đột nhiên, bác Phôi, vẻ mặt nghiêm trọng, giơ thẳng mặt bàn tay :

- Bữa trước, trong hầm đá tôi đã từng nói rằng tôi linh cảm có một cái gì lạ lẫm ở trong này. Nhưng lúc đó vì hồi hộp, mất bình tĩnh quá nên đã cho rằng mình hoa mắt, lầm lẫn chẳng ?... Giờ đây, hà ! Quả thật là tôi không lầm : quả nhiên chỗ này có một điểm kỳ quái lắm !

Mọi người nín thở trước vẻ mặt khắc khoải của bác tài xế từ xưa đến nay vẫn nổi tiếng là hiền lành ít nói. Giờ đây bác lại có vẻ trầm nghiêm, đồng dục « thuyết trình » như thể người bị ma làm. Chợt, bác giơ thẳng mặt bàn tay :

- Kìa ! Cái ống dẫn nước kia kìa !

Gần chục cái đầu quay phắt lại, nghiêng xuống có tới hai phút để coi cái ống dẫn nước bao quanh bộ máy quạt xem có gì lạ. Và tôi nhận ra ngay : cái ống thép nhỏ dẫn nước ăn thông từ miệng bình đi xuống, uốn vòng theo viền khung máy quạt, tới chỗ bắt góc... lại chia làm hai nhánh thay vì một. Nhánh ống chính thức chạy ôm rất sát viền khung, còn cái « ống phụ » kia trông như ngón tay thừa mọc cạnh ngón tay cái của người sáu ngón, lại chui tọt mất hút vào bên trong bộ khung bao quanh máy quạt nước.

Không sai ! Nhất định chỗ đó là chỗ giấu chiếc ly báu. Thảo nào mà không ai phát giác ra được kỹ thuật yểm giấu đồ vật như vậy, thế gian chắc chỉ có một.

Cậu Hải Minh xắn hai ống tay áo, bác Phôi phụ một tay, nhẹ nhàng tháo từng chút một. Cái « tua vít » nhỏ xíu trong tay cậu không ngớt xoay xoay, cái kẹp nhọn luôn gãi kẽ ống từng li từng tí. Không ai dám thở mạnh, mãi cho đến khi cậu Hải Minh ôm gọn báu vật trong tay, mọi người mới phào ra một hơi tưởng chừng như một làn gió Nam lướt tới rì rì. Miệng cười thật tươi, cậu tôi trao chiếc ly báu cho Trí.

Chiếc ly báu ! Bảo vật của Ca-sa quốc có khả năng quyết định cả một ngai vàng, cả một vương quốc, cả một khối lương dân phú cường nhân số kể có tới hàng bao nhiêu triệu. Báu vật đó, giây phút này nằm gọn

trong tay chúng tôi. Mọi người ai nấy đều như hóa điên vì hân hoan tốt độ. Chúng tôi ôm chầm lấy nhau miệng hò reo tỏ mở, chân nhảy, tay múa, già cũng như trẻ không khác các thân chủ của Dưỡng trí viện Biên Hòa.

Thốt nhiên, một giọng nói lạnh lùng làm tắt cả giạt bắn người, đứng ngay sừng sững :

- Ly bấu đó, đưa cho tôi, ngay lập tức !

Một bóng người từ phía sau nhà xe tiến ra : Pha ra Ma Lả ! Ông « cà mèn » cao lớn, râu đen nhánh, thân hình thẳng đứng lạnh lùng lớn bước tiến đến... tiến đến... Cánh tay phải ông ta giơ ra, bàn tay to lớn ngửa lên, cứng ngắc trông như mũi lao nhọn khủng khiếp. Tia nhìn dữ dội, rõ rệt là ông ta sẵn sàng làm đủ mọi chuyện để chiếm cái bảo vật vô giá Trí đang cầm trong tay.

CHƯƠNG XIX

« KẼ ĐÁNG TIN CẬY »

Bây giờ tôi mới biết là cậu Hải Minh tôi nhanh chân lẹ tay thật. Đúng lúc Pha-ra-ma-Lả xáp tới bên Trí để chộp chiếc ly báu, cậu tôi đã chồm lên. Hai người ôm nhau, giằng co, vật lộn, chân đá tay đâm vung vít... Nhưng ông « cà mèn » đâu có thể « so găng » với cậu tôi vốn là một tay lực sĩ cỡ bự được. Chớp mắt, ông ta đã « đo ván » nằm dài trên mặt đất, hai tay bị cậu Hải Minh khóa chắc theo đúng kỹ thuật nhu đạo, kiểu « khóa số 2 ».

Đột nhiên, có tiếng lanh lảnh nghe oai nghiêm lồng lộng như giọng nói của một bậc quân vương quyền uy tốt đỉnh :

- Buông tay người đó ra ngay, ông Hải Minh !

Tiếng nói của... Thái Tử Hà Lam !

Vẻ mặt ngờ ngàng, chưa được năm giây đồng hồ, cậu tôi đã riu riu tuân theo trong khi ông « cà mèn » nhồm đứng ngay lên, nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc, phủi bụi ở áo quần.

Cài lại xong hai chiếc khuy đã bị bật tung ra trong cuộc « so-găng », Pha-Ra-Ma-Lả quay lại nghiêm nghị

nhìn Trí. Tiếng ông ta nói nghe như những nhát búa nện xuống mặt đe :

- Nhân danh Quân Đốc Vương Khô Ca-sa-bi-ba quốc, tôi ra lệnh cho chú em đưa tôi cái báu vật chú em đang cầm nơi tay kia, lập tức !

Bối rối không biết tính sao, Trí liếc nhanh Thái tử Hà Lam ngẫm hỏi ý. Hà Lam nhè nhẹ gật đầu. Tay Trí đưa cho ông « cà-mèn » cái báu vật mà trong mắt anh tôi đọc được ngay một niềm luyện tiếc vô bờ.

Pha-ra-ma-Lả trình trọng nâng chiếc ly báu trong hai tay, đỉnh đặc tiến đến trước mặt Hà Lam. Ông ta quỳ xuống trước mặt vị Đông cung Thái Tử, hậu duệ của Vua Hà Kim nhân đức :

- Hạ thần cung nghinh điện hạ Hà Lam ! - Ông ta nói líu ríu câu gì bằng tiếng Ả-Rập rồi tiếp ngay bằng tiếng Việt Nam rất sôi - Thành kính dâng lên điện hạ tín vật của Hoàng đế Ca-sa quốc, - ông ta cúi đầu thấp hơn nữa - Kính xin điện hạ, từ giây phút này cho thần được dùng lễ chúa tôi - tiếng nói của Pha-ra-ma-Lả chột cao lên nghe sang sảng như tiếng chuông đồng - Ca-sa-bi-ba Hoàng đế vạn vạn tuế !

Đoạn Pha-ra-ma-Lả hai tay cung kính dâng lên chiếc ly báu. Cuộc « lễ đăng quang » thật giản dị, nhưng thật

tôn nghiêm, vô cùng cảm động. Liếc nhìn đám khán thính giả, tôi chợt thấy bà Lan Anh và má tôi đưa nhanh khăn mùi-xoa lên mắt.

Thái Tử Hà Lam ngắm nghía chiếc ly báu, bảo vật Ca-sa quốc, tín vật giá trị vô song như hòn ngọc tỷ của các vị tiên vương. Người xoay chiếc ly đủ mọi góc cạnh, chăm chú nhìn ngắm nơi dưới đáy. Pha-ra-ma-Lả, nụ cười rạng rỡ điểm trên môi, tiến đến gần, hai tay đỡ nhẹ cái ly báu. Rất khéo léo, ngón tay trỏ của ông bấm nhẹ vào một chiếc lá chạm trổ nơi đế ly. Một tiếng « cách » khê vang lên và viên ngọc báu rơi vào bàn tay hứng sẵn của viên quan nhất phẩm triều đình Ca-sa quốc. Viên ngọc xanh biếc, sáng lấp lóe hầu như soi rõ mặt của mọi người hiện diện. Viên ngọc thần, biểu tượng của « bình minh rạng rỡ », hình ảnh của « sắc sảo khôn ngoan ». Pha-ra-ma-Lả dịu dàng đưa cho Hà Lam. Hai nhân vật chúa, tôi nhìn nhau, nước mắt đoanh tròn, ràn rụa cả xuống má.

Tiếng nói của Hà Lam ngẹn ngào nhưng âm thanh đượm một vẻ gì quyết liệt :

- Ma-Lả cầm lấy đi ! Giữ gìn nó, săn sóc nó cho ta !
Hỡi « kẻ đáng tin cậy », cánh tay phải của phụ hoàng !
Chúng ta có thể hồi loan về Ca-sa quốc được rồi. Hồi loan đăng phục hưng ngôi báu cho tổ quốc yêu dấu ngàn đời.

Ngẫu nhiên bọn chúng tôi lại vừa được cái hân hạnh lớn dự khán một buổi lễ đăng quang thứ thật. Lễ đăng quang thật, đức Vua thật, chiếc ly bạch kim và viên ngọc báu cũng đều là đồ thật cả. Thái Tử Hà Lam đã nhận ngọc tể bước lên ngôi báu trị vì chốn đất muôn họ tại tiểu quốc Ca-sa-bỉ-ba.

Tất cả xúm lại chúc mừng vị... tân vương... chính hiệu. Riêng tôi, tay nắm chặt bàn tay Hà Lam miệng láu táu, nhưng trong lòng vẫn nói lên nhiều thắc mắc. Tôi buột miệng :

- « Ừ, nếu Rả Bầy không biết có viên ngọc báu đó, thì tại sao hai tên Kha Bỉ và Du Đa lại hay được ? »

Pha-ra-ma-Lả bất ngờ nói ngay :

- Hai đứa ấy và tôi, nội vương quốc chỉ có ba người chúng tôi biết mà thôi !

Hà Lam quay nhìn mọi người :

- Pha-ra-ma-Lả là « kẻ đáng tin cậy » mà vua cha đã viết trong bức thư cuối cùng của người. Ma Lả mới cho tôi biết ngay phút vừa qua, lúc bị ông Hải Minh giữ đề trên mặt đất đó.

Pha Lả giải thích thêm :

- Du Đả chính là con của một nhà kim hoàn trong cung điện Ca-sa quốc. Dưới triều đại đức minh quân Hà Kim, Du Đả lúc đó mới chỉ là một tay thợ học việc trong tiệm của cha hắn. Cũng vì thế mà nó biết được là có viên ngọc báu này. Về sau đức vua thấy nó hay lấy trộm vàng bạc trong cung cấm mới tống cổ ra khỏi kinh thành. Uất hận, Du Đả bỏ đi theo Rả Bầy vào sa mạc.

Trí từ lúc nào vẫn im thin thít thốt nói :

- Và nó có ý định... tống tiền Rả Bầy ? Có đúng thế không, ông ? Một là Rả Bầy phải chọn người ăn mày do nó và Kha Bỉ đã định từ trước, hai là nó sẽ đi tố cáo với toàn thể dân chúng Ca-sa-bỉ-ba điều tối mật có thể ngăn trở được Rả Bầy chiếm đoạt ngai vàng.

Pha ra Ma Lả bật lời khen ngợi :

- Đúng ! Hoàn toàn đúng như vậy, chú em ! Tôi thành thực ngợi khen trí thông minh có một của chú em !

Vậy là mọi điều bí mật đều sáng tỏ như ban ngày. Thái Tử Hà Lam giờ đây đã nắm được chiếc ly bảo vật và viên ngọc báu trong tay. Việc hạ bệ tên Rả Bầy phản trắc chỉ còn ở trong tay với. Đã đến lúc nghĩ đến việc hồi loan. Quả nhiên, cậu Hải Minh đưa cổ tay xem giờ :

- Thái Tử Hà Lam ! Ngay tối nay tôi bay về Ca-sa-bỉ-ba. Và đến trưa mai là hạ cánh. Xin Thái tử cho biết

người có hồi loan ngay bây giờ không ? Đã đến giờ phải lên phi trường !

Hà Lam vội vã nhận lời và hứa sẽ sửa soạn xong nội trong mười phút. Bác Phôi, qua giây phút sôi nổi nóng hừng hực, lại trở lại với bản tính hiền từ trung hậu như cũ, rụt rè xin với cậu Hải Minh giúp bác một tay lắp lại bộ khung máy quạt còn rã rời từng mảnh nằm ngổn ngang trên thảm cỏ. Và bác mạnh bạo nói thêm :

- Tôi tha thiết xin cái hân hạnh được lái xe đưa Thái Tử lên phi trường.

Cậu tôi vừa lắp bộ khung máy quạt lại :

- Nhất định là như thế chứ còn gì nữa ! Chúng ta phải đi hết cả chứ ? Có hai xe rồi, rộng chán ! Chị Liên (tên thật của má tôi) về sửa soạn quần áo với đồ lễ của em đi ! Xong cái này là em đánh xe về lấy, rồi, ai muốn lên phi trường thì sửa soạn sẵn sàng, em về là đi ngay đó, nghe !

Mọi người gật đầu đồng ý.

Một giờ sau, đoàn xe chở các yếu nhân bắt đầu lăn bánh. Giáo sư Bích Tâm, tôi và Trí lên xe của cậu Hải Minh. Bà Bích Tâm, má tôi và bà Huỳnh Lan Anh ngồi với Thái Tử Hà lam và Pha-ra-ma-Lả trên chiếc Rolls Royce, « con ma ánh bạc », với bác tài Đinh Văn Phôi

nơi ghé lái với cái mũ kết, viền vàng, lưỡi trai bóng loáng, vải mũ màu trắng mới tinh. Chưa kể đến bộ đồ lớn của bác, sơ mi cổ cò còn trắng, cà vạt màu tím sậm. Trông bác Phối như trẻ ra được mười tuổi.

Vừa ngồi yên chỗ tại băng sau với Trí, tay tôi đưa về phía sau, chợt quơ đụng một gói bọc giấy bạc : ôi chà!... Chiếc bình bông tí con bằng đồng của má Trí tôi đã dùng để đựng mảnh hồ Kha Bử ly sơn... Mới bữa nào đây mà tôi tưởng chừng như đã lâu lắm rồi vậy.

CHƯƠNG XX

MỘT PHA « BÓNG CHUYỀN »

Sau gần một tiếng đồng hồ lẫn bánh vụn vụn, đã thấy hoàng hôn bảng lảng khắp vùng. Trên đám ruộng còn trơ gốc rạ, trên rừng thông lá ngọn gió đùa, màn sương xám đã mờ mờ giăng phủ. Phía tay trái, cách chùng non cây số, ánh đèn chiếu sáng rực một góc trời : phi trường Tân sơn Nhất !

Trí lăm thăm nói bên tai tôi :

- Không biết tin tức gì về hai tên Kha Bử, Du Đả cả hả Chiêm ?

Tôi nói đại, đôi mắt vẫn không rời phía ánh đèn sáng:

- Có lẽ các ông Cảnh Sát Báu và Minh Khánh đã thộp cổ tụi nó rồi đó !

- Chưa đâu, Chiêm ơi ! Nếu rồi thì họ đã báo cho anh em mình, hoặc bác Phôi biết chứ !

Cậu Hải Minh chột ngoái cổ lại, mỉm cười :

- Hai anh em nói chuyện gì thế, Chiêm, Trí ?

Tôi cho cậu biết :

- Về hai tên Kha Bử và Du Đả đó cậu !

Vừa nói dứt lời, tôi ngậy người sững sốt khi thấy cậu hăm bót tốc lực, rà thắng rồi đậu xe nép bên lề đường.

Giáo sư Bích Tâm cũng lấy làm lạ :

- Dừng lại làm gì vậy, cậu Hải Minh ?

Nét mặt cậu lộ vẻ nghiêm trọng :

- May quá ! Chợt nghe hai cháu Chiêm, Trí nhắc đến hai tên Á Rập tôi mới sực nhớ ra. Phải căn dặn trước Pha-ra-ma-Lả và Hà Lam đề phòng mới được !

Chiếc xe Rolls Royce êm như ru lướt tới. Cậu Hải Minh giơ tay ra hiệu cho bác Phôi đậu phía sau xe cậu. Thái Tử Hà Lam, Pha ra ma Lả bước xuống, xáp lại chỗ chúng tôi, để bác Phôi vẫn ngồi ở ghế tài xế và các bà an vị ở « băng » đằng sau.

Cậu Hải Minh hạ giọng nói với Hà Lam và Ma Lả :

- Trí vừa nhắc tôi đến hai tên Kha Bử và Du Đà. Tôi nghi rằng hai tên này còn âm mưu một cái gì có thể làm hại chúng ta lần chót đang cướp lại chiếc ly bạch kim và viên ngọc báu. Và xin Thái Tử cùng ông Ma Lả chớ quên tên Ba-i-Rỉ, người của bạo chúa Rả Bậy cùng qua đây với chúng ta một chuyến phi cơ đó. Hắn có giấy phép đặc biệt để vào hangar nơi để máy bay đó, nghe !

Pha-ra-Ma-Lả gật gật cái đầu đã đội mũ « cà-mèn » :

- Ông Hải Minh nói đúng ! Bè lũ Rả Bậy biết rằng giờ đây chúng đã thất bại trên mọi mặt. Vậy không còn gì nữa mà sợ mất, chúng sẽ dám cả gan làm bất cứ cái gì để phá... Theo ý ông, liệu chúng có dám thi hành thủ đoạn gì tại phi trường này không ?

- Dám lắm chứ ! Khi tụi nó thấy Thái Tử Hà Lam ra phi cơ, chúng sẽ biết ngay là bọn mình đã tìm ra chiếc ly và viên ngọc báu rồi. Tất nhiên chúng sẽ làm mọi cách để cướp lại bằng được.

Giáo sư Bích Tâm xáp lại :

- Làm mọi cách cũng không đi đến đâu ! Bên ta có những sáu người kia mà.

Ông « cà-mèn » có vẻ lo ngại :

- Vẫn biết vậy ! Tụi nó có ba, kể cả thằng Ba-i-Rỉ, người của Rả-Bậy. Hừ ! Nhân số địch chỉ bằng nửa bên ta, nhưng tụi nó to con mà lại mưu cơ lắm.

Nghe lọt câu chuyện của mấy người lớn, trong óc tôi bỗng nảy ra một chương trình hành động. Nhưng không thể đem ra bàn soạn với ai được, ngoài Trí, liền kéo anh ra một nơi, trình bày kế hoạch chi tiết. « Sếp » tôi tán thành nhiệt liệt.

Chợt có tiếng cậu gọi tôi. Hai anh em chạy lại leo lên xe. Tay mở máy, miệng cậu nói nhanh :

- Cậu cũng mong đừng xảy ra sự gì rắc rối cả. Nhưng cần dặn trước hai anh em là phải để ý trông cho kỹ, nghe ! Nếu bất chợt thấy mặt máy tên đó, báo cho cậu biết ngay !

Xe hơi tiến qua cổng phi trường dễ dàng nhờ nhiều nhân viên an ninh biết mặt cậu Hải Minh. Chúng tôi tiến đến hangar số 10. Chiếc phi cơ mới toanh của Ca-sa quốc đã sẵn sàng. Cậu tôi rí tai người phi công phụ cậu gì đó. Rồi nói to :

- Cho phi cơ ra và mở máy đi ! Năm phút nữa mình bay !

Tôi ngậy người ngó chiếc máy bay vĩ đại, tối tân. Một xe trục kéo nó bò ra khỏi hangar, tiến dần ra phi đạo. Bốn đầu máy nổ vang như sấm động, lúc sau, dịu hẳn đi để chỉ còn kêu sè sè thật êm dịu.

Tiếng nói cậu Hải Minh nghe ngắn và gọn :

- Sẵn sàng !

Thái Tử Hà Lam quay ra bắt tay từng người một. Có tới hơn một phút ông Hoàng Ả-Rập mới gỡ nổi thân hình ra khỏi vòng tay khoẻ mạnh của bà Huỳnh Lan

Anh để tiến tới chỗ Trí và tôi đứng. Hai tay Hà Lam đặt lên vai hai anh em :

- Tạm biệt hai người bạn của tôi. Lần sau ông Hải Minh có dịp về thăm nhà, tôi sẽ nhờ ông đón hai bạn qua Ca-sa quốc chơi với tôi nhé !

Tôi sướng rơn người và có cảm tưởng mình là một tay hiệp sĩ trong những bộ phim cổ La-Mã. Nhất là cái hơi ấm trên vai từ lòng bàn tay một vị quốc vương thứ thiệt. Tia mắt tôi thần thờ nhìn hết người bạn « vua chúa » đến các người lớn đứng chung quanh. Tia mắt ấy chột sáng lên rất nhanh rồi lại dịu ngay xuống : tôi vừa bắt gặp một hình thù động đậy trong bóng tối. Liếc nhanh nhìn Trí, tôi nhận ra là anh cũng đã thấy như tôi rồi. Cả bọn đứng tụ tập ngay trước khuôn cửa sát chỗ phi cơ đậu. Tôi rí vào tai cậu Hải Minh :

- Cậu ơi ! Coi chừng phía sau đó cậu ! Tụi nó có mặt tại đây rồi !

Cậu Hải Minh quay phắt người lại : Kha Bỉ, Du Đa từ trong bóng tối nhô ra đang lớn bước xáp tới. Tôi nói nhanh vào tai Hà Lam, đồng thời dúi vào tay người cái bình bông của má Trí còn gói nguyên trong giấy bạc :

- Thái Tử cầm lấy cái này ! Tụi nó sẽ tưởng là chiếc ly đựng viên ngọc báu ! Chờ tụi nó đến sát tận nơi, lập

tức ném chuyền cho tôi. Như vậy hai thằng cướp sẽ quay lại đuổi tôi. Trong khi đó Thái Tử cứ đàng hoàng bước lên phi cơ, nghe !

Kế hoạch « bóng chuyền » của tôi đã lọt vào tai cậu Hải Minh. Cậu gật đầu ra ý đã hiểu. Vừa lúc đó hai tên kia chỉ còn cách sáu bảy thước.

Tôi hét lên :

- Mau, Thái Tử liệng tới đây, tôi giữ cho !

Chiếc bình bằng đồng bọc giấy bạc bay lên không trung, vẽ thành một hình cầu vồng rất đẹp. Thái tử Hà Lam nhắm khá quá nên gói bảo vật rớt đúng hai bàn tay tôi đang khum lại. Tôi giờ gói của quý ấy thật cao và la lớn :

- Đây rồi ! Đây rồi ! Ha ha !

Kha Bĩ lạnh mắt thấy ngay gói bọc giấy bạc, y nghiêng người lao lại phía tôi. Chờ cho hẵn chỉ còn cách hơn một thước, tôi chuyền lẹ « banh » cho Trí, và tự khen một câu : « Cầu thủ bóng chuyền số dách thiệt ». Kha Bĩ vừa chồm sang phía Trí thì « trái banh » lại bay tới tay tôi vừa tầm bắt khiến tôi lại phải khen sếp một câu « cũng kha khá, gần bằng mình chứ không dở đâu ». Và cứ « mớm banh » như vậy, bốn chân của hai anh em tôi tiến xa dần ô cửa, chỗ mọi người thân yêu tụ tập. Và tôi

thầm chê gã Kha Bĩ : « tên này chơi bóng chuyền bết quá sức ». Quả nhiên hắn đã thử hồng học mà không vẫn hoàn không. Có tới ba phút sau, Kha Bĩ đổi chiến thuật. Y la to gọi Du Đả và bảo tên này tới chộp tôi còn sẵn bắt Trí là phần hắn. Liếc mắt nhìn nhanh về phía sau lưng : bác Phối, giáo sư Bích Tâm, má tôi, và bà Lan Anh chỉ còn là những bóng đen mờ ảo. Ngay lúc đó, tiếng phi cơ gầm thét vang trời. Loáng tia nhìn ra ngoài phi đạo, chiếc phi cơ Ca-sa quốc đã bắt đầu lăn bánh, mới đầu còn chậm chậm chưa đầy phút sau đã lao nhanh như gió cuốn.

Tên Kha Bĩ hình như đã đoán ra được phần nào sự thật. Y chạy chậm lại rồi dừng chân. Nhìn mặt tôi biết ngay hắn đã hiểu là bị lừa rồi. Không còn một chút hy vọng nào cướp được chiếc ly bạnh kim trong có viên ngọc báu nữa.

Bây giờ hắn mới nhận ra tính chất nguy hiểm của hành động liều mạng đánh cướp tài vật của người khác. Hắn hoảng sợ thực tình, đâm đầu chạy về phía cửa ra, hai tên đồng bọn Du Đả và Ba-i-Rĩ lao theo bén gót. Rủi cho chúng ! Giáo sư Bích Tâm, má tôi và bà Huỳnh Lan Anh lại đứng chắn ngay giữa ô cửa ra phi đạo không khác mấy nhân viên công lực bố trí dàn chào. Vừa định thét gọi mọi người bảo để ý chặn chúng lại, tôi đã thấy bà Lan Anh tiến lên một bước, đúng lúc tên Kha Bĩ lao

người tới. Một cái quơ tay rất nhanh, bà Lan Anh đã kéo tuột chiếc khăn quàng « hồng xà » khỏi cổ, tung ra như một vòng dây thòng lọng. Đồng thời giáo sư Bích Tâm cũng đưa dài một cẳng chân ngang tên Kha Bĩ khiến hắn vấp ngã chổng bốn vó, lưng đập xuống nền « xi-măng » nghe « bịch » một tiếng. Con « măng xà hồng » do bàn tay của bà Lan Anh điều khiển, ngoe ngậy, vươn dài như một con rắn thật, quấn riết hai tay, hai chân khiến tên cướp gỡ được tay ra cũng còn khó, nói gì đến chuyện đứng dậy mà chạy nữa. Nói thì lâu, nhưng mọi việc xảy ra không đầy một phút. Hai tên đồng bọn Du Đả, Ba-i-Rĩ hùng hục chạy sau, bị Trí và tôi vừa đuổi vừa la hét vang trời, cuống quýt, lao bỏ lên người Kha Bĩ. Thế là cả ba ngã dòn cục lên nhau. Chân tay chúng quẫy đạp vung vít, ba cái miệng lại « bắn » ra từng tràng như súng liên thanh : « a rả, a rả, a rả... »

Ngay lúc đó, tiếng còi cảnh sát ré lên lạnh lạnh, các nhân viên an ninh phi trường ào ào chạy tới. Ba tên cướp còn đang đo ván kênh cang trên mặt xi-măng lúng túng chưa xong với khúc mình lông lá của con « măng xà hồng » quấn khoặc tay tên nọ vào chân tên kia. Nhân viên an ninh thộp cổ cả ba không một chút khó khăn. Và Kha Bĩ, Du Đả cùng Ba-i-Rĩ cúi đầu chịu còng tay, lồm lũi bước theo, đưa những cặp mắt ốc brou nhìn nhau, không một lời « a rả ».

Bọn tôi im lặng đứng bên nhau nơi ô cửa lối vào phi đạo, đưa mắt nhìn theo chiếc máy bay Ca-sa-quốc đang bốc cao dần. Mỗi bên cánh có hai ngọn đèn xanh, hai ngọn đèn vàng sáng rực khiến chúng tôi nhận ra nó đang lượn vòng về phía cả bọn. Một bên cánh phi cơ nghiêng hẳn đi. Tôi biết là cậu Hải Minh cùng Hà Lam, Pha-ra Ma-Lả đang nhìn xuống, gởi theo gió lời chào tạm biệt...

Bà Huỳnh Lan Anh mời tất cả quay về biệt thự dự tiệc trà. Vừa bước chân vào phòng ăn, tia mắt tôi đụng ngay một người công dân... Ca-sa quốc : Khâu Rỉ ! Thì ra, công việc chồng chất, dồn dập không lúc nào ngơi đã khiến tôi quên bằng mất nhân vật đáng ngại này. Giờ đây, bất ngờ lại đụng độ, tôi lạnh cả gáy, muốn xui đi luôn. A, thiệt kỳ lạ... Tay đầu bếp khổng lồ này, thay vì hét lên như bữa nọ, lại nháy mắt nhìn tôi... thân thiện. Và y đặt trước mặt tôi một đĩa tôm xào chua ngọt trộn với... lá nho non xanh mướt.

Ném thử một miếng. Ngon thơm lạ lùng !

Ba bữa sau, vừa mới thức giấc, chưa ra khỏi giường nằm, đã thấy má tôi chạy vào. Trong tay bà cầm một tờ giấy màu xanh : bức điện tín của cậu Hải Minh từ Ca-sa-bi-ba gởi về. Và tôi đọc :

Mọi việc tốt đẹp - Stop - Rả Bầy đã bỏ trốn vào trong núi - Stop - Hai ngày nữa Hà Lam đăng quang tức vị - Stop - Toàn dân lập hội hoa đăng đón mừng đức chí tôn, hậu duệ của vua Hà Kim nhân đức - Stop - Hà Lam gửi lời cảm ơn Chiêm, Trí - Stop - Cậu Hải Minh cũng gửi theo đây cho hai anh em cái bắt tay thật chặt - Hẹn kỳ tới - Stop.

Vừa đọc xong bức điện tín thân yêu, đã nghe chuông điện thoại reo vang. Má tôi lại bước vào :

- Dậy rửa mặt mặc quần áo đi con ! - Bà cười thật tươi - nhớ mua xà-bông thơm và bàn chải mới nghe, con ! « Người ta » vừa báo cho má biết rằng cá sấu lại cần tắm rửa kỳ cọ kỹ lắm đây !

Sau tiếng cười vui chế riều, má tôi bước ra, để tôi một mình với những ý nghĩ riêng tư :

« Cái tên Trí « đầu bò » này không chịu ngồi yên bao giờ chắc ! Cứ thích « mua dây cột vào mình » hoài à ! «

Bực mình hết sức, tôi gục mặt vào làn gối êm thơm, nhắm mắt định... ngủ nữa. Nhưng chỉ phút sau đã nhồm ngay lên, tung chăn ngồi dậy, chạy vào phòng rửa mặt, đánh răng, sửa soạn mặc quần áo... đi tìm bạn.

215 | Ngọc Báu Ngai Vàng

Qua cửa sổ, nắng đẹp đã lên.

Ngọn cỏ đu đưa, gió bay mát rượi.

Bầu trời cao, và thật trong.

NAM QUÂN

Saigon 14-6-71